

BOTOS LÁSZLÓ

TRIANONI SZEMELVÉNYEK

NEMZETISÉGEK A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN

A nyugati nemzetek egyedül a történelmi jogot ismerik el. Ezen az alapon állították vissza Izraelt. E tanulmányban kérem a világ hatalmasait, hogy alkalmazzák egyenlően ezt a figyelembevételt, mert csak ez az egyetlen út ahhoz, hogy békét és rendet teremtsünk, a szenvedéseket pedig a legalacsonyabb fokra szorítsuk. Megjegyzendő, hogy ezt a történelmi jogot a keleti hatalom és annak vezetője, Csü En-laj, kínai elnök is elismerte. „... kijelentette, hogy minden nemzetnek, amelynek felségterületét idegen birodalmi hatalom megszállva tart, természetes joga azt minden rendelkezésére álló eszközzel visszaszerezni.”¹

Egyes nyugati történészek szerint nem Európából származunk. Ide úgy tolakodtunk be, Kollmann, a német embertankutató megállapítása, hogy az európai embertípus öt különböző fajtából tevődik össze. E megállapítását koponya- és csontváz-kutatások eredményére alapozza. Mind az öt változatot megtaláljuk népünkben. Fajták, amelyek benépesítették Európát ma két ősi fajra vezethetők vissza: két rövid- vagy gömbölyűfejű és két hosszúfejű fajra. Az itt említett két faj között találjuk az ötödik változatú koponyát, a közepes méretűt, amely a fenti kettő változata. Hazánk területén – ha figyelmen kívül hagyjuk a németeket és a cigányokat, akik a későbbi századokban telepedtek be – ezt a képet kapjuk: 1. keskeny arc, rövid vagy kerek fej; 2. széles arc, rövid vagy gömbölyű fej; 3. széles arc, közepes fej.²

Kollmann kutatása szerint az általa vizsgált egyes Árpád-házi koponyák megegyeztek az Aggteleken és Nagysápon talált bronzkori koponyákkal. Mivel az embertan megállapítása szerint, nincs végleges fajkeveredés, ez azt jelenti, hogy ha két rassz összeházasodik, kezdetben ott találjuk a két faj keveredett változatát, de idővel az egyik dominánssá válik.

Mi magyarok két ősi rövid, vagy kerek fejű faj variánsából származunk, melyek közösre vezethetők vissza. Évezredek folyamán ebből öt különböző faji ág alakult ki:

1. A kaukázusi vagy turáni, amelyet úgy ismernek, mint az alföldi magyar faj.
2. A dinári vagy dél-magyarországi rassz, amely ikerváltozata az alföldi-nek.
3. A kelet-balti vagy balti-magyar faj, amely a Fekete-tenger és a Kaspi-tó térségében alakult ki.
4. Az alpi (alpesi) fajta.
5. A taurid vagy a hettita magyar faj.

Toronyi Etelka meglátása szerint az emberi koponya fejlődése a hosszú- (dolicocephalic), közép- (mezocephalic) és rövidfejűség (brachycephalic) felé mutat. Mind a három koponyaleletet megtalálták a Kárpát-medencében. A bronzkorban a rövidfejű koponyák százalékos kimutatása a Kárpát-medencében 36%.³

A három különböző koponya-jelleg eloszlása a mai Magyarország lakossága szerint a következő: a hosszúfejű vagy dolicocephalic a férfiak között, 1.03%, a nők között, 0.68%; a közepes vagy mezocephalic koponya a férfiaknál 10.20%, a nőknél 7.77%; a férfiaknál a rövidfejű vagy brachycephalic típus 39.84%, a nőknél 35.81%; a nagyon rövidfejű vagy

¹ Csobánczi Elemér: Nagy Magyarország vagy nemzethalál, 1. Rész.: Horvát magyar kapcsolatok: 7. old. Dr. Vágó Pál cikke: „A tudománytalan turánizmus”

² Csobánczi, I.m. 9. Kollmann: Europische Menschenrassen, 1882

³ Toronyi Etelka: A Kárpát-medence a kultúrák bölcsője és a magyarok őshazája, Buenos Aires, 1974

hyperbrachycephalic a férfiaknál 48.93%, a nőknél 55.74%.⁴ Látjuk, hogy a rövid- és a nagyon rövidfejűség mutatja a magasabb százalékos kimutatást. A kettő együttesen majdnem eléri a 90%-ot. A közepes típus kevesebb mint 10%, a hosszúfejű gyakoriság csak 1%. A fenti adatok szerint a hosszúfejűek alig számba vehetőek. Tehát úgy néz ki, hogy a nagyon rövidfejű, vagyis a hyperbrachycephalic rassznak van több credője. A brachycephalic és a hyperbrachycephalic rassz Magyarország minden területén eléri vagy túlszámolja az 50%-ot. Délnyugat Magyarországon és a Nagyalföldön közel 100%-os a kimutatás. A koponya mérete jelzi az egyén értelmiségét is. A mediterrán dolicocephalic koponya-index gyakran 70 alá megy. Az átlagos magyar koponya-index általában 86.88, a német 83.65. (Bartucz, 370)

1892-ben, egy moszkvai embertani értekezleten Bogdanof orosz antropológus felhívta a figyelmet egy hosszúfejű koponya típusra, amelyet „Rjäsán” típusnak nevezett el. Egy közép-oroszországi kurgánban lelt ilyen példányokra. A koponyák többségét mezocephalic (közepes-) és dolicocephalic (hosszúfejű) típusként osztályozták. A koponya-indexek alig érték el a 79.5 szintet. (Bartucz, 377) Deniker, francia antropológus, e koponyákat az ugor típusú koponyákkal azonosnak tartja. Tschepukovsky szintén „Rjäsän”, Bunak pedig uráli típusúnak határozta meg. (Bartucz, 378) Mind e tények ellenére a finnugor feltételezés hívei a rövidfejű magyarokat a hosszúfejű ugoroktól származtatják, noha Bunak szerint „e faj eredete négy évszázadnál nemigen nyúlik régibb időre vissza.” (Bartucz, 379) Az előbb említett tényekre támaszkodva merül fel a kérdés, hogy a finnugor elmélet hívei mi oknál fogva próbálják származtatni a magyarságot e hosszúfejű fajtól? Számos kutató szerint a Bogdanof által felfedezett faj azonos ezzel a hosszúfejű ugor fajjal. A két típus közötti eltérés legszembevetőbb módon a hosszúfejű osztályok között figyelhető meg.

Az alpi fajt több névvel illették. Ez is bizonyítja, hogy ez a faj Európában szélesen elterjedt. Az alpi rassz alig üt el a többi európai fajtól, ezért eredete még nincs meghatározva. Az alpi ember izmos, zömök, széles arccal, testalkati jellemzője még az erős rövid nyak, széles és hosszú törzs, rövid lábak karok és ujjak. Átlagos magasságuk 150-163 cm, átlagos koponya-indexük 85-86. Szemük kicsi és szélesen helyezkedő, orruk lapos, és a vége felfelé hajlik. E rassz sok helyen megtalálható Nyugat Európában.

Ripley az ősi alpi rasszból származtat bennünket. A finnugor koponyák a visszatérő Árpád népében csak egynolcad részt tettek ki. Az átlagos magyar koponya-index majdnem egyezik az alpival. (Bartucz, 387) A különbség a magasságban mutatkozik. Az alpi ember átlag magassága 163 cm, a miénk pedig 167.02 cm. Hajszínünk és bőrünk 40%-ban világos. Ez azt jelenti, hogy a rövidfejű magyarok közel 50%-a világos jellegű. Ugyanakkor az alpi típusnak fekete a haja, és sötét színezetű a bőre, tehát nem származhatunk e fajtól. A magyar fajtában az alpi típus nem több mint 15%. Gyakoribb viszont azon a területen, ahol az idegen betelepülés nyilvánvalóbb, például a városokban. A falvakban azonban kevés példa található e fajtára. Leggyakrabban a szlávok és a svábok által lakott részekben fordul elő. Kijelenthetjük tehát, hogy ahol ez a fajta gyakoribb számban fordul elő, betelepült népeiséget jelez. Az Árpád-házi csontváz-leletek alátámasztják ezt a kimutatást. 55%-a a koponyáknak rövidfejű volt. A jelen magyar lakosság átlaga 89%-os rövidfejűséget mutat.

Deniker 1898-ban nyilatkozta, hogy az Adria mentén, valamint Bosznia, Dalmácia, Horvátország területein élt egy magas testalkatú, kerekfejű európai faj, kik többségben éltek e területeken. Ez a típus dinári fajként ismert. Az alpi fajtól magasságban és karcsúságban különbözik. A Kárpát-medencében alakult ki ez a faj, és ma a magyar nép többsége. A vissza-

⁴ Bartucz Lajos: A magyar ember, Budapest, 1938, 297.

térő magyarok között is találni ebből a fajból. Csobánczi faji kapcsolatot tételez fel a magyarok és a horvátok között. „Első látásra a boszniai, szlavóniai és horvát faji kapcsolathoz hozzácsatolhatjuk a dalmáciai, dinári faj nagy részét is. Ezek az elszlávosodott népek nagyban elváltak embertanilag az északi szlávoktól.” „A horvátok, szlavónok, isztriaiak és a dalmátok mind kerekfejűek. Cephalic-indexük több mint valószínű, hogy meghaladja a 85-öt.”⁵

A dinári vagy délmagyar faj nagyon lényeges rassz a magyar népben. Nagy számban megtaláljuk a Nagy-Alföldön, Dunántúlon. E területeken a népesség 30-35%-át képezi. A jászok, kunok és a Hajdúság népei is e fajta leszármazottai. A dinári rassz még nagy számban található a Csallóközben, Palócföldön és az erdélyi magyarok között. Fizikai meghatározása a dinári típusnak a magasság és rövidfejűség; hátul lapos, keskeny arc, ívelt, néha sas-orr, jól kifejlődött izomzat, erős áll; a szem jól helyezett, barnás színű; barna vagy fekete szemek, valamint sötét barna haj. (Csobánczi: 12)

Anonymus teljes faj-leírást hagyott hátra. A IV. fejezetben így ír: „Maga pedig Almus ékes, de barna ábrázatú, fekete, de nagyszemű, magas, és karesú természetű vala, kezei tömérdek, és ujjai hosszúak valának. És maga Almus kegyes, jószívű, bölcs, jó vitéz és örömet adakozó vala mind azoknak, akik Scythia országában akkor vitézkedének.” (Csobánczi, 11)

Szent László koponyája és Béla herceg, macsói bán csontváza azt bizonyítja, hogy az Árpád-ház jellegzetességeit megtaláljuk a déli magyar típusban az egész Kárpát-medence területén, visszamenve az őskorba. Ez állítás a csiszolt kőkortól bizonyított. „A faj nem alakulhatott ki a Balkánon”, jegyzi meg Csobánczi. (11) A bronzkorban Mezopotámiából egy hasonló típusú népcsoport vándorolt a Kaukázuson keresztül Közép- és Dél-Európába. A Kárpát-medencei ősmagyar nép állandó kapcsolatban volt Mezopotámia népeivel.⁶ John Dayton és Toronyi Etelka kutatásai szerint ezek a népek ellentétes irányban, a Kárpát-medencéből vándoroltak Mezopotámiába, és onnan vissza, a Kárpát-medencébe, amikor a körülmények erre szorították őket.⁷

Sorainkban találunk egy másik rövid- vagy kerekfejű rasszt. Ez a *Turanid* vagy más szóval a turáni faj, amely a hunokkal, avarokkal és Árpád magyarjaival került a Kárpát-medencébe. Bartucz eredetileg ezt a fajt „kaukázusi-mongoloid”-nak nevezte, de legújabban „alföldi” fajnak, vagy „Homo Pannonicus”-nak nevezi, mivel a Nagy-Alföldön és a Dunántúlon található legnagyobb számban. Különböző területű típusokból alakult ki ez a területi típus, az alföldi típus, amely nagy hasonlóságot mutat a *Turanid*, a turáni fajjal. „A magyar típus megtisztelő kifejezés, mert ez ilyen alakban és főleg ilyen fiziognómiával sehol máshol a világon nem található.” (Bartucz, 419)

Bartucz Lajos embertan kutató azon felfedezése, hogy ez a faj „sehol máshol a világon nem található” perdöntő bizonyíték a finnugor származási elmélet cáfolatára. Kizár bármilyen finnugor, vagyis szibériai származást, ugyanakkor bizonyítja azt, hogy a magyar nép nem bevándorló, hanem ősi autochton nép és az Árpád-i hazatérés csak egy újabb népvándorlási hullám, vagyis az utolsó hazatérés volt. A hazatérők beolvadtak az itt talált őshonos magyar fajú népbe, ezt az egyesült népet szervezte Árpád államalkotó nemzetté.

Az alföldi rassz az a típus csoport, melyet az embertankutatók előzőleg *Turkic* (török) típusnak neveztek. Magasságuk 165-166 cm. Jellemzőjük a nagy koponya, az arc kissé tatáros vágású, de nem lapos. Az orr fejlettebb, mint az ázsiai turáni rasszé. A szemek nagyobbak. A szemek színe világosabb, sárgás-barna. Az arc pirosas-barna, barátságos arc kifejezés jellemzi.

⁵ Csobánczi, I.m. 11. Pittard Eugene: *Race and History*, 1926, New York, 257-259.

⁶ Dayton, John: *Minerals, Metals, Glazing and Man*, London, 1978, 50.

⁷ Botos László, *The Homeland Reclaimed*, Rochester, NY, 1995, *Hazatérés*, 1997

Az arcvonás gyengéd de határozott. A kezek, lábak rövidek. Minden külföldi antropológus kihangsúlyozza, hogy megjelenésük jó benyomást keltő. Mind a két nemre ki lehet jelteni, hogy jó kinézetű. „Amíg az alföldi rassz általában kissé esetlen és primitív jellegű, a dinári és előásziái pedig nyers, durva, erőszakos benyomást keltő, addig az alföldi-rassz határozottan progresszív, s erőteljessége mellett is kecses.” (Bartucz, 421) Jelenleg a népesség 25%-át teszi ki Magyarországon az alföldi-rassz.

Mivel a magyar történelem folyamán többen haltak meg ebből a típusból azon a területen, ahol az alföldi rassz nép élt, (jelenleg Szerbia), feltételezhető, hogy Kr. u. 896 táján ez a rassz sokkal magasabb százalékban volt jelen, mint manapság.

A bronzkorban nagy faji keveredés ment végbe a Kárpát-medencében. A mediterrán hosszúfejű rassz valami oknál fogva majdnem eltűnt a Kárpát-medencéből, és a magyar alpi rassz keveredve a dinári és a kelet-balti rasszal betöltötte a helyet. Úgy néz ki, ez a népcserc az első és a második bronzkori szakaszban történt. Ez a rassz új kultúrát és szokásokat vezetett be. Észlelhető ez a koponyalékelés megjelenésével, mely leleteket a szőregi temetőben ásták ki. (Bartucz, 443)

A magyarság ötödik rassz összetevője a Taurid rassz, amely csak 4-5%-ban van jelen. A hazatérő magyarok között is találtunk e rasszból. Fizikai jellegzetessége a magasság – 166-167 cm, idős korban hízásra hajlamos. Rövid karok és lábak, széles kezek és vállak. A koponya rövid vagy kerek. A koponya-index 85. Erdélyben és Dél-Magyarországon található. A Kaukázusban, Kis-Ázsiában és Perzsiában vannak tömegesen. Kaukázusi, Hettita vagy Örmény rassznak is nevezik őket, de Bartucz szerint ez megtévesztő. (Bartucz, 409-413)

Nyelvészeti szempontból nézve Magyar Adorján, Marjalaki-Kiss Lajos és legújabban Grover Krantz megállapítása szerint a magyar nyelv Európa legősibb nyelve, és ez a nyelv a Kárpát-medencében alakult ki. Grover Krantz nyilatkozta: „**A magyarság ősisége egyenesen meglepő; én mezolitikumi nyelvnek találom, amely megelőzi a neolitikumi kort.**”⁸ Emellett még azt is kijelenti, hogy ha ez igaz, akkor a magyar nyelv tulajdonképpen a legidősebb helybeni nyelv Európában, vagyis az itt élők eredeti nyelve. (Krantz, 72)

⁸ Krantz, Grover: Geographical Development of European Languages, Peter Lang, 1988.

IDEGEN „VENDÉGEK”

A 9. és 10-ik században a hazatérő magyarok⁹ Európában egycélú szabadtságot és függetlenséget élveztek. Nem volt szolga és alárendelt. A hűbéri Európa ezt akarta elpusztítani, még mielőtt elterjed a híre, és népeik ugyanezt a szabadságot követelik maguknak. Ez időben Magyarország Európa legnagyobb katonai hatalma volt. I. Ottó, német császár, számtalan esetben megpróbálta legigázní. A Lech-mezei csatát a történelem kivételesen megörökítette. Ez volt az első számottevő német győzelem fölöttünk, 955-ben. Úgy emlékeznek erről azóta is, mintha egy végső győzelem lett volna fölöttünk. A valóság az, hogy 75 évig ezután a „végső győzelem” után, még mindig a földrészt legnagyobb hatalma maradtunk, és megakadályoztunk minden ellenünk irányuló támadást, beleértve I. Ottót is. A Lech-mezei csata után a történészek úgy említik nemzetünket, mint egy levert, tönkrement nemzetet. Pedig I. Ottó katonailag nem volt képes arra, hogy meghódítsa Magyarországot. Ezért cselhez folyamodott. A kereszténység felvételét használta fel célja elérésére. Quedlinburgban Kr. u. 973-ban szervezett egy német-magyar egyesülést. Pilgrim Püspök VII. Bencdek Pápához címzett levelében írja, 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött béke alkalmával élve megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”¹⁰ A Quedlinburgi Egyezményről kapcsolatban az az érdekes, hogy minden fennmaradt német okmány kizárólag a keresztény hittérítést említi. Ez volt nemzetünk erővesztésének, függetlensége elvesztésének kezdete. Ottó elhatározta Géza összeházását egy német hercegnővel, Adelheid-dal. Az egyezmények szerint Géza, a nagyfejedelem vagy kagán, megnyitja az ország határait német betelepülőknek. Ez volt az egyetlen út a németek részére Magyarország erejének megdöntésére. A Quedlinburgi Egyezmény kimondta, hogy visszavonjuk határőrcinket a gyepűkről, beengedjük a hittérítőket és bárki mást, aki betelepüdni kíván. Megengedjük templomok építését, plébániák létesítését, és nem lesz semmiféle korlátozás a hittérítésben. Géza kagán feleségül veszi Adelheid-et, és ígéretet tesz tisztségek és földbirtok adományozására az Adelheid-dal érkező tízezer testőrnél, kik valósággal megszállták a királyi lakhelyet.

Géza fia, Vajk, 1000-ben megkeresztelkedik, és felveszi a keresztény „István” nevet. Később szentté avatják, és ma Szent István néven ismert. Ebben az időszakban a nép nyelve egységesen a magyar volt, csak tájszólásbeli különbségek léteztek. Ezért figyelmeztette fiát I. István: „Az egynyelvű és egyszokású ország gyenge, és esendő.”¹¹

I. István az ország leghatalmasabb földesura lett. Az értéket és királyságának erősödését azonban nem a föld mennyiségében, hanem az ott élő nép számában látta. Ezért megnyitotta az ország határait a betelepülésre. Jöttek németek, olaszok, csehek, szerbek, oroszok, lengyelek és még sok más nemzetiség. Ugyanakkor az egyház nem engedte a magyar testvérnépek betelepülését azzal az indoklással, hogy „pogányok”, vagyis nem keresztények. Ilyenek voltak pl. a kunok és besenyők, kik tőlünk keletre éltek, szintén a turáni nyelvcsaládba tartoztak, és hasonló szokásaik voltak. I. István az Enns és a Lajta folyók között adományozta oda a németeknek. Átvette a frank rendszert a belső erő megosztása, és a lakosság védelmi rendszerének megszervezése területén. A királyi vagyon kezelését várakban az ispán (*curtis*)

⁹ Ezt a kifejezést használom a helytelen „honfoglalás” szó helyett.

¹⁰ Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása, Budapest, 1993 222.: idézte Endlicher: Monumenta Árpádiana, 131.

¹¹ Halmi Dezső: Trianon gyökere, Ősi Gyökök, Jan-Feb, 1978, 30.

látta el. A várakat a várkatonaság és a környék népe védelmezte. A tisztartók, a vár urai is kevés kivétellel majdnem mind idegenek voltak. I. István adómentességet adott az idegen „vendégeknek” ugyanakkor, amikor a magyarokat megadóztatta, utakat, templomokat építtet velük, és a papok eltartását is tőlük követelte meg. Lassan kicsúszott a föld a lábaink alól. Elvesztettük az ősi visszafoglalt földet, állatainkkal együtt, mely idegenek kezére került.

A XII. és XIV. században németek nagy tömegben telepedtek le az Elba folyótól keletre, ahol ez időben szláv népek éltek (Szilázia, Holstein, Poroszország). II. Géza (1141–1162) idejében ezek a németek magyar területre húzódtak, a Királyhágó, Szepes, Bereg, Ugocsa és Bihar megyék területére. A király megyényi területet adományozott a lovagrendnek, s a lovagrendhez tartozók magukkal hozták saját kézművescikkeket, kik a területen kiszorították a mieinket. A tatárjárás után IV. Béla (1235–1270) szintén támogatta az idegen betelepülést. Ez időben kun rokonaink települtek be, és a leghűségesebb magyarokká váltak. A történészek nem említik azt, hogy mennyi magyar vér folyt el Nyugat védelmében.

A mohácsi csatában (1526) sok vért vesztettünk a török elleni küzdelemben, Nyugat védelmében. A vérontás hiábavaló volt, mert végül is elvesztettük függetlenségünket. Átengedhettük volna a törököt hazánkon, hiszen csak átvonulást kért, mivel háborújuk nem ellenünk, hanem a Habsburgok ellen irányult. Csak akkor fordultak ellenünk, amikor megtagadtuk II. Szulejmán kérését. Ha elfogadtuk volna, akkor a 150 éves megszállás soha sem következett volna be, sem a 400 éves Habsburg elnyomás. A magyar nemzeti érdek szempontjából ez sokkal előnyösebb döntés lett volna. Hiszen az I. István utáni öt évszázadban nem a törökök pusztították népünk legjobbjait, hanem a németek és osztrákok, kik állandóan meghódításunkon fáradoztak. A mohácsi csata után ez sikerült is nekik, 1526-ban, amikor I. Ferdinánd, osztrák császár magyar királlyá koronáztatta magát. Uralmuk közel 400 évig tartott. Thököly Imre, II. Rákóczi Ferenc és az 1848-as Habsburg ellenes magyar szabadságharc után a Habsburgok kegyetlen bosszút álltak, és újabb idegeneket telepítettek be további gyengítésünkre.

A XIII. században egy lassú vlach betelepülés indult el hazánkba a Kárpátokon át, a Balkán térség felől. Mint pásztornépek érkeztek, és települtek a Havasok oldalaira. Itt a magyar adózási rendszer nem igen érte el őket, így gyarapodhattak évszázadokon át számban és javakban. Buda felszabadulása (1686) és a török megszállás után a Habsburgok nem engedték meg népünk visszatelepülését eredeti lakóhelyeikre. Helyettük Európa minden nemzetiségéből telepítettek be, legfőképpen rác¹², szláv és német csoportokat.

Gyengítésünkre sovíniszta, nacionalista híresztelés kezdődött az első világháború előtt a jugoszlávok, csehek és románok részéről. Ezt a magyarellenes propagandát kiszélesítették Nyugatra is. Mindebben az a legfelháborítóbb, hogy a rágalmazási hadjáratot a Habsburgok, s maga a „magyar” király is támogatta hamis térképekkel, azt a látszatot keltve, hogy a kisebbségek néprajzi határai még mélyebben belenyúlnak az „elnyomó” magyar területbe.

1920-ban Ausztria egészen Hegyeshalomig követelte magának a hozzácsatolandó terület határát, melyet most Burgenlandnak kereszteltek el, de eredeti neve „Örség”, majd „Lajta Bánság” volt. Ezzel a követeléssel az osztrákok (németek) egy 900 éves csejzmenyt szegtek meg. Amikor I. István feleségül vette a német-római császár fiatalabbik leányát, aki úgy szerepel az okmányokban, mint „Giesel”, „kezeség, biztosíték”. Magyar történelmünk ezt a „Giesel” szót, amely hasonlít a Gizella leánynévre, írta át, és fogadta el a királykisasszony nevéként, mint Gizella. Felmerül a kérdés: mire volt ő a kezes, a biztosíték? Az Árpád-kori okmányok

¹² A IX. században a szerbek felvették a kereszténységet, főzsupát választottak, aki Ráskában székelt, melynek jelenlegi neve Novi Pazar, szerbiai terület. Ebből a „Ráska” névből alakítottuk ki a szerbek magyar nevét, így „rác”.

áttanulmányozásából derült ki, hogy Géza, I. István apja, jószántából, önként odaadományozta a német-római császárnak a bécsi medencét, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semminemű területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Erre volt biztosíték „Gizella”. Az osztrákok ezt a 900 éves egyezményt szegték meg Trianonban, amikor saját szövetségesük ellen fordultak területköveteléssel. 261 618 magyar élt itt, Burgenland területén (4020 km.), akik azután osztrák állampolgárokká lettek. Trianonban a korábban említett térképekre hivatkozva a csehek és a szlovákok maguknak követelték az ősi magyar földet egészen a Dunáig, a románok Gyulafehérvárig, a jugoszlávok pedig Szegedig. Az osztrákok, mint már említettem, Hegyeshalomig.¹³

A magyarlakta területek elvesztése megkezdődött már jóval az Árpád-féle hazatérés előtt. Keleten volt a legnagyobb területvesztés. Mindaz a terület, ahol most román népek élnek magyar rokonnépck ősterülete volt. A régészet bizonyítása szerint, a kő- réz- és bronzkortól kezdve már feltételezhetjük, hogy magyar fajú népek éltek ezen a hatalmas területen, a Kárpátoktól a Don folyóig. A torockóiak az erdélyi Érc-hegységben, a kalotaszegiek a Réz-hegységben, a székelyek Erőd területén Háromszék megyében, a csángók Moldvában, a kunok és besenyők Besszarábiában és a Havasalföldön (Wallachia). A XIII. századig ezek a népek megtalálhatók az itt említett területeken. Csobánczi említi, hogy a XIII. századig az oroszok csak Novgorod területeit töltötték föl.¹⁴

A nyelv magában nem elégséges egy nép hovatartozásának meghatározására. Itt figyelembe kell venni az embertan, a régészet, a néprajz és a népművészet mondanivalóit. Csobánczi nézete szerint, ha megvizsgáljuk a román nép kilétét, akkor arra a meggyőződésre jutunk, hogy nagy részben elrománosodott magyarok. (Csobánczi, I.m. 3) Én inkább elrománosodott kunoknak vélem őket.

A legnagyobb magyar város Budapest után Bukarest, 320 000 magyar lakójával. A Don és a Dnyeper folyók közti területen fekvő Ukrajna lakossága pedig az ősi szittyá, hun valamint a orosz nép származéka, akitől az oroszok nevüket is kapták (Russian). Innen az orosz és magyar ének és zene hasonlósága. Egyes népcsoportunk ugyanarról a területről jött vissza a Kárpát-medencébe (Ukrajna).

A magyar nemzetek, vagy törzsek között találjuk a Tarján, Jenő, Gyarmat, Nyék és a Megyer neveket. Ez utolsó adta nevünket, a magyart. Kr. u. 760 körül e nemzetek a Don és a Dnyeper területein telepedtek le.

E területtől keletre helyezkedtek el a Kéri, a Keszi és a Kürt nemzet, ősi szittyá vagy hun leszármazottak. A Kazár Birodalom nyugati határa egybeesett e nemzetek területi határaival. Ez a három később egyesült az előbb említett rokon nemzetekkel.

Az 1926-os Madraši Régészeti Kongresszuson az indiai-hun kapcsolatokat tárgyalva megállapították, hogy a fehér hunok, vagyis az efitalita hunok, akik Atilla¹⁵ idejében a Perzsa Birodalom határánál éltek, uralták az indiai negyven fejedelemséget. A négy magyar nemzet: a Megyer, Tarján, Jenő és Gyarmat fehér hunok voltak, akik Indiából visszatértek a Kárpát-medencébe. Ez, mint tény megtalálható Pakisztán és India történelmében. Kr. u. 710-ben a fehér hunok döntő csatát veszítettek a hódító arabok ellen. E vereségből kifolyólag a Megyer,

¹³ Halmi Dezső: I.m.

¹⁴ Csobánczi, Elemér: Nagymagyarország vagy nemzetelhalál, 3. Fejezet. Kelet-Magyarország pusztulása és elrablása, 3.

¹⁵ Helytelenül így írják Atilla nevét: „Attila” de én elfogadom Professzor Badiny Jós Ferenc javaslatát e névre. Atilla az ősi Volga folyó után kapta nevét, amely az Etel volt. Etel vagy Atil értelme „életadó víz”. Az utóraggal „la” az értelme „életadó víz” – Atil-la.

Tarján és Jenő nemzeteknek szét kellett válniuk a többi nemzettől, és nyugat felé húzódtak. Vándorlásuk során találkoztak a pártus eredetű Nyék nemzettel. 734 és 740 között nagy forradalom tört ki a Kaukázus térségében. Ennek következtében a fehér hunok a Kaukázus másik oldalára költöztek, és 760-ban a Don és a Dnyeper között telepedtek le. Ez az a terület, amelyet a bizánci történészek Dentumoger néven említenek. Az itt élő népeket turknak (töröknök) nevezzük. Csobánczi szerint kétségtelen, hogy a fehér hunok a scytha, (szittyia) nép származéka, ugyanúgy, mint a kunok, kazárok, bolgárok, avarok, palócok, úzok, alánok és besenyők. Az itt sorolt nemzeteknek a nyelve ugyanaz volt, mint a fehér hunoké, vagyis a jelenlegi magyar. A nyelv csak annyiban különbözött egymástól, mint a jelenlegi tájszólásbeli eltérés a palóc, székely, göcsei és csángó között. (Csobánczi 5)

Az újabb kutatások, a kínai nyelv megismerése érdekes dolgokról tudósítanak bennünket. Azt tanítják iskoláinkban, hogy a csángók „oda csángált” magyarok maradványai. Elképzelhetetlen, hogy egy ősi népcsoport ezzel a névvel illetné magát. Én sohasem fogadtam el ezt a magyarázatot. Dukai Takách Gusztáv egyik tanulmánya talán véglegesen elfogadhat velünk egy újabb nézetet a csángó név kialakulásáról, mert ez ideig a magyarázatok mind lekicsinyítő feltételezések. Dukai Takách Gusztáv tudósítása nyelvészeti és történelmi jelentőséggel bír. „A kínai Szecsuan (Szécsény) tartományának nyelvjárásában „csángó” a neve a parasztnak. A „csán” falut jelent, a „gó” pedig lakót.”¹⁶ Ez távoli ősiségre mutat, abba a korba, amikor a falulakó (csángó) elnevezés fejlettebb életformát jelentett, mint a vándorló pásztor élet. A „csán-gó” fogalom fennmaradt a Távol-Keletről visszajövő hunok szóképzésében, akik előtt a földművelés ismert volt. De mindaddig e kifejezést (csángó) magukra nem alkalmazták, amíg a vlach vándor pásztor népek nem érkeztek meg a szomszédságukba. Ekkor, ősi turáni ragozó nyelvük felhasználásával, a vlach vándor népektől való elkülönülés miatt nevezték magukat így, mert csángó nevük épp az ellenkezőjét, falulakót és nem „csellengőt”, „csángálót” jelent.

Az antropológiai kutatás azt bizonyítja, hogy a magyar rassz megegyezik azős európai rassz nép-jellegzetességével. A különböző származás-elméletek létrehozói, hirdetői feltételezik azt, hogy a népek legtöbbször nem ismeri saját történelmét, ezért mernek hirdetni kitalált, hamis elméleteket.

Zanaide A. Ragozin történész helyesen azt állítja, hogy a magyarok eredete turáni, s hogy Európában ők vannak megáldva a legnagyobb értelemmel.¹⁷ A bizonyíték a magyar elsőbbségre a Kárpát-medencében, melyet mi ősi szuverén területnek tekintünk az, hogy elődeink mint 9000 éve őshonos telepések adták e táj ma is használt földrajzi neveit.

Árpád papkirály magyarjai, amikor visszatértek a palócok és székelyek kérésére, és szervezésükbe vonták a térséget, ugyanazt a nyelvet beszélték, mint az itt élő ősnép: a magyart. Röviden: Árpád nem hódított, nem igázott le egy népet sem, hanem letelepítette népét az itt élő rokon népek közé, velük elvegyülve, beolvadva. A Kárpát-medence a turáni szittyia-hun népnek ősi anyaföldje volt.

Bizonyos területeken az ott élő népek szokása, nyelve minden különösebb változat nélkül egységesen fejlődött. A múlt távlatában, a Kárpát-medence egy ilyen terület volt.

¹⁶ Dukai Takách Gusztáv tanulmánya: „Csángók Moldva Havasalföld turáni népei”

¹⁷ Csobánczi, I.m. 6., Zanaide A. Ragozin: The Story of the Nations, the Story of Chaldea - from the Earliest times to the Rise of Assyria. N.Y.G.P. Putnam's Sons, London, T. Fisher Unwin, 1856, 139.

¹⁸ Daczó Árpád, Ferenc Rendi szerzetes: Csiksomlyó titka, Pallas Akadémia könyvkiadó, Csíkszereda, 2000

Egységes volt a nyelvfejlődés, a faji jellegzetesség, a szokás, a népművészet, az Isten-imádat, a Napisten, a Baal/Bél és a Babba Mária,¹⁸ Szép Szűz Mária imádata.

Az utolsó században egy régi igyekezet kelt újra életre: összetörni ezt a Kárpát-medencei egységet, beleértve a népi egységet is, idegen betelepülőkkel, és felosztani a területet. Új műálmok alapításával, nem természetes határokkal, mint Cscheszlovákia, Jugoszlávia, mely államok nem állták ki az idő próbáját, mert maguk omlottak össze az első nehézségek idején, minden külső beavatkozás nélkül. A magyarok elnyomása, kiirtása még mindig tart. A székelyek kiirtása Erdélyben a rumánok által, a baranyai magyaroké Délvidéken a szerbek által, a palócoké Felvidéken a szlovákok által, a csángóké Moldvában a rumánok által és a magyaroké Kárpátalján az ukránok által. E jogtalanságokról a következő fejezetekben majd bővebben szólok.

A X. században a Kárpát-medencétől keletre eső terület egészen a Don folyóig magyarlakta terület volt. A korabeli bizánci történészek ezt a részt „Dentumoger”-nek hívják. Kijev városát az itt élő magyar népek alapították, és Kcő-nek vagy Kő-nek nevezték el. Ősapáink e területről a Búg folyótól nyugatra települtek a Dnyeszter, Prút és a Szeret folyók területére, melyet „Etelköz”-nek neveztek el, valószínűleg Eteléről, Atilláról. Ez a terület ma Rumánia része. A nyugati magyar határ egy időben az alsó-Duna volt, melyet mi „Havasalföld”-nek nevezünk, szintén Rumánia része. Az Árpád-ház uralkodása alatti időben rokon fajú magyar népek települtek e területre, besenyők és kunok. Később a Gyula nemzet vándorolt e területről Erdélybe, ahol összeházasodott az ott élő Keszi nemzettel, és átvette tőle a vezető szerepet.

A XIII. században a magyar történelem folyama végleg megváltozott. IV. Béla (1235-1270) erős kézzel megpróbálta visszatartani a tatár hódítást, de nem tudta megakadályozni népünk pusztulását. Dzsingisz kán fia Okdaj kán elhatározta Európa meghódítását. Batu kán főparancsnok fölajánlotta IV. Bélának, hogy egyesüljön vele Európa ellen, mivel úgy is testvér turáni népek, és elismeréssel bír a magyar néppel szemben. IV. Béla visszautasította az ajánlatot. A tatár hadak vezetői, Szabutáj és Batu kán, miután egyenként megverték a népeket kik Dél-Oroszország területén éltek, 1241-ben elérték a Kárpátokat, és itt három csoporttá alakultak. A legkisebb had észak felé húzódott, és Liegnitz-nél megverték a náluknál sokkal népesebb egyesült német, lengyel és morva hadakat. E vereség után a morva (cseh) király otthagya országát, és a morvák minden ellenállás nélkül, engedték a tatárokat hazánk felé vonulni. A Liegnitz-i győzelem után a tatárok 150 000 harcossal, (három haddal) hazánk ellen törtek. A főhad megverte Dénes nádor hadát, a Vereckei hágónál. Vácnál legyőzték Ugrin püspök Esztergomi hadát. Itt bevárták a Liegnitz-ből érkező Orda csatlakozását. A harmadik had Bogutáj kán vezérletével Erdélyre támadt, és megverte a vajda seregét. 1241. április 11-én a Sajó folyó mentén, Muhi pusztánál, a magyar hadak első ízben találkoztak a tatár hadakkal. IV. Béla öccse, Kálmán herceg, Ugrin püspökkel visszaverte Batu kán támadását. A második tatár támadást is sikeresen feltartották. Ekkor érkezett meg Sejbán kán. Körbefogták a magyar tábornokot, mely szekerekkel volt körülvéve erősségül. A tatárok megölték az egész tábornokot a vezetőikkel együtt, 50-60 ezer embert. Csak Kálmán hercegnek sikerült kimenekülnie, de sebesülésébe ő is belehalt. Béla királynak első szándéka volt hogy meglátogassa öccsét, és utána új hadseregtoborzás céljából Horvátországba és a dalmát tengerpartra menjen. Azonban Babenberg Frigyes, Ausztria hercege, rábeszélte, hogy menjen vele „egy biztonságosabb útvonalon” Hainburg és Bécsújhelyre. Rábeszélése jószándékúnak tűnhetett, hiszen nem sokkal korábban az osztrák (Harcias) Frigyes kíséretével a magyar királyi udvarnál vendégeskedett. Egykori hírforrások szerint Batu kánnak a magyar királyhoz irányított követét Kassa körzetében legyilkolta, s ez az orvgyilkosság volt a legközvetlenebb oka a mongolok támadásának.

Amint azonban Béla király osztrák területre érkezett, Frigyes herceg elkoboztatta minden kincsét, és megfenyegette, hogy ha nem fizeti vissza a hadisarcot, melyet II. Endre királynak fizetett 1235-ben, és ha nem adja neki a három magyar nyugati vármegyét, név szerint Moson, Sopron és Vas megyéket, akkor kiszolgáltatja őt a tatároknak. IV. Béla 2000 ezüst márka lefizetésére és a három magyar vármegye átadására kötelezte magát. Ez az a terület, amelyet Trianonban Burgenlandként csatoltak el tőlünk. Frigyes herceg ezután betört hazánkba, és elfoglalta a győri várat, ugyanolyan kegyetlenül pusztítva a lakosságot, mint azt a tatár tette keleten. Ezzel rákényszerítette a királyt a megyék átadására. Röviddel ezután Győr lakossága visszafoglalta Bábénbergtől a várat. De a három vármegye várait, melyet Babenberg zsarolásként szerzett meg, megerősítette, hogy a magyarok ne tudják visszafoglalni. A német történészek ezt a műveletet, a várak megerősítését, úgy mutatják be, mint a Nyugat tatár-elleni védelmező stratégiáját. Évekkel később IV. Bélának sikerült visszafoglalnia Frigyesről az elzsarolt vármegyéket. Frigyes a háború során életét vesztette. 1920-ban az osztrák politikusok „Die Sendung Oesterreich im Donauraum” okmány alapján követelték e terület, az Őrség, „visszaadását”. Csobánczi ezt az eljárást találóan „genszterizmusnak” nevezi.

A tatárjárás után Magyarország annyira elnéptelenedett, hogy néhány napi lovas-kocsiutazás után is alig lehetett találni egy lelket. Az emberek hegycsúcsokon, mocsarak és ingoványok között tengették életüket. Amerre a szem ellátott, hullák, csontvázak és leégett házak voltak mindenfelé. Ebben az időben jelentek meg először a vlachok, nyelvünk szerint oláhok, a Havasalföldön, a későbbi Wallachia, az Al-Duna térségében.

A magyar történeti jegyzetek először 1222-ben jegyezték fel, hogy balkáni pásztornépek vándorolnak az ország déli területére. IV. Béla megengedte betelepedésüket, mert az országnak szüksége volt népfeltöltésre. Az első oláhok az Olt folyó völgyében telepedtek le, később Etelközben, és gyorsan elszaporodtak. Először a király engedelmével jöttek, telepedtek le. Később tömegesen, titokban szivárogtak be a Balkánról. 1296-os magyar népszámlálás szerint a számuk a Kárpát-medencében 15 000 volt.

TERV MAGYARORSZÁG ELPUSZTÍTÁSÁRA

A X. században a Kárpátok hegyvonulata alkotta Európa keleti határát, de Lengyelország létrejöttével e határ még keletebbre tolódott, és a XVI. században a Kárpát-medence Közép-Európává alakult. A Kárpát-medence kulturális határ lett, az itt érintkező nyugat-, kelet- és dél-európai kultúrák között. A kultúra elbírálásánál az egyik követelmény a műveltség, az írni-olvasni tudás aránya. A Kárpát-medencétől délre és keletre a kultúrszínvonal figyelemre méltóan alacsonyabb. A Száva folyótól északra, az analfabetizmus (írástudatlanság) 10%, innen délre már 50% felett van. (Kostya, 78) A Kárpát-medencében egyenlő arányú Nyugat-Európával. Itt a három nagy európai nyelvcsalád találkozik, a német, szláv és a latin nyelvcsalád. Mindennek dacára, mint ahogy Kostya is említi, egyik sem tudott uralkodóvá válni, csak a magyar a X. századtól fogva. Ha elfogadjuk, – és el is fogadhatjuk – a régészet és az embertankutatás eredményeit, és tekintünk a korabeli krónikákba, akkor meggyőződhetünk arról, hogy magyar fajú népek éltek a Kárpát-medencében már évszázadokkal előbb, különböző nevek alatt. Úgy, mint szarmata, hun, jász, székely, besenyő, pannon, avar, stb. Sok különböző fajú nép keveredett itt össze, elfogadva egymás kultúráját. Észak-Európában a protestáns vallás van többségben; Délnyugat-Európában a római-katolikus; keleten a görög-katolikus, délen az iszlám vagy mohamedán vallás. Ez utóbbi északi határa a Száva folyó, Északra innen a katolikus a domináns vallás, behatolva egészen Lengyelországba. (Kostya, 80)

A 13. térképet azért mutatom be, hogy lássuk milyen szoros gyűrűbe fogta magyar népünket a lengyel, cseh, morva, osztrák, német és délszláv népek özőne. A magyar területet nyugatról lezárja Németország, északkeletről és délről a szlávok. Hazánk akadályozza meg a szlávok egyesülését, egy egységes hatalmas birodalommá válásban. Ez az ok, amiért gyűlölnék, és megsemmisítésünket óhajtják.

A pánszlávizmust a sovíniszta cseh és tót propagandisták hirdetik, akik elszórtan élnek a Kárpát-medencében és a Duna völgyében. A pánszláv mozgalom nemcsak magyar gond, de veszélyezteti egész Európa biztonságát. Minden nem szláv népnek és nemzetnek figyelemmel kell lennie az imperialista orosz veszélyre. Az orosz veszély szemléltetően megmutatkozott a szovjet imperialista térhódításban, amikor uralma alá vette Közép-Európa népeit. Az 1956-os magyar szabadságharc ha nem lángolt volna fel, akkor valószínű, hogy még mindig rabszolgasorsban tartana sok millió népet. Az oroszok által szított pánszlávizmus nem halt ki azzal, hogy a Szovjetunió felbomlott, és nem fog eltűnni, különösképpen nem, ha ilyen rosszul tájékoztatott támogatói vannak, mint pl. az USA, akiket csak a pillanatnyi gazdasági előnyök érdekelnek.

Az északi és a déli szlávokat egy közös filozófia: a pánszlávizmus köti össze. A nyugat-európaiaknak az a szerencséjük, hogy létezik egy kétoldali gyűlölet a tótok és a csehek között – ennek ellenére a Szövetséges Hatalmak együvé láncolták őket, amikor Trianonban megalakították Csehszlovákiát. Csehszlovákia szétesése után, 1992-ben nyilvánvalóvá vált, hogy a nagyhatalmak tévedtek, amikor a beharangozott testvériséget ténynek fogadták el. Oroszország ugyancsak régi ellensége Lengyelországnak, a horvátok lenézik a bárdolatlan rácokat. 1992-ig a csehek uralták a tótokat, a rácok a kultúraltabb horvátokat, az oroszok pedig megpróbálták uralni az összes szláv népet.

Marx Károly: „A pánszlávizmus nem csupán a szláv népek függetlenségi törekvése, hanem egy ezeréves történelem lerombolása is. Ennek a célnak érdekében Törökországot és Németország felét le kell törölni Európa térképéről. Amikor ezt a pánszlávizmus elérte, hozzáfog majd Európa leigázásához. Európa számára csak két választás van: elfogadni a pánszlávizmust vagy meghódítani Oroszországot és kiirtani az oroszországi pánszláv központot.”¹⁹

Magyarország a szláv és német gyűrűben
12.sz. térkép

A pánszlávizmus legelkötelezettebb hirdetői a csehek voltak. A csehek rászedték a tótokat, és állandóan ellenünk uszították. Ez a cseh propaganda csoport megalakult már a XVIII. században, behálózva az egész Duna völgyét. A cseh ügynökök különböző módszerrel dolgoztak, de a magyarok elleni gyűlölet gerjesztésében egységesek voltak.

Fel kell hívnunk a világ figyelmét az általuk terjesztett sok és nagymérvű hamisításra, melyeket az egyetemi és közösségi könyvtárakban és lexikonokban helyeztek el. A döntés, amit Trianonban hoztak létre, a csehek és tótok által elhelyezett hamis ismeretek alapján történt. A cseheknek hihetetlenül nagy befolyásuk volt a trianoni fejleményekben. Itt hivatalos jelentésekre, titkos egyezményekre, tanulmányokra és levelzésekre kell támaszkodnunk, hogy értékelni tudjuk, milyen munkát végeztek a befolyásolásban. Masaryk Tamás, cseh köztársasági elnök szerint: „Benes nélkül nem lenne republikánk.” (Kostya, 85) Kostya összekapcsolja mind a

¹⁹ Kostya Sándor: A Felvidék, Budapest, 1990, 82. Marx Károly politikai munkái. 6 kötet. Budapest, 1960, 196.

kettőt, mondva: „Masaryk és Benes nélkül Csehszlovákia talán sohasem került volna Európa térképére.” A szlovák nép soha sem akart szövetségre lépni a csehekkel, egynehány pánszlávista ügynök kivételével, akik a Nagy Szláv Birodalom megalakításának büvkörében éltek, oroszországi sugallat nyomán. Köztük találhatók olyanok is, akik független Szlovákiáról álmodoztak, melyet Hitler jóvoltából meg is kaptak 1939-ben, s amely öt évig fennmaradt. Többen autonómiát óhajtottak a császárságon belül, vagy pedig egy magyar-szlovák konföderációt. Csehszlovákia megalakítása a Nyugati Hatalmak tudatlanságának következménye. Kramar Karelt, a kor legjobban elfogadott cseh politikusát az osztrákok bebörtönözték pánszláv nézetei és orosz szolidaritása miatt. Miután a császár jóvoltából kiszabadult a börtönből, Benesnek a legnagyobb ellenlábasa lett. Ő így nyilatkozott: „Benes olyan eszközöket használ a politikában, amelyeket minden erkölcsös ember a legélesebben elutasít.” (Kostya, 85)

Masaryk és Benes a Nagy hatalmak németellenes politikáját saját előnyükre használták fel. Mivel a Monarchia szövetségben volt Németországgal, így alkalom adódott tovább szélesíteni Monarchia-ellenes politikájukat. Először csak a közép-európai népek egyesülését hirdették, cseh vezetéssel. Így próbálták Közép-Európa politikai helyzetét megváltoztatni. E szövetségnek ők lettek volna vezetői, mivel magukat tartották a legkultúraltabbnak a körzetben. Céljuk volt Magyarország elpusztítása, és egy cseh-szlovák-horvát-szerb konföderáció létrehozása, melyhez még Rumánia is társult volna. Így elég erősnek érezték magukat ahhoz, hogy Németországgal szembenézenek. A csehek azt híresztelték, hogy Magyarország feldarabolása Közép-Európa biztonságát, békéjét jelentené. (1999-ben ennek ellenkezőjét láthatjuk – lásd Milosevics.)

A Felvidék miatt a magyar és cseh viszony ellenségessé vált, mivel Masaryk szándéka Felvidék elcsatolása volt. Államunk védte sértetlenségét, Bécs hajlandó volt elfogadni az osztrák-cseh egyesítést, melyet kormányunk ellenzett.

Benes kiadta magyarellenos politikai írását: *Détruisez l'Autriche-Hongrie*. (Megsemmisíteni Ausztria-Magyarországot). Ezt Európa-szerte terjesztette a magyarellenos propaganda csoport.

„A germán, osztrák és magyar brutalitás egyazon gyökérből fakad . . . A magyarok a németek leghűségesebb és leghagyományosabb szövetségesei . . . A magyarok a németek szellemi rokonai. . . A magyarok a közép-európai elnyomók bandájának oszlopos tagjai. . . A magyarok akadályozzák meg a szerbek és horvátok egyesülését. . . kifosztották Boszniát és Hercegovinát . . . A magyarok sajátjuknak tekintik az Égei-tengerhez vezető kijáratot az úgynevezett Szaloniki-utat. . .”²⁰ Masaryk kijelentette, hogy Magyarország volt az első világháború okozója.²¹ Nagy hiba volt magyar részről, hogy ez időben nem történt meg ennek hivatalos visszautasítása. Vétkes mulasztás volt részünkről az is, hogy amíg Benes egy bérelt szobában szerkesztette röpiratait, a magyar újságírók, írók, egyetemi hallgatók Párizsban mulatoztak. Egyik sem vette komolyan a tornyosuló veszélyt, amely Benes írásai után egyre jobban szárnyra kapott. Végül, amikor Trianonban a magyar küldöttség megpróbálta a vád visszautasítását, már túl késő volt. Masaryk és Benes nagyon jól ismerték a Habsburg zsarnokságot, amely ellen az 1848-as magyar szabadságharc küzdött, de ezt meg sem említették. Ugyanúgy elhallgatták, hogy a Habsburg zsarnokság ideje alatt, épp a csehek voltak az osztrákok leghűségesebb kiszolgálói. Ők terjesztették Palacky Frantisc cseh történész elméletét is, mely szerint mi vagyunk az okozói annak, hogy az északi és déli szlávok nem egyesülhetnek. Elkötelezett hirdetői voltak egy Magyarország területét átszelő sáv létrehozásának, mely

²⁰ Kostya, 86. Benes Edvárd: *Détruisez l'Autriche-Hongrie*.

²¹ Kostya, 86. Masaryk Tamás: *Svetové Revolucia Prague*, 1920.

összekötötte volna a cscheket Jugoszláviával. Hirdették: ennek megvalósításával megakadályozhatnák a „Drang nach Osten” (német keleti irányú terjeszkedés) megvalósítását. Szükséges ez egy tartós béke kialakítására, hirdették. Közép-Európa sorsát nélkülünk – akik e terület szívében élünk – akarták elrendezni.

Benes kétkulacsos politikája által óhajtotta megnyerni Nyugat támogatását célja elérésére. Amikor nehézségekbe ütközött Csehszlovákia megalakítása terén, akkor átváltott éljenezni a demokráciát, emberiességet és a világbékét. Ez időben nem dicsekedett a Cseh Köztársaság nagyszerűségével, hanem szívesebben beszélt egy kis, bátor hős népről, amely évszázadokon át harcolt a német Góliát ellen. E propagandát a *Times* napilap folytatólágosan közölte. Kostya megjegyzi, hogy ez a „hős kis nép” önként elfogadta a német kultúrát, civilizációt és még a német nyelvet is. A múlt században csak a vidék népe beszélt a cseh nyelvet. A városok nyelve a német volt. A prágai egyetem 1348-ban alakult, de csak 1882-ben lett kétnyelvű. Ez évben Masarykot meghívták az egyetemre előadni, de ő habozott elfogadni a meghívást, mert ekkor még nem beszélt folyékonyan a cseh nyelvet. (Kostya, 87-88)

Benes jegyzőke szerint: „A cseh nemzet a demokrácia és a humanizmus hőse.” Kostya gúnyosan megjegyzi, hogy mi magyarok tudjuk a legjobban, hogy „milyen 'bátor', és hatvanöt év óta érezzük 'demokrata humanizmusát'.” (88) „A cscheket az Isten arra teremtette, hogy a demokrácia pillérei és a barbár germán, magyar, avar, mongol és tatár törzsek közt a béke őrei legyenek,” mondja Benes. (Kostya, 88) A cseh népet, hogy betölthesse a hivatását, előbb „fel kell szabadítani az Osztrák-Magyar Monarchia zsarnoksága alól.” Segítséget kért Magyarországtól szétrombolásához. Tehát: „Détruiscz l'Autriche-Hongrie! Le kell rombolni Ausztria-Magyarországot. Egyesíteni kell a cscheket a szlovákokkal és a jugoszlávokkal! Gondoljatok végül Európa érdekére, a Ti érdekekre!”²²

A hatvannégy éves Masaryk és a harminc éves Benes az első világháború idejének kezdetén találkozott. Masaryk szerkesztője volt a *Cas (Idő)* lapnak. Benes pedig a *Právo Lidu (A nép joga)* és *Volna Myslenka (Szabadgondolat)* lapok részére írt. Masaryk racionalista, Benes radikális. Mindketten a nyugati demokrácia elkötelezett hívei voltak, és gyűlölték az önkényuralmat. Származásuknál fogva utálták a hűbériséget és nemesi rendet. Masaryk, az egyetemi tanár figyelt fel a parasztszármazású Benesre, aki gimnáziumi tanár volt. Szoros kapcsolat fejlődött közöttük, és Masaryk bevezette őt külföldi kapcsolataiba. Felhívta Benes figyelmét Seton-Watson-ra, ki jól ismert cseh-támogató volt. Masaryk Benest szemelte ki utódjául, céljai folytatására. Benes rövidesen a cseh propaganda szervező főnöke lett. Masaryk Benest Párizsba küldte, ahol élvezhette Masaryk kapcsolatait, majd innen Londonba költözött. De fenntartották szoros kapcsolatukat egymással. Benes hamar rájött a Szövetséges Hatalmak politikai és történelmi tudatlanságára, és erre építette fel külpolitikáját. Nagyon rövid idő alatt szinte hihetetlen sikereket ért el külföldön, de sokkal nehezebb volt neki otthon népszerűvé válni. Ez időben a cseh polgárok és a nemesség még nem voltak olyan nacionalisták, mint Masaryk és Benes. Benesnek át kellett alakítania az itthoniak évszázados osztrák-elkötelezettségét. Politikai ellenfele Kramar Karel volt, aki a cári Oroszországtól várta a cshek felvirágzásának lehetőségét. Benest ekkor még nem ismerték otthon. Szegényes körülmények között élt Párizsban, és csak baráti segítséggel tudta folytatni propagandáját. (Kostya, 89)

Az egyik ilyen támogató barát volt Stefanik Milan, aki később a harmadik csehszlovák honatyává lett. Masaryké felkérték Stefanikot, hogy vállalja el a hadügyminiszeri tárcát. Olaszországba ment, megszervezni a cseh idegenlégiót a cseh és tót hadifoglyok közül. Célja egy független szlovák állam létrehozása volt, de nem tudta ezt megvalósítani, mert Pozsony

²² U.o. 88. Benes Edvárd: *Détruiscz l'Autriche-Hongrie.*

környékén repülője lezuhant, és életét vesztette. Ez cseményt balesetként adták hírül, de később Hlinka Andrej atya úgy nyilatkozott, hogy gyilkosság volt, és Stefaníkot valójában Benes tetette el láb alól.

Stefaník tábornok tudott Masaryk és a szlovák-amerikaiak pittsburghi szerződéséről, amely kimondta a tótok függöttségét. Benest hazatérése után ellenségei azonnal annak a pénznek elsikkasztásával vádolták meg, melyet a tót-amerikaiak gyűjtöttek össze a cél érdekében. A vád az volt, hogy szegényen hagyta el Európát, és gazdagon tért vissza. Masaryk javaslatára el kellett számolnia a bevételről. A cseh nép nem tudta, mit művel ez a két politikus a demokrácia álarca alatt. 1918-ban, az első csehszlovák állam kormányának tagjai lettek 1935-ig, Benes mint külügyminiszter. Bőséges idő, hogy megerősítse az Antant által támogatott államukat. Benes nem volt szónok, sem pártelnök. Irodaasztal mögül szervezte meg, és irányította Csehszlovákiát. Innen küldte szét propaganda hadait. Még ellenfelci is elismerték, mint a legkiválóbb külügyminisztert. Szorgalmas, tehetséges, de gátlástalan egyén volt. Sovinizmusát a paraszti származásból magával vitte a parlamenti állásába. (Kostya 91)

Masaryk 1914-ben Hollandiába ment beszervezni Nyugatot a megalakuló Csehszlovákia támogatására, melyet Seton-Watson is hirdetett a *Morning Post*, a *Times* és könyvében *The Racial Problems in Hungary*. Majd innen Prágába ment, ahol Benes dolgozott a magyar-ellenes propaganda kiszélesítésén. Együtt sikerült nekik Ausztriában, Németországban és Svájcban propagandaközpontot létesíteni. Még ez évben Rómába utazott, és innen röpcédulákat, melyekre a szlovák himnusz volt nyomtatva, küldött és szórótt szét repülőről a cseh és szlovák katonák részére, kik a Monarchia keretében állomásoztak az orosz fronton. Ennek hatására a csehek és a tótok áttáltak a másik oldalra. Amikor az osztrák hadvezetés értesült erről, az osztrák rendőrség elfogta, és bebörtönözte Kramart, Sokelt és másokat. Benesnek sikerült időben elillanni, Genovába majd Párizsba ment, ahol a magyarellenes propagandaosztály főnöke lett. Masaryk a londoni propagandaosztály vezetését vette át. Masarykot a King's College a szláv tanulmányok professzorává nevezte ki. Propagandájukat kiszélesítették Washingtonra, Szt. Petersburgra és Rómára is. Benes propagandája az egekig magasztalta a csehek nagyságát, bennünket pedig barbár betörőnek nevezett.

Kezdetben e lebecsmérlő propagandának nagy akadályai voltak, mivel az angol és amerikai történészek elismeréssel írtak Kossuth harcáról, és őt magát az európai demokrácia szimbólumának tartották. A Masaryk-csoportnak ezt az erkölcsi felmagasztalást kellett lerombolnia. Azzal kezdték, hogy a magyarság nem az, ami volt Kossuth idejében, mert hűbéres támogatója lett az osztrák zsarnokságnak, elvetve a demokrácia istápolását. Kossuth említésekor elhallgatták, hogy a történelemben ő volt az első, aki autonómiát ígért a tótoknak. Nagy erőfeszítésükbe került megváltoztatni az osztrák-magyar baráti érzést a nyugati államokban. Felsorolok egynéhány megnyilatkozást ez érzület bemutatására.

Palacky Frantisek, a cseh történész írta: „Ha az osztrák császár-állam már régóta nem létezne, szükséges lenne azt Európa érdekében megalkotni.” (Kostya, 93)

Bismarck Ottó herceg *Gedanken und Erinnerungen* című művében kérdést tesz fel: „Vajon mit lehetne abban a térségben állítani amelyt Tiroltól Bukovináig az osztrák állam tölt ki?” Válasza: „Új alakulatoknak ezen a tájon állandó forradalmi jellegük volna.” 1874-ben arra is rámutat, hogy: „Kelet-Európában lehetetlen kis államokat életre hívni. Ott csak történelmi országok képzelhetők el.” 1917-ben, az amerikai kongresszus előtt, Woodrow Wilson nyilatkozta: „Kötelességünknek tartjuk kijelenteni, hogy az Osztrák-Magyar Monarchiát nem kívánjuk se gyengíteni, se átalakítani. Semmi közünk ahhoz, hogyan akar politikailag vagy

²³ U.o. 94.

gazdaságilag élni. Nem kívánunk és nincsen szándékunkban neki bármit is diktálni. Csúpan azt kívánjuk, hogy népeinek ügyei nagy és kis vonatkozásban ezeknek a népeknek a kezében maradjanak.”²³

Hogyan tudta Masaryk és maffia-csoportja ezt a barátságos nemzetközi véleményezést rövid időn belül ellenségesé tenni? Wilson elnök mindössze kilenc hónappal az első, még barátságos, megnyilatkozása után tudatta Ausztria császárával, I. Károlyal, IV. Károly magyar királlyal, hogy megváltoztatta nézetét, és a kisebbségnek adandó autonómia nem elégséges. A béke ára a kisebbségek „önrendelkezési joga”, ami a Monarchia feldarabolását jelentette. (Kostya, 94-95) Kostya hat pontban magyarázza meg a csehek sikerét.

1. Masaryk őszintén beismerte, hogy nagy súlyt fektetett kapcsolataira, és nem volt nagyon válogatós.

2. Használta a titkos szervezeteket, félvilági szalonok, apróságokkal lekötöztetett újságírók, önértékükben megbántott egyének segítségét, kapcsolatai által nagyon jól tájékozottak voltak a kulisszák mögött zajló eseményekről, befolyással bíró egyének magán dolgairól. Tudták ki milyen hatalommal bír, fontos kérdésekben. Látták ezek gyengéit is. Ismert volt előttük az olasz, rumán és szerb titkos szerződés, ebből adódó előnyüket jól kihasználták.

3. Masaryk Bismarck meglátását alkalmazta az embercek felmérésére, amely szerint „az ember képességei fordított arányban állnak hiúságával.” Minél önteltebb valaki, annál kevésbé tehetséges. Ismerve Wilson hiúságát, Masaryk állandóan hiúságát legyezgette, és így férközött a bizalmába.

4. Sikerének egy másik tényezője, hogy mindig a vezető egyéniségek barátságát kultiválta.

5. Masaryk rendkívül intelligens és előrelátó volt. Taktikáját jól kidolgozta: ha valami túl merész dolgot javasolt, amit az elnök megvalósíthatatlannak vélt, pár napon belül újságcikkkel támogatták Masaryk javaslatát, ami Wilsonban azt a meggyőződést váltotta ki, hogy Masaryk egy messzelátó, jó politikus, akiben lehet bízni.

6. Masaryk és csoportja nagyon ügyesen használta a történelmi cselszöveget, a tények elferdítését, a fél igazságok hirdetését, a jelentéktelen ügyek felnagyítását, lényeges dolgok elhallgatását. (Kostya, 95-96)

A történész kutatók kötelessége kifürkészni az erkölcsi hátterét annak, hogy ki volt Masaryk és Benes? Ez ideig ezt senki nem kutatta, csak annyit tudunk róluk, hogy mindkettőt a jakobinus nacionalizmus, az egyéni érvénysülés hajtotta, és atcisták voltak figyelmen kívül hagyva az isteni törvényeket. (Kostya, 96)

Sok politikus előtt ismert volt az a tény, hogy ha a Monarchiát megszüntetik, és létrehozzák a Masaryk által javasolt konföderációt, sok gondot, bajt fog előidézni, de senki sem merté kellő erővel hangoztatni. Wilson két pontban ellenezte Masaryk javaslatát. Az egyik az volt, hogy nézete szerint a cseh nem elég érettek egy független állam alapítására. A másik, hogy a hat és fél millió cseh nem elég erős, hogy együtt éljen, és egyensúlyban tartsa a békét a három és fél millió némettel szemben. Masaryk elosztatta Wilson első aggályát a szibériai Cseh Légio „hős tetteire” való hivatkozással, melyet hihetetlenül felmagasztalt. Wilson hallva e teljesítményt „meggyőződött” arról, hogy egy nemzet, amely képes ilyen hősi cselekedetre, megértett a függetlenségre. Második kételyét pedig a „cseh és szlovák testvéri nép” meséjével üzte el. Ebben az időben ennek az eszmének nem volt még elég követője, ezért, 1918. július 30-án meggyezett Pittsburghban a szlovák-amerikaiakkal, hogy létrehozzák Csehszlovákiát. Az itt készült szerződés okmányát megmutatta Wilson elnöknek, melyben a cseh nép

²⁴ U.o. 97. Borsody: Magyar-szlovák kiegyezés, 82.

névében ígéretet tett Szlovákia teljes autonómiájára. Aláírásával hitelesítette, bár erre nem volt meghatalmazása. Ez okmány láttára Wilson elismerte az ideiglenes csehszlovák állam megalakulását. 1921-ben Masaryk már így nyilatkozott a pittsburghi szerződésről: „Szlovák nemzet nincsen, ez csak a magyarok kitalálása.”²⁴ Ugyanerről az egyezményről 1925-ben pedig így nyilatkozott: „A szerződést egy kis szlovák csoport megnyugtatótására írtuk alá, amelyik a jó ég tudja, hogy micsoda függetlenségről álmódott Szlovákia számára.” (Kostya, 97)

Amikor a francia küldöttség, André Tardieu-val az élén, Trianonban megkérdezte, mi lesz a sorsa a számos nemzetiségnek, amely Csehszlovák uralom alá kerülne, Benes 1919. május 20-án így válaszolt: „Une sorte de Suisse” (egy fajta Svájc) lesz, ahol a nemzetiségek teljes békességben, szabad kormányzatban élnek. **1919. szeptember 10-én Benes St. Germain en Laye-ben aláírásával elismerte a kisebbségek jogainak messzemenő tiszteletben tartását.** (Kostya, 97) Az Antant hatalmak és Anglia is jól vélekedett az Osztrák-Magyar Monarchiáról. Britannia nyilatkozta, hogy egy politikai örökség lenne Benes javaslatára a Monarchiát felosztani, mivel az a németekkel szembeni egyensúlyt tartotta fenn. Az angolok szándékában volt különbékét kötni a Monarchia két országával, Ausztriával és Magyarországgal. 1917. decemberében, Lloyd George brit miniszterelnök, felhatalmazta a délafrikai tábornok Christian J. Smuts-ot, hogy tárgyalásokat kezdjen a Monarchia követével Albert Paully Mensdorff-al, figyelmébe ajánlta a brit javaslatot. Ha az osztrák kormány elfogadja az angolok javaslatát, akkor ők a javaslatot továbbítják az Antant hatalmak felé elfogadásra. Az angolok az angol mintájú „dominion”-t javasolták bevezetni a Monarchia területén. Kormányuk javasolta Galicia Lengyelországhoz csatolását, hogy így a lengyelek szomszéd országgá lennének a Monarchiával, amely kedvező lenne Magyarországra nézve is, az ezeréves jó viszony alapján. Jugoszlávia megalakulna Szerbia, Hercegovina és Montenegró összevonásából. Rumánia megkapná Bukovinát. Mensdorff úgy vélte, hogy Anglia még nem határozott abban a kérdésben, hogy Rumánia megkaphatja-e Erdélyt?

Benes értesülve az angol javaslat felől, mindent elkövetett, hogy meggyőzze az Antant hatalmakat, hogy Ausztria-Magyarországot ne föderalizálják. E terv szerint Masaryk és Benes tisztán látták, hogy ez véget vetne a cseh terveknek. Ekkor elkezdték hirdetni a lengyel-orosz föderációt, de ugyanakkor kitartottak a déli szlávok függetlenségének követelése mellett.

ESEMÉNYEK, MELYEK TRIANONBA TORKOLLNAK

1918. november 3-án a tűzszünetet aláírta Weber tábornok a Monarchia, és Diaz tábornok a Szövetségesek oldaláról, s ez Magyarország részéről a háború befejezését jelentette. Mialatt Károlyi Mihály és küldöttsége Belgrádba utazott további megbeszélésre Franchet d'Esperey tábornokkal, a szerb hadsereg megszállta a magyar Szerémséget; november 8-án pedig a cseh katonaság számos felvidéki magyar várost foglalt el. **Ez annak ellenére történt, hogy mindkét fél, a cseh és a szerb is aláírta a tűzszünetet.** A feltétel, melyet a Belgrádi Egyezmény Magyarországnak előírt, olyan méltánytalan volt, hogy Károlyi az egyezményt csak kényszer alatt írta alá november 13-án.²⁵ A rumánokkal való tárgyaláson Jászy Oszkár megpróbált mindent, hogy igazságos egyezmény jöjjön létre a határ megvonásában, de minden eredmény nélkül, mert a rumánok csak az időt húzták, hogy meggyőzhessék az Erdélyben élő oláhokat a rumán királysággal való egyesülésről. Ebben az időben az erdélyi oláhság nem nagyon lelkesedett a vlachiai oláhokkal való egyesüléséért. A másik ok, amiért az oláhok nem voltak hajlandók megegyezni Jászyval, az volt, hogy ily módon elnyerjék az Antant beecgyezését Rumániának Erdélybe való bevonulásához, békefenntartás címén. A rumánok egy egyezményben megállapodtak a kolozsvári rumán katonai parancsnokkal, hogy a rumán nemzeti őrséggel közösen, rendszeres villongásokat idézzenek elő Erdély területén az oláh nép és a magyar lakosság között. Így teremtve lehetőséget annak, hogy az oláhok „békefenntartóként” bejöhessenek olyan területre, amelyet még nem sikerült elfoglalniuk. December 17-én megkapták az Antant-tól az engedélyt, hogy a demarkációs vonaltól észak felé átléphessék a határt. A Károlyi kormány tiltakozott, és magyarázatot kért a rumán szerződéstörésre. Felelet helyett december 23-án Philippe Berthelot tábornok, a francia had parancsnoka kijelentette, hogy ő adott parancsot a rumán hadseregnek a demarkációs vonal átlépésére. (Raffay, 64)

A rumán-magyar vitában az oláhok azzal érveltek, hogy nem törték meg a tűzszünetet, mivel, mi azt nem velük, hanem az Antant hatalmakkal kötöttük. Ugyanakkor, Erdély elfoglalásakor az Antant egyik hadseregének kiáltották ki magukat. Amikor Károlyi 1918. november 8-án tűzszünetet kötött az Antant-al, ezt ők nem ismerték el, pedig ekkor ők is a Kisantantba tartoztak. Az oláhoknak Erdély elfoglalásával az volt a céljuk, hogy az esetet kész tényként állíthassák be az Antantnak. Ez időben nagy véleménykülönbség volt az erdélyi rumánok és a királyságban élő rumánok között. Mi ezt a helyzetet akartuk kihasználni. A rumánok, hogy ezt megakadályozzák, igyekeztek, amilyen gyorsan csak lehet, elfoglalni Erdélyt.

1918. december 1-én Gyulafehérvárott, a Rumán Nemzetgyűlésen, az erdélyi rumánok vezetői kinyilvánították óhajukat, hogy egyesülni kívánnak a rumán királysággal. December 13-án a határozatot megismételte a kormányzótanács (Consiliul Dirigent). Nemzetközi jog szerint törvénytelen határozat volt, írja Raffay: „... hiszen a nemzetközi békekonferencia még össze sem ült, nemhogy döntött volna.” (Raffay, 71) E Gyulafehérvári Gyűlésen hozzávetőlegesen 100 000 erdélyi oláh vett részt, a terület többi lakosai, ugyanakkor a szerbek, szászok és magyarok nem vehettek részt a gyűlésen. **Ezért a határozat törvénytelen.** Később közismertté

²⁵ Raffai Ernő: *Magyar Tragédia Trianon 75 éve*, Budapest, 1996, 55.

vált, hogy a nemzetgyűlést a királyi rumán kormány szervezte, közösen az erdélyi oláh vezetőikkel. Nyilvánvaló, hogy az oláhok így akartak hatni a Békeparancs javukra való döntésében. (Raffay, 71)

A rumán kormány figyelmen kívül hagyta az 1918. november 13-i katonai egyezményt, és az Apáthy-Berthelot demarkációs vonalat, amely Kolozsvártól észak-dél irányba haladt. 1919 év kezdetén a diplomaták nem jutottak egyezségekre, mert egyik csoportjuk az elcsatolást, a másik pedig Magyarország sértetlensége mellett állt ki.

Berinkei Dénes miniszterelnök az egyetlen megoldást az önrendelkezés alkalmazásában látta, amelyet megtagadtak tőlünk, és annak a propagandának adtak hitelt, hogy a területnek nagy részét, melyet 896-ban visszafoglaltunk, vissza kell adni a „jogos tulajdonosoknak”. Az utód-államok: Csehszlovákia, Szerbia és Rumánia magyarellenes politikája célt ért, mert az Antant előtt Közép-Európa földrajza és történelme ismeretlen volt.

Julin Maniu, az erdélyi rumán Nemzeti Tanács elnöke megpróbálta bizonyítani, hogy a magyar kormány elfogadta Erdély Rumániához csatolását. Hét pontban jegyezte le bizonyítékait, mellyel itt részletesen nem foglalkozom, mert túl hosszadalmas, de az érdeklődő megtalálhatja Raffay tanulmányának, 72-ik oldalán. Kizárólag Berinkei választát idézem a hét pontra vonatkozóan: Maniu jegyzékére február 18-án Berinkei így válaszolt: „Mind ezek a tények néztem szerint éppen az ellenkezőjét bizonyítják annak, amit Maniu úr velünk bizonyítani remélt, mert a felhozott tények egyszerű magyarázata abban az állapotban található, amelyet a magyar kormány az országban élő nemzetekkel szemben mindig elfoglalt.” (Raffay, 73) Magyarország minden nemzetiségének önrendelkezési jogot, vagy önkormányzatot kíván biztosítani. Berinkei így folytatja: „Az egyik miniszter leutazása Aradra, szintén abból a célból történt, hogy a Magyarországon élő román nemzetet a magyar államon *belül* megillető önkormányzat szabályozására nézve megállapodást hozzon létre.” Ez meg is valósult egyébként a német és ukrán nemzetiséggel az 1918: X. és 1919: VI. néptörvényekkel. (Raffay, 73)

Továbbá: „Amidőn azonban nyilvánvalóvá vált, hogy a román nemzeti tanács végső célja Magyarország egyes részeinek elszakítása és a román királysághoz való csatolása, a magyar kormány természetesen minden további érintkezést megszakított a szervezettel, és ugyanebből okból a Nagyszebenben alakult román kormányzótanács működését sem ismerte el, sőt az ellen mindig a leghatározottabban tiltakozott.” Raffay szerint ezek a tények azt bizonyítják, hogy Magyarország nem egyezett bele az elszakításba, hanem önkormányzatot akart adni. (Raffay, 73)

Berinkei 1918. október 12-i, november 9-i és december 1-i keltezésű jegyzékai kihangsúlyozzák, hogy Magyarország nem saját akaratából adta fel Erdélyt Rumániának. **Kormányunk nem ismerte el a gyulafehérvári nemzetgyűlést, mivel ott csak a rumánok szavazhattak. A leglényegesebb ok, amiért nem fogadhatjuk el a rumán határozatot, mivel 26 vármegyében az oláhok csak 43%-ban voltak jelen.** Mindez bőségesen elég ahhoz, hogy visszautasítsuk, és követeljük a revíziót, az egyezmény felülvizsgálását. Van még egy nyomós ok, amiért a revízió esedékes. Ez pedig az utód-államok nemtörődomsége, a Kárpátokból lefolyó vizek állandó szennyezettsége, amely mint lassú mérgező öli népünket. Az erdők nagyméretű kiirtása, és a visszaerdősítés elhanyagolása szintén környezetvédelmi krízishez vezetett, ugyanis így nincs, ami a hóolvadás és az esőzés csapadékát feltartaná, minden az alantabb elterülő medencére zúdulva a talajvíz megemelkedését okozza, ezzel Magyarország életterét leszűkíti, és veszélyezteti. Amíg a fenti területek magyar tulajdonban álltak, ilyen, vagy ehhez hasonló méretű belvízemelkedés vagy áradás soha sem fordult elő. Mivel az utód-államok felelőtlenül csak a profit szerzést veszik figyelembe, nem törődve a szomszéd állam, Magyarország életlehetőségével, követeljük a revízió alkalmazását.

Továbbá Raffay említi, hogy a románok mindenképpen a magyarok hozzájárulását akarták megszerezni Erdély feladására azért, hogy a békekonzferencián hivatkozhasanak arra, hogy a magyarok önként feladták e területet. (Raffay, 74)

A románok még katonai beavatkozással is próbálkoztak Erdély megszerzésére. A páduai 1918. november 3-i fegyverszünet után a francia hadsereg küldöttje november 6-án Rumániába utazott. A román király azonnal lemondatta Alexandru Morghilon-t, mert német szimpatizáns volt, és utódjául Ezemia Rigorescu tábornokot nevezte ki, aki azonnal mozgósította a haderőt, és 18-tól 38 évesig minden épkézláb férfit besorozott. **Ne feledjünk, mindez a háború befejezése után történt.** Miért volt ez lehetséges? Mert Franciaország mindenáron azt akarta elérni, hogy a románok mint aktív katonai haderő vehessenek részt az értekezlet tárgyalásain, az Antant oldalán. Egy jelentős akadálya volt annak, hogy Rumánia katonai szövetségese lehessen Franciaországnak, ugyanis hat hónappal a háború befejezése előtt Rumánia egy békeegyezményt írt alá a Központi Hatalmakkal Bukarestben, eszerint német szövetséges lett. Így Rumánia érvénytelenítette az 1916-ban Bukarestben titkos egyezmény formájában aláírt, s az Antant által jóváhagyott követeléseit. Nem követelhetette a beígért területeket. Hogy igazolhassa katonai elkötelezettségét Franciaország mellett, háttámadta a már visszavonuló német Mackensen tábornok hadait. A német hadsereg egy nappal Alexandru Morghilon lemondása után megadta magát, a magyar hadsereg már egy héttel előtte letette a fegyvert. A francia Quai d'Orsay-nak csak az utolsó pillanatban sikerült Rumániát hadpartnereként elfogadtatni az Antanttal. Raffay kiemeli, hogy Rumánia fegyverrel is kész volt végbe vinni azt, amit 1916-ban nem tudott: Erdély elcsatolását, és a titkos egyezményben beígért területek megszerzését. Ha ez teljes mértékben sikerült volna nekik, akkor a Tiszától keletre eső magyar terület most mind Rumánia birtoka lenne. (Raffay, 75)

Az utód-államok kapzsisága ellenségességet idézett elő egymás között, amikor a románok megszállták Magyarországot, a csehek attól tartottak, hogy olyan nagy területet hasítanak ki, hogy nekik nem marad elegendő. A szerb-román vita majdnem háborúban domborodott ki Bánát megszerzéséért.

A cseh-jugoszláv területi folyosó javaslatát 1919. januárjában terjesztették elő. Ezt az átjárósávot Dunántúl nyugati oldalán kétszáz km-es hosszúságban és 80 km-es szélességben tervezték. E terület közös cschszlovák, szerb, horvát és szlávön birtok lett volna.

Négy magyar vármegyét vágott volna át a tervezett átjárósáv: Moson, Sopron, Vas és Zala megyéket. E terület lakossága 1 171 000 lélek, 662 000 magyar, 220 000 szláv és 289 000 egyéb. A csch magyarázat szerint erre azért lenne szükség, hogy elválasszuk a németeket Kelettől és Közép-Európától, külön kiemelve Franciaország biztonságát. Ezenkívül lehetőséget biztosítana a terv az északi és a déli szláv nép kapcsolatfelvételéhez. A valódi célja az volt Cschszlovákiának, hogy a Dunán át a tengerhez jusson, Pozsonyt pedig kikötő várossá tegye. Ezzel még jobban elszigetelték volna hazánkat. Pozsonyt Szlovákia ősi fővárosaként emlegették, elhallgatva, hogy négy évszázadon át koronázási magyar város volt.

Trianonban a vita nagyon kiéleződött a szerbek és románok között, mert a szerbek, éppen titkos volta miatt, nem ismerték el a románok szerződését. A szerbek maguknak követelték a Bánságot és Temesvárt nemzetiségi alapon és azon oknál fogva is, hogy szülőföldje volt egynéhány szerb vezető egyéniségnek. Ezeket a „kiváló” szerb vezetőket mi magyarok befogadtuk, mint török elől menekülőket. Ez sem Belgrádban, sem Párizsban nem jelentett semmit. Nem vették figyelembe több ezer éves történelmi jogunkat és azt sem, hogy nagyobb számban születtek, haltak, és temettek el magyar nagyságokat ezeken az elszakított területeken, olyano-

kat, akik világviszonylatban is számottevők voltak. E terület német többségét a szerbek elismerték, de kijelentették, hogy figyelmen kívül kell hagyni, mert a legyőzötteknek nincs joguk. Ez volt az indok „igazságos” követelésükre. (Raffay, 87)

A szerbek kijelentették, ha a románok kapják meg a Bánságot, akkor Belgrád nem lehet Jugoszlávia fővárosa, mert túl közel esik Rumániához, és védelme nem biztosítható. (Raffay, 101)

Azt a tényt, hogy Budapest túl közel helyezkedik az ellenséges érületű Szlovákiához, figyelembe se vették. A második világháború után, Sztálin „jóvoltából”, a Csallóközöt Csehszlovákiának rendelték oda, hogy a csehek a Duna mind két oldalát birtokolhassák. Ez Esztergomot lőtávolságra hozta a csehszlovákok részére. A Bécsi Döntést érvénytelenítették, mondván, hogy azt a tömeggyilkos Hitler hozta létre. **Ennek alapján a még nagyobb tömeggyilkos, Sztálin rendeletét is érvényteleníteni kell!**

A románok embertelen bánásmódját Zilahban Kemecsei Gyula, Mészáros János, Kiss György és Kiss Lajos dokumentálták. 1919. február 16-án a román katonaság a legkegyetlenebb bánásmódban részesítette a magyar lakosságot. E nap délutánján a katonaság a csőcselékkel összedolgozva szabad rablást engedélyezett a városban. Mindazokat a magyarokat, akik nem tudták az előírt élelmet, pénzt, szállást megadni a katonaságnak, bottal és puskatussal verték, kizavarva őket házaikból. A katonák mindent elraboltak. A magyar hivatalos személyeket Zsibóra vitték, és ott bebörtönözték őket. A helybeli magyarok nem adhattak nekik ételt és ruházatot. Az oláhok, mint Antant szövetségeseik így tevékenykedtek. (Raffay, 106)

Miképpen válaszolt ez eseményekre Károlyi Mihály? Egyik levelében így ír: „Én bízom Wilson pacifista tanainak győzelmében, és nem hiszem azt, hogy megengedje valaha is Amerika nagy elnöke, hogy béke helyett büntető expedíciókat indítsanak az ártatlan néptömegek ellen; vagy hogy megengedje azt, hogy az imperializmus helyébe, amelynek immár vége van, új imperializmusok létesüljenek, és fenyegetssék megint a világ békéjét. Én biztos vagyok a meggyőződés, demokratikus, valóban tartós, és nem fegyverszünetet jelentő béke győzelmében, azért is, mert Amerikának és Wilson elnöknek erős támaszai ebben a nyugati demokráciák: az olasz, francia és angol igazán demokrata politikusok és államférfiak. De nem is lehet fél Európát elkeseríteni egy icalázó és hódító békével. Bízom abban, hogy nemsokára elkövetkezik már az az idő, amikor a körülöttünk lévő kis nemzetek is belátják, hogy saját érdekeik sem kívánják a mérték nélküli hódítás és zsákmányolás politikáját. Bár most még mindenféle ellenségekkel vagyunk körülvéve, én mégsem csüggedek, és hiszem, hogy az ellentéteket sorra le fogjuk küzdeni s a bizalmatlanság megszűnván, helyét a belátás és megértés foglalja el. Nem fogunk többé gránátot adni az emberke kezébe, de ást, ekét és kalapácsot. Ezekkel fogjuk összekovácsolni, összeforrasztani Magyarországot.” (Raffay, 115-116)

Károlyi Mihály végül felismerte, hogy a wilsoni elv nem volt más, mint csalóka a Központi Hatalmak részére, hogy ennek segítségével letetessék velük a fegyvert. Semmi lehetőségünk nem volt arra, hogy a minden oldalról betörő ellenséget demokratikus szölamokkal állítsuk meg. Végül is meggyőződött arról, hogy Magyarországnak honvédelemre van szüksége. Károlyi parancsba adta Stromfeld vezérkari ezredesnek, hogy a legrövidebb időn belül szervezen egy százezres létszámú hadsereget.

A Stromfeld-okmányokból tudjuk, hogy felhatalmazta Tombor Jenő ezredest a hadsereg toborzására. Nyilvánvaló lett, hogy végül is elhatározták magukat egy egész nemzetre kiterjedő katonai védelem felállítására, amelyet 18 hadosztályból, 3 székely hadból terveztek, s amely sikeresen kiverhette volna a cseh és oláh betörőket.

A Károlyi kormány nemzetvédelemmel foglalkozó okmányait Kratochwill ezredes megbízott írta alá. Ez okmányokból láthatjuk, hogy ez időszakban komolyan gondolták az ország védelmét. Károlyi beszéde a katonákhoz:

„... Remélem, és hiszem, hogy a rajtunk elkövetett, világgraszoló igazságtalanságokat orvosolni fogják a versailles-i konferencián. Nem hiszem, hogy Wilson megengedné az imperiális áramlatok felülkerekedését, amelyeknek áldozatául esnék Magyarország is. Meg vagyok győződve, hogy Amerika és az antant egész demokratikus és szociális érzésű közvéleménye tiltakozni fog minden olyan amputáció ellen, amely lehetetlenné teszi, hogy ez az ország életképes legyen.”

„Mert mi abba soha belenyugodni nem fogunk. Hallja meg innen az egész világ, hogy nem lehet egy nemzetet legázolni, nem lehet egy népből kiirtani az önfenntartási ösztönt, mely azt mondatja vele, hogy élni akar. Nem lehet elpusztítani egy olyan országot, melynek más célja nincs, mint hogy minden polgárnak egyforma jogot biztosítson. *De hallja meg, és érte meg a világ azt is, hogy ha a párisi békekonferencia a wilsoni elvek, a népek önrendelkező joga és a megegyezéses béke ellen döntene, akkor mi végső szükségünkben segyverrel is fel fogjuk szabaddítani ezt az országot.*” (Raffay, 119-120)

Még mielőtt a magyar kormány ráeszmélt volna a valós helyzetre, a csehek és románok hatalmas területköveteléssel álltak elő. A csehek a Dunántúl nagy részét, a Győrtől, Komáromtól és a Bükk hegységtől délre cső vasút hálózatunkat, egyecsek még Budapestet is követelték. A csehek ez időben egy okmányt nyújtottak be a Nagy Hatalmak részére, mely kinyilvánította, hogy a XVIII. században csak egy millió magyar élt Magyarországon, a többi népesítést a szlovákok alkották. Hogy ilyen badarságot egyáltalán említeni is lehetett, mutatja az értekezlet résztvevőinek „felkészültségét”. Az értekezlet visszautasította a cseh folyosó létrehozását, és amerikai javaslatra a cseh határt északabbra tolták fel.

Gondrecourt tábornok megnyilvánulása az igazságtalan határral kapcsolatban:

„... a békekongresszuson rossz irányba tévedtünk. Vannak kellett lennünk, hogy semmiféle adattal nem rendelkezünk erről az országról, s ha azt hittük, hogy ilyen csonkításokat kényszeríthetünk Magyarországra anélkül, hogy kétségbeesésbe ne taszítanánk. Ráadásul, miközben ezt írom önnek, még nem is mondtam el legmélyebb gondolatomat, mert túlságosan új jövővénynek éreztem magam, de meggyőződésem azóta túlságosan is beigazolódott. *Románia és – mondjuk ki nyíltan – Szerbia sem érdekelte meg, hogy kielégítsék túlzott ambícióit;* és megkockáztattuk, hogy újfent gyászos kalandoknak tegyük ki magunkat, ismét kirobbantva a háborút a bolsevizmus alakjában.” (Raffay, 131)

Gondrecourt véleménye, hogy a magyar nép félelemből vagy nacionalizmusból lett kommunista, de ha a bosevista magyar csöcselék szerzi meg a hatalmat, akkor Nyugatnak semmi esélye nem lesz ennek megállításában.

„Jelenleg a gazdaság esztelen pazarlása folyik. Ezek a banditák most éppen azzal vannak elfoglalva, hogy tönkretégyenek egy országot, amely olyan bőkezűen megfizethette volna a háborús költségek egy részét. Ha a jelenlegi forrongásnak nincs más következménye, csak ez, már akkor is elég komoly ahhoz, hogy mélységesen sajnáljuk a Kongresszus döntését.” A franciák szerepéről mondja: „... mi franciák játsszuk Magyarországon a hálátlan szerepet. Nemrég még olyan jól fogadtak bennünket. Franciaországnak itt néhány hónapig olyan tekintélye volt, hogy ennek sok gyümölcsét élvezhette volna. Ennek most vége!” (Raffay, 132)

Gondrecourt tábornok jól mérte fel a helyzetet, és képes volt elfogulatlan lenni, ő volt az egyedüli, aki helycsen ismerte fel Franciaország érdekét. A magyarországi Tanácsköztársaság nem jelentette ki azt, hogy az ország területét nem lehet fel osztani, de ellenezte az utód-államok imperialista megszállását. A kormány nem ismerte el Smuts tábornok határjavaslatát.

1919. április 20-án a román hadsereg megszállta Nagyváradot, azzal az indoklással, hogy harcol a magyar kommunista térhódítás ellen. Kezdetben még akadtak magyarok, akik örültek is a román kommunista ellenes beavatkozásnak, remélve, hogy így megszabadulnak a kommunista rémuralomtól. 1919. augusztus 4-én az oláhok elfoglalták Budapestet. Ugyanekkor a székely hadsereg feloszlott.

Prezan román tábornok ajánlatot tett a székely had vezetőjének mondván: „Túlerőnk tudatában ajánlatot teszünk nektek, hogy életetek biztonságban lesz, pénzetek, magánvagyonotok épségben marad, és békésen visszatérhettek lakóhelyetekre. Mérlegelve a reménytelen általános helyzetet, nem vállalhatok felelősséget, azért, hogy tovább vért ontassak ilyen körülmények között. Válasszatok ti, melyik utat akarjátok. . .” (Raffay, 134)

Feltétlként a fegyverletételt szabták meg. Amikor ez megtörtént, minden egyes székely katonának a következő nyilatkozatot kellett aláírni. „Alulírott, székely hadosztálybeli hadifogoly szabadlábra helyezésem alkalmával becsületszavamra kötelezem magamat, hogy:

1. Állandóan . . . községben fogok lakni, és onnan csakis a legközelebbi román katonai parancsnok engedélyével távozhatok.
2. A községbe érkezésem után első naptól a legközelebbi román parancsnokságnál fogok ellenőrzés céljából jelentkezni, ahányszor megkívántatik.
3. Nem fogom az osztrák-magyar egyenruhát viselni, csak egészen átalakítva, sapkát semmiképp.
4. Nem fogok viselni, sem pedig elrejtteni semmiféle fegyvert.
5. Nem fogok a román állam, hadsereg vagy nemzet ellen sem tenni, sem szóval véteni.
6. Ha nem fogom az első vagy a második pontot betartani, ötévi börtönre legyek ítélve, ha a 3. pont ellen fogok véteni, egyévi börtönre, ha ezen kijelentésem negyedik pontjától fogok eltérni, tízévi börtönre és 10 ezer lej pénzbüntetésre legyek ítélve. Ha pedig az 5. pont ellen fogok véteni, golyó általi halálbüntetésre legyek ítélve.” (Raffay, 134)

A békeértekezlet 1919. augusztus 2-i döntése szerint, Rumánia nem szállhatta volna meg Budapestet, de mivel augusztus 4-én mégis megszállták a fővárost, az értekezlet engedélyezte ottmaradásukat. Láthatjuk, egy kis jelentéktelen, de erőszakos nacionalista állam miként állította az Antant hatalmakat kész helyzet elé. Az értekezlet másfél hét alatt négy jegyzéket küldött Bukarestbe, felszólítva őket, emberségesebb magatartásra, a fosztogatás beszüntetésére. Hiába volt minden. Nem engedelmeskedtek. Bratianu augusztus 14-én jegyzékben válaszolt az Antantnak: „A hadsereg sikerei nyomán Rumánia nem módosította területi követeléseit, de úgy véli, hogy a katonai erőfeszítések, amelyekre rákényszerült a magyar offenzíva visszaverése érdekében, és azok a szolgálatok, amelyeket áldozataival a civilizációnak tett, új jogcímet biztosítanak neki arra, hogy jogait követelje.” (Raffay 135)

A román fosztogatás folytatódott, az Antant tehetetlen volt. Clemenceau jegyzéket szándékozott küldeni Rumániának. Lord Balfour pedig egy Rumánia-ellenes Fekete tengeri flottatüntetést javasolt. Végül is szeptember 5-én elkészült a jegyzék, mely három követelést terjesztett a román kormány elé.

„Hajlandó-e Románia kivonni a csapatait, hajlandó-e visszaszolgáltatni az elvett javaikat, és hajlandó-e a magyar belpolitikai helyzetnek az Antanttal együtt történő normalizálására?” (Raffay, 135)

Az Antant hatalmak Sir George Clerk-et küldték felülvizsgálati megbízatással Rumániába minden eredmény nélkül, mert közben Bratianu lemondott, mivel nem volt hajlandó a kisebbségi kérdéstről tárgyalni, mint ahogy ezt tőle megkövetelték. A néhány millió rumániai kisebbség sorsát Bratianu rumán belügynök tekintette. Clerk azután Budapestre utazott, ígéretet véve az oláh hadsereg budapesti vezetőitől, hogy elhagyják az országot, mielőtt az új magyar kormány megalakul a többpártrendszer eredményeként. Az oláhok húzták az időt, hogy legyen elég idejük a lopott dolgok elszállítására. Bratianu szeptember 2-án levélben tudatta lemondását Károly királlyal, mivel az Antant nem járult hozzá az 1916-os titkos szerződésben írottakhoz. Clemenceau-t annyira felidegesítette Bratianu és az oláhok viselkedése, hogy valamiféle kifogást keresett, hogy ne kelljen Erdélyt a rumánoknak adni. Végül is 1919. november 25-én az Antant ultimátumot küldött a rumánoknak meghagyva:

1. A magyar területek kiűrését a végleges határig.
2. Az osztrák békeszerződés aláírását, a kisebbségvédelmi egyezményrel együtt.
3. A Magyarországon „összeszedett” anyagok ellenőrzésének engedélyezését. (Raffay 137)

December 9-én Coanda, rumán tábornok írta alá a kisebbségi jogi egyezményt, de nem írták alá az osztrák békeszerződést. **Az aláírás napján az Antant felszólította Rumániát Magyarország elhagyására, amit ők megtagadtak. Az Antant végre rádöbbsent a valóságra, hogy alig tudják saját szövetségesük imperialista követelését fékezni.**

1919. decemberében a jugoszlávok a Pécs környéki szénbányákat követelték, melyeket már előbb megszálltak, és nem akartak elhagyni. A rumánok minden gyári berendezést, amit elértek, leszerelték, és elhurcoltak. Fegyver-, lőszer-, csavar-, mezőgazdasági-gyárakat, nyomdát, malmot, villamosság-fejlesztő telepeket, szivattyú gyárakat, vasúti vagonokat, mindent. A Weiss Manfréd gépgyárat, az újonnan alakult diósgyőri vasgyárat, a Wolfner börgyárat, és a Bárdy autógyárat, amely a legmodernebb német, Opel technikai berendezéssel rendelkezett. A mezőgazdaságból elhajtották az állatokat, és elvitték még a tyúkokat is. Ez csak egy kis ízelítő a sok elrabolt tárgyból, mindent itt nem sorolhatok fel. (Raffay, 138)

Minden kivitt dolgot listára vettünk, azzal a szándékkal, hogy majd a Rumániának fizetendő háborús kármegtérítésből levonjuk az érték összegét, de ezt nem engedték megtörténni.

Prónay Pál szervezte meg a kommunista uralom utáni magyar hadsereget. Először a Huszár Károly kormány létesült, ezt váltotta fel a Horthy adminisztráció. Idézünk Huszár Károly magyar miniszterelnök Clemenceau francia elnökhöz írt leveléből: „... A legfelsőbb tanács hathatósan hozzájárulhatna a kedélyek lecsillapításához (. . .) ha szíves lenne bizottságokat kiküldetni Erdélybe, nevezetesen Kolozsvárra, Nagyváradra és Marosvásárhelyre; Észak-Magyarországra, nevezetesen Pozsonyba, Rózsahegyre és Kassára; és végül Dél-Magyarországra, Szabadka és Zombor városok környékére, hogy azok a helyszínen meggyőződhesse-nek azon erőszakoskodásokról, melyeknek a magyar lakosság áldozatul esett, és a bajok orvoslásáról gondoskodjanak.” (Raffay, 142) E kérésre Clemenceau nem is válaszolt, azt teljesen figyelmen kívül hagyta.

1920. július 1-én Bratianu a rumán képviselőházban a következőképp szónokolt: „Nem nyughatunk addig, míg a magyar népet gazdaságilag és katonailag teljesen tönkre nem tesszük, mert mindaddig, míg Magyarországon az életképességnek szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.” (Raffay, 142)

Heinrich Ferenc, kereskedelmi miniszter ugyanekkor így nyilatkozott: „A magyarság szeme ma Páris felé fordul. . . Mi magyarok soha sem mondunk le a Felvidékről, Kárpátokról vagy Erdély bérceiről. A bolsevizmust gyökeresen kell megfojtani, és azt a fegyvert kell velük szemben használni, amit először vettek el tőlünk: a valláserkölcsi jogokat.” (Raffay, 142)

Huszár Károly miniszterelnök búcsúztatója Apponyi Alberthez, amikor a magyar nemzeti delegáció elindult Párizs felé:

„Soha még magyar állam férfiú nchezebb útra nem indult, mint Te, aki egy életen át ennek a nemzetnek legnagyobb fia, az ő nemzeti érzésének, gondolkozásának, nemzeti lelkületének és nemzeti fejlődésének lánglelkű apostola voltál. Nem adta meg Neked a sors azt, hogy megérjed ideáljaidnak és vágyaidnak teljesülését: egy ezeréves nemzetnek kivirágzását. Az, ami miránk vár, nemcsak a magyarság sorsát fogja eldönteni, hanem az európai békének tartósságát is fogja jelenteni. Egy igazságos béke az európai civilizációnak nyugalját, békéjét, biztonságát fogja jelenteni, egy igazságtalan béke egy újabb öngyilkossági kísérlete lesz Európa békéjének.

„A nemzetnek legjobb fiát a magyar nemzetnek büszkeségét küldjük el erre a feladatra. Kísérjen Téged az Isten szent áldása, minden magyarok hő imája, s hozzon a sors bármit is reánk, mi úgy fogjuk venni, mint hőseink viselkedtek ezeréven át jó és balszerencséiben.

„Mint egy nemzet, mely nem csügged el, ha balsors fenyegeti, és nem bizakodik el, ha a szerencse jut osztályrészéül, tudjuk, hogy mindent meg fogsz tenni, amit tehetsz, tudjuk, hogy nem sok reményünk van, hogy valóra váljék, amit várunk, de hisszük, remélünk abban, hogy a béke olyan lesz, ami a nemzetnek újjászületését, újjáépülését és további századokon át való fennmaradását biztosítani tudja. Isten áldjon, vezéreljen utaitokon. Adj a Isten, hogy a nemzet jobb jövőhöz jusson munkátok által.” (Raffay, 145)

A magyar delegáció 1920. január 7-én érkezett Neuilly-be. A Chateau Madrid-ban szigorú rendőri őrizet alá tették őket, mintha közönséges bűnözők lettek volna. Delegációjuk 8 tanulmányt küldött az értekezletre mindenféle információkkal és térképpel ellátva. Bizonyították ártatlanságunkat a háború beindításaért, kihangsúlyozták Magyarország történelmi szerepét Európában, és magyarázatot adtak arra, miért ismeretlen Európában Magyarország történelme. A Habsburgok alatt magyar külpolitika és független külkereskedelem nem létezhetett. Ausztria egységét a dinasztikus politikai rendszer hozta létre, Magyarország ekkor már ezer éven át önálló államigazgatással élt.

Magyarország függetlenségét a török megszállás törte meg. Hazánk évszázadokon át harcolt a török ellen saját és Európa függetlenségeért. E küzdelemben fogyatkozott meg, és vált betelepülő állammá, többnemzetiségű nemzetté. Az 1867-es Kiegyezés papíron függetlenséget adott, de az országnak Ausztria diplomáciájához kellett igazodnia, ahol a katonaság is közös volt, mindez megfojtotta a magyar érvényesülést. Több XVIII. századi császári törvény német, oláh, rác telcpecsket hozott az országba.

A magyar delegáció kihangsúlyozta tanulmányában azt a tényt, hogy ha Magyarországot feldarabolják, egy többnemzetiségű ország helyett három többnemzetiségű országot fognak létrehozni. Ha ennek a három alakulandó államnak az érdekeit vesszük majd figyelembe, az ellentétes érdekek megsokszorozódnak. A Történelmi Magyarország határai lakatlan hegyes területek voltak. Az új műállamok határai gazdasági területeket vágnának ketté, és ilyen határok biztonságát hosszú távon nem lehet biztosítani. Ha a feldara-

bolás megtörténik, szinte lehetetlen Magyarország árvíz védelmét és a vizek szennyeződését megakadályozni. Mindig fenn állna az a veszély, hogy az utód-államok valamilyen formában előidézik Magyarország ivóvizének megmérgezését. Sajnos, ez a figyelmeztetés 2000 tavaszán megtörtént, amikor az oláhok ciánszennyeződéssel megölték a legnagyobb magyar folyót, a Tiszát és a Szamost. Itt az ökológiai kár méreteiben Csernobilhoz hasonlítható. Ezért is kérjük, és követeljük a meg nem alkuvást és jogot a határ kiigazítására.

Az Antant hatalmak figyelmen kívül hagytak minden magyar jogalapot. Az utolsó napon, január 16-án az értekezlet engedélyezte gróf Apponyi felszólalását, de még ezt is időhöz kötötték. A döntés ekkor már megtörtént. Már semmi lehetőség a megváltoztatásra nem volt. Csak két lehetőség volt: elfogadni, vagy visszautasítani azt. Erre mondta Apponyi: „Az ország előtt csak az a kérdés áll, öngyilkos legyünk-e, nehogy megöljék.” (Raffay, 151) Az a terület, amit meghagytak nem elég a fennmaradáshoz.

Apponyi szerint az értekezlet ellenezte azt az elvet, amit a Szövetséges Hatalmak hirdettek. Ellenezték Európa érdekét, a civilizáció előfeltételét, gazdasági újjáépítését és az általános emberi érdekeket. Nyilatkozata szerint, az alakulandó államok ugyanolyan különböző nemzetiségű államok lesznek, mint a magyar, de itt majd nem létezik a gazdasági egység, amely idővel megköveteli Magyarországhoz való visszacsatolásukat. A másik nagyon nyomós ok az ország megcsonkítása ellen, hogy az utód-államok népei kulturálisan elmaradottabbak, ezért minden bizonnyal az uralmuk alá kerülő magyar népek ellen elnyomó politikát alkalmaznának. Ez előidézné e terület kulturális visszaesését, amely állandó nyugtalanságot okozna. (Raffay, 155-156) Kihangsúlyozta, ha az értekezlet a magyar javaslatot fogadná el, Magyarország nagy kiterjedésű kulturális autonómiát, s a földrajzi lehetőségeket figyelembe véve területi autonómiát nyújtana e népeknek. Erdély megtartaná autonómiáját a magyar korona alatt.

„A magyar béke delegáció azt javasolja, hogy népszavazás döntsön (Horvátország kivételével) olyan területek hovatartozása felett, amelyek a jelenlegi magyar határ és a békeszerződésben megjelölt határok között fekszenek. A népszavazás a nagyhatalmak bizottsága és a magyar kormány megbízottai által egyetértően megállapítandó kerületek szerint tartatik meg. A kerületek beosztása, főleg a nemzetiségi szempontoknak, de egyúttal az illető területek gazdasági viszonyainak tekintetbevételével történik. A határozatot általános szótöbbséggel hozzák.”

„A népszavazásban nemre való tekintet nélkül mindazok részt vesznek, akik 21. életévüket betöltötték, feltéve, hogy a kérdéses területen 1918. november elsején rendes lakóhelyük volt.” (Raffay, 159 old)

Lloyd George véleménye szerint gróf Apponyinak határozottabban kellett volna követelnie a népszavazást.

„Nem volt szerencsés, hogy nem helyezte az ügyet azon határmenti területekre, amelyeket – azon tény ellenére, hogy a magyarok ott kétségtelen többségben voltak – a határmegállapító bizottság gazdasági és geográfiai okokból más államokhoz javasolt. Ha ezen területekre irányozza kritikáját, anyag állt volna rendelkezésre, amely képessé tette volna őt erőteljes és – bizonyos területekre vonatkozóan – ellenállhatatlan felhívásra, az orvoslásra honfitársai javára.” (Raffay, 194)

A Szövetséges Hatalmak május 6-án adták át a döntés szövegét delegációknak, Millerand miniszterelnök levelével együtt, amely Franciaország és az Antant hatalmak nevében íródott. Részlet a Millerand leveléből:

„Elnök Úr! A szövetséges és társult államok a leglelküimerctesebb figyelemmel tanulmányozták azokat a jegyzékeket, amelyekben a magyar béke delegáció észrevételeit előterjesztette, a már közölt békefeltételek tárgyában. Ebben a vizsgálatban az az egyedüli óhaj vezette őket, hogy oly határozatokat hozzanak, amelyek megfelelnek az igazságnak és azoknak a magasabb érdekeknek, melyek fölött örököndnek. Ha a tanulmány eredménye lényeges pontjaiban nem egyezik a magyar béke delegáció által tett ellenjavaslatokkal, ennek az a magyarázata, hogy a hatalmak lehetetlennek látták, hogy a magyar delegáció szempontjait elfogadják. . . (Raffay, 160 old)

„De ha a határ kijelölő-bizottságok megkezdik munkájukat, és arra a nézetre jutnak, hogy a béke határozmányai valahol, mint azt már feljebb említettük, igazságtalanságot teremtenek, melynek kiküszöbölését általános érdekek megkívánják, arról a népszövetség tanácsának jelentést tehetnek.

„Ebben az esetben a szövetséges és társult hatalmak hozzájárulnak ahhoz, hogy a szövetség tanácsa, ha a tekintetbe jövő felek egyike azt kívánta, felajánlhassa jó szolgálatait az eredeti határok békés úton való kiigazítására, ugyanazon feltételek mellett, azokon a helyeken, ahol egy határbizottság valamely változtatást kívánatosnak tartott. A szövetséges és társult hatalmak bíznak abban, hogy ez az eljárás megfelelő módot ad arra, hogy minden határok kijelölésénél elkövetett igazságtalanság, mely ellen alapos ellenvetést lehet felhozni, jóvátehető.” (Raffay, 161-162)

1935. január 11-én az *Est* napilapban Millerand letagadta e levél írását. Elfelejtette, hogy írott dokumentum maradt hátra, amely bizonyítja a levél létezését és a hazugságot is! Pozzi idézi Millerand-levél egy részét Lloyd George-nak. „Mi mind határozottan elismerjük a békeszerződések esetleges revíziójának lehetőségét.”²⁶ Amikor Millerand megmutatta levelét Clemenceauxnak, ő így szólt: „Annyi kegyetlenséget követtünk el, hogy egyet jóvátehetünk.” (Pozzi, 293)

„Millerand nyilatkozata az *Est*-ben annál megdöbbentőbb volt, mert 1920. június 24-én *Paleologue*, a francia külügyminisztérium akkori főtitkára hivatalos jegyzéket intézett Magyarországhoz, amelyben Millerand kísérő levelének szellemében megerősítette a revíziós kijelentéseket. Nem érdektelen, hogy ebben az időben Millerand volt a francia kormány miniszterelnöke – és külügyminisztere.” (Pozzi, 293) Bízva e hivatalos francia ígéretben, kormányunk 1920. június 4-én aláírta e szégyenletes szerződést.

Három héttel később Millerand egy utasítászerű körlevélben értesítette a határ megállapító bizottságokat, hogy a kötelezettségek, melyeket a Szövetséges Hatalmak nevében vállalt, érvénytelenek. Millerand ezt a körrendeletet 1920. június 22-én írta alá. Ezzel meghíúsította a határkiigazítási lehetőségeket. A bizottságban ez a körrendelet zavart okozott, mivel a kísérő levélről nem tudtak semmit. A 1920. június 22-i bizalmas körrendelet szövegét a népszövetség hivatalos lapjában is közzétették. Lloyd-George maga is bevallotta 1928-ban, hogy mi volt az értéke azoknak az „okiratoknak”, amelyek alapján Trianonban a határokat megállapították. „Minden érv, amelyet bizonyos szövetségeseink meggyőződésünkre felhoztak hazug és megamisított volt.”²⁷

²⁶ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*, 292. old Lábjegyzet (1) Fordította Dr. Marjay Frigyes, Budapest, 1936.

²⁷ Pozzi, I.m. 293. Lábjegyzet (2): A londoni Guild Hall-ban 1928. október 17-én elhangzott beszéd.

1920. június 22-én a körlevél ellenére a határmeghatározó bizottság Muraközt Magyarországnak ítélte a magyar többség figyelembevételével, amelyet a népszövetség el is fogadott, de mivel hogy e területet a rácok már előbb elfoglalták, ezért szerb kézen hagyták. Az Antant azóta is úgy viselkedett, mintha a Millerand-levél nem is létezett volna, pedig az Antant nevében íródott. (Pozzi, 293)

Kormányunk május 10-én válaszolt a Millerand levélre. Részlet a levélből: „... mi az érdekelt népek jogaihoz ragaszkodtunk, amikor számunkra népszavazást követeltünk. Ezt az utat azért választottuk, mert ellentétek minden lehetőségét kerülni akartuk egy önmagában vitán felül álló és hatásában páratlanul működő elvnek alapul vételével; mert azt is kijelentettük, hogy előre alávetjük magunkat az érdekelt népek szabad akaratnyilvánításának, mely a kellő biztosítékkal ellátott népszavazás útján nyerne kifejezést. Evvel egyszerűen végérvényesen feleltünk a nemzetiségek elnyomása címén a magyar nemzet ellen szőtt örökös vádakra, azáltal, hogy bírakká tettük ugyanazokat, akiket állítólag elnyomtunk. Mi indítványoztunk, mi követeltünk, mi most is követeljük ezt a bíróságot, mely legjobban tájékozott, a lelelkiismeretesebb és bizonyára a legszigorúbb. Ellenfeleink utasították azt vissza, és ez által az egy tény által a kérdés eldöntöttnek látszik.” (Raffay 164)

A Szövetséges Hatalmak velünk szemben nem alkalmazták a népakaratra támaszkodó döntés jogát, amelyet meghirdettek a háború beindításakor, csak Sopron városánál. A francia politikus Charles Danielou, észrevette ezt, és a *Daily Mail*, 1927. június 21-i számában szövé is tette. „Akik a nemzetiségi elveket akarták alkalmazni, a legnagyobb tévedést követték el akkor, amikor kirekesztettek az országból 3 millió magyart. A 3 millió aránya az országban maradt 8 millióhoz igen nagy. Ki hinné, hogy ezek a magyarok beletörődtek abba, hogy testvéreiktől örökre elszakítva éljenek. Különös irónia, hogy a cseh határt 40 km-re előre tolták Budapest felé.” (Raffay, 179)

Egyes magyarellenes propaganda hirdeti, hogy volt népgyűlés, ahol a nép szabadon szavazhatott hovatartozása felől, ki kell jelentenünk azonban, hogy ezek a „népgyűlések” nem képviselték az összlakosságot, és nem kaptak felhatalmazást egyik etnik csoport részéről sem hivatalos képviselőre, sem jogos döntéshozatalra.

Végül is a magyar delegáció rákényszerült a döntés elfogadására. A kormánynak pénzügyi segélyért kellett folyamodnia, hogy megkezdhesse az ország újjáépítését. A kérényt azzal a feltétellel fogadták el, ha aláírják az egyezményt, mely kihangsúlyozza, hogy a döntés elfogadásakor erőszak nem volt, és önszántukból írták alá.

Tudjuk, az amerikai kongresszus nem helyeselte a döntést, ezért nem is írta alá, hanem 1921. augusztus 29-én különbékét kötött hazánkkal. A Trianon elleni elégedetlenség a francia parlamentben is folytatódott, pedig ők voltak azok, akik létrehozták. Végül is, a francia parlament azzal a feltétellel írta alá, hogy a kormány felülvizsgálja az igazságtalan döntést.

Mi módon nyerhetett volna kedvezőbb döntést népe részére Magyarország? Józan gazdasági és földrajzi megfontolások alapján nem lehet előnyös a Kárpát-medence egységének megbontása. Vajon akkor az utód-államok miféle „gazdasági és földrajzi okokból” kapták a nagy területeket? El kell ismernünk, hogy az elcsatolt területeken már nem voltunk többségben, de az utód-államok népei sem. A Felvidéken 1.7 millió tót élt, 1.87 millió egyéb nemzetiségű. Erdélyben 2.8 millió oláh és 2.46 millió egyéb nemzetiségű. A szerb, horvát, szlávón államban 1 millió rác, 1.7 millió horvát, és 1.36 millió egyéb nemzetiségű. 232 000 német és 126 000 egyéb nemzetiségű volt osztrák fennhatóság alatt. Sem a tótokat, sem a horvátokat nem kérdezték meg, hogy óhajtanak-e élni cseh vagy rác uralom alatt. Láthatjuk, az önrendelkezési jog meghirdetése csak egy ürügy volt Magyarország szétdarabolásához. (Raffay, 195)

Az alábbiakban közlök egynéhány cikkelyt a Békeparancsból:

44. cikk. A szerb-horvát-szlovén állam elismeri, és megerősíti kötelezettségét Magyarországgal kapcsolatban: elfogadja a Szövetséges és Egyesült Hatalmak szerződésének végrehajtását, hogy abban az államban, – ha esetleg szükséges, – ezek a hatalmak megvédik a lakosság érdekeit, azokat, akik különböznek a többségben lévő lakosságtól faj, anyanyelv, vagy vallás tekintetében: megvédi a közlekedés szabadságát és az igazságos bánásmódot is a más nemzetekkel folytatott kereskedelemben.

47. cikk. Románia elismeri, és megerősíti kötelezettségét Magyarországgal kapcsolatban, elfogadja, hogy végrehajtja a Szövetséges és Társhatalmak szerződését, olyan kikötéssel (is), – ha ez szükséges, – hogy ezek a Hatalmak megvédik azoknak a népeknek érdekeit, akik különböznek faj, anyanyelv és vallás szempontjából, és megvédi a közlekedés szabadságát és az igazságos bánásmódot is a más nemzetekkel folytatott kereskedelemben.

55. cikk. Magyarország vállalja, hogy biztosítja az élet és szabadság teljes védelmét Magyarország minden lakója számára, megkülönböztetés nélkül születés, nemzetiség, anyanyelv, faj, vagy vallás tekintetében. Magyarország minden lakója feljogosítva lesz, hogy szabadon gyakorolja, – magán- és közösségi életében is –, hitét, vallását, vagy hitbéli felfogását, ha azoknak gyakorlása összefér a közrenddel és köz-erkölccsel.

58. cikk. Minden magyar állampolgár a törvény előtt egyenlő és azonos polgári és politikai jogokat élvez, faj, anyanyelv és vallás szerinti megkülönböztetés nélkül. Vallás, hit, vagy hitbéli felfogás különbözősége nem lehet előítélet, tárgya bármilyen magyar nemzeti ügyben, polgári vagy politikai jogok élvezetében, pl. közületi alkalmazás, magasabb közületi működés vagy méltóság betöltésében, kitüntetés vagy hivatás vagy ipar gyakorlásában.

Nem lehet előírni korlátozást bármiféle magyar nemzetiségű által, akár milyen nyelv szabad használatával szemben, úgy magán érintkezésben, mint kereskedelemben, vallásban, sajtóban, mindenféle írás megjelenésében, vagy nyilvános gyűlésekben.

A magyar kormány minden intézményében, – annak ellenére, hogy ott a hivatalos nyelv a magyar, – a nem magyar anyanyelvű állampolgároknak megfelelő felszerelést, – pl. tolmácsot és egyéb könnyítést biztosítani köteles, hogy azok saját nyelvüket használhassák, szóban vagy írásban a bíróságok előtt.

Azok a magyar állampolgárok, akik faji, vallási vagy anyanyelvi kisebbségekhez tartoznak, ugyanazt a biztonságot és bánásmódot élvezhetik, – törvényben és ténylegesen, – mint a többi magyar nemzetiségű állampolgár.

A nem magyar nemzetiségű állampolgároknak azonos jogaik lesznek – a saját költségükön – létrehozni, igazgatni, ellenőrizni jótékonyági, vallási és társadalmi szervezeteket, iskolákat és más oktatási intézményeket, jogosultak használni saját nyelvüket, és szabadon gyakorolni vallásukat is azokban az intézményekben.

59. cikk. Magyarország gondoskodik arról, hogy a közoktatási rendszerekben, városokban és oktatási körzetekben, – ahol tekintélyes arányban van nem magyar anyanyelvű, állandó lakos, magyar állampolgár, – megfelelő felszerelést biztosít, hogy az elemi iskolákban a saját anyanyelvű oktatás adva legyen a nem

²⁸ Abelovszky Eliz fordította.

magyar anyanyelvű magyar állampolgárok gyermekeinek. Ez a kikötés nem fogja megakadályozni a magyar kormányt abban, hogy a magyar iskolákban a magyar nyelv tanítása kötelező legyen.

Azokban a városokban és körzetekben, ahol tekintélyes arányban vannak olyan állampolgárok, akik faji, vallási vagy nyelvi kisebbséghez tartoznak, ezek a kisebbségek biztosítva legyenek arra nézve, hogy megfelelő részt élvezzenek a közalapról és az állami, városi (községi) vagy más költségvetési keret összegéből.²⁸

Érdekes megemlíteni, hogy az 55, 58 és 59 cikkelyek részletesen kihangsúlyozzák Magyarország kötelezettségeit. Miért volt erre szükség? Hisz a magyar vezérrelv ezer éven át ezen nyugodott, megadni a kisebbségeknek minden megillető jogot, amit ebben a cikkelyben is meghatároztak. Pontosan ez a szabadság, amit a kisebbségeknek nyújtottunk, segítette a kisebbségeket 1920-ban ahhoz, hogy függetlenségüket követelhessék. Láthatjuk, csak hamis elnyomási vádaskodás által tudták megszerezni a követelt területeket. **Az utód-államoktól miért nem követelték meg a magyarokkal szembeni emberségesebb bánásmódot, amit mi megadtunk nekik? A népszövetség miért csak nekünk szabta ki és nem az utód-államoknak a kisebbséggel való bánásmódot? Az 1975-ös Helsinki Egyezmény elfogadása után még mindig miért alkalmazhatják a kulturális elnyomást és népirtást?**

1922-ben kormányunknak sikerült áttörni a kisantant által létrehozott falon, amikor hazánkat befogadták a Népszövetségbe. A kormány kénytelen volt a Jóvátételi Bizottsághoz fordulni, mivel nem tudott a bizottság követelésének eleget tenni. 40-50 millió arany korona kölcsönt kértek újjáépítésre. A kisantant és Franciaország ellenezte ezt. A kormánynak figyelembe kellett vennie, hogy a megmaradt országunkat is megszállhatják azok az államok, amelyeknek nem tudnak fizetni, ugyanúgy, mint ahogy a Ruhr Vidéket is megszállták a franciák és a belgák. Az angol-francia feszültség ez ügyben segítségünkre jött. Kormányunk ekkor a Jóvátételi Bizottsághoz fordult, felajánlva a Népszövetség felügyeletét a pénz beruházásában és a háborús jóvátétel, valamint az ország helyreállításához szükséges összeg szétválasztását kérte. Anglia, egy hosszan tartó vita után, nyomást gyakorolva a kisantant országaira, a Népszövetség elé vitte az ügyet. Végül is, 1923-ban elfogadták, hogy Magyarország külön fizesse vissza a kölcsönt és a kiszabott jóvátételt, de megkövetelték Magyarország katonai felkészülésének ellenőrzését. A kormány elfogadta a Népszövetség jogát ahhoz, hogy két és fél évig betekintést nyerjen gazdasági életébe. A Jóvátételi Bizottság Magyarországot 179 millió arany korona jóvátételi fizetésre ítélte az utód-államok javára, emellett három éven át Jugoszlávia szén szükségletét is ki kellett elégítenie, valamint feladni az oláhokkal szembeni követelést, mely az oláh megszállás alatti rablott javakra vonatkozott. **Az imperialisták háborúba kényszerítettek, megcsónkítottak, több mint hárommillió magyar testvérünket elszakították tőlünk; kiraboltak, megaláztak, kis híján megtörték életösztönünket, és ráadásul velünk fizettették meg háborús költségeiket. A kölcsön, amit kaptunk, nem volt elegendő az újjáépítéshez és a kölcsön, valamint a kamatok törlesztésére. Hogy ekkor revíziós követeléssel lépünk fel, titokban kellett építeni honvédelmünket. Az olvasó láthatja milyen borzasztó nehéz helyzetből kellett felemelkednünk, ami azért sikerült, mert volt magyar akarat, elszántság, nemzeti érzés.** (Raffay, 215-216)

A TRIANONI DÖNTÉS EREDMÉNYE

Magyarország területét az egykori 282 000 km²-ről 93 000 km²-re csonkították. Az elkobzott területekből Rumánia kapta a legnagyobb részt, 103 000 km²-t, mely a Történelmi Magyarország 36.2%-a. Ez önmagában nagyobb, mint a megmaradt 92.963 km². E nyereséggel Rumánia az előző 137 903 km²-ről, 294 967 km²-re növekedett. Csehszlovákia kapta a második legnagyobb elrabolt területet, 63 000 km²-t, amely a Történelmi Magyarország 22.2%-a. Jugoszlávia 21 000 km²-t kapott, 7.4%-át a Történelmi Magyarországnak. Ausztria kapott 4 000 km²-t, 1.5%-ot. A lakosság elvesztésének száma is mutatja a területcsonkítást. 5.24 millió lakost kapott Rumánia, amelyből 1.7 millió volt magyar, ez 30.2%. Csehszlovákia kapott 3.5 millió lakost, amiből 1 072 000 volt magyar, 30.2%. Jugoszláviához csatoltak 1.6 millió lakost, amelyből a magyarok száma 465 000 volt, 28.7%. Az Ausztriának ítélte 292 000 közül 26 000 volt magyar, azaz 8.8%. Az itt látható adatok bizonyítják, hogy az Antant hatalmak figyelmen kívül hagyták az etnik nyelvhatárokat, teljesen az utód-államok terület igényét elgigítették ki.

Magyarország lakóinak száma a Trianon előtt, Horvátországot nem számítva, 18 millió volt. A magyarok százalékos kimutatása 54.5%: 16.1% oláh, 10.7% tót, 10.4% német, 2.5% rác, 2.5% ruszin, 1.1% horvát, 1.2% egyéb.

Nagy Rumánia lakossága 16-17 millió, ebből 65% oláh, a magyarok százaléka 10% fölé, a német 5.5%, zsidó 5%, bolgár 5%, orosz és ukrán 3%, cigány és egyéb 1-2%.

Csehszlovákia lélekszáma 13.5 millió, 46-48% tót, 12-13% cseh. A csehek a tótokkal közösen 60%. A németek kb. 27-30%, magyar 6.5%. Ezen felül még lengyel és ruszin.

Nagy Szerbia lakossága 12.5 millió. A rácok százalékos kimutatása 40-42% körüli. Szlovénok 9%-ban vannak képviselve, a magyarok 7-8%, ugyanígy a német is. A muzulmán 5%, ezen felül a lakosság kevert. Láthatjuk, hogy a közhatalmat gyakorló többségi népesség nem rendelkezik vitán felüli többséggel. Csehszlovákia esetében pedig a csehek kisebbségben vannak. Ez azt bizonyítja, hogy Trianonban nem a nemzetállam megteremtése volt a cél. Amikor a Monarchia nemzetiségei megkezdték követeléseik hangoztatását, céljuk nem a népszavazás alkalmazása volt, hanem a határainkon kívüli népcsoportok, a nálunk menedéket talált rokonnépek, ezer éve magyar lakóhelyének elcsatolása azokhoz az államokhoz, ahonnan eredetileg elmenekültek. Az egyedüli kivétel ez alól a Felvidék területe, mert ott cseh nép soha sem élt, csak magyar, német, ruszin és tót. A két utóbbi erős magyar-avar multtal.

Raffay Ernő írja: „Láthatjuk tehát, hogy a nemzetiségi elv hangoztatása az új határok kialakulásánál mennyire nem játszott szerepet.”²⁹

Néhány politikus a trianoni döntést, mint pozitív eredményt könyveli el, mivel Magyarországnak sikerült végre leráznia az osztrák igát. Az igaz, hogy ez végre sikerült, de ugyanakkor elvesztettük természetes határainkat, folyóink forrásvidékét, ezzel kitéve népiünket az ellenséges utód-államok kénye-kedvének, vízszennyeződések, árvizek előidézésének. A népességbeli veszteséget, gazdasági veszteségeket, bányák, városok, kulturális javak elvesztését sem lehet figyelmen kívül hagyni.

Magyarország károsodásának méreteit legjobban talán Raffay Ernő világítja meg, amikor ezt veti papírra: „A mezőgazdasági termelést illetően a búza vetésterületének mindössze 45.7%-a, a rozsénak 62.9%-a, az árpaénak 47.3%-a, a zabénak 32.2%-a, a kukoricáénak 35%-a, a burgonyáénak pedig 39.1%-a maradt a trianoni határok között.” (Raffay, 187)

²⁹ Raffay Ernő: *Magyar tragédia, Trianon 75 éve*, Budapest, 1996, 185-186.

„Az ipari potenciál 52.2%-a, a foglalkoztatottak 50.7%-a, a termelési érték 44.4%-a került határokon kívülre.” (Raffay, 187)

Szinte lehetetlen felsorolni a kulturális veszteségeket. Csak azért, hogy fogalmat kapjunk az elrabolt értékekről, megemlítek egynéhányat. A 2958 óvodából csak 1206 maradt. A 17 000 elemi iskolából, 6402; az óvónőképzőből 5, a férfi-tanítóképzőből 33, a leány-tanítóképzőből 22 került az utód-államokhoz és csak 4 óvónőképző, 17 férfi és 30 leány-tanítóképző maradt. A 221 középiskolából 100 maradt. A kolozsvári és a pozsonyi egyetemeket el kellett költöztetni. Mind-azt a sok, itt még el nem mondott szomorúságot nem lehet csak úgy lerázni, és bús-magyarkodásnak nevezni azért, mert az emberek millióinak életét határozta meg. Az 1920. június 4-i dátum legtöbb esetben nemcsak lelki megrázkódtatást idézett elő, hanem létfeltételeik megszűnését, nyelvük, kultúrájuk, neveik hovatartozását, feladását jelentette, amely lelki törést, bizalmát veszített reménytelenséget, nemzetiségi feladást jelentett. (Raffay, 119)

Raffay tanár úr írja, hogy Magyarország elvárta, és kezdetben biztosra vette, hogy Ausztria a neki juttatott területet nem fogadja el. Nem ez történt. Felszólította kormányunkat, ha nem adja fel a területet, akkor Csehszlovákia és Jugoszlávia segítségével jogait érvényesíti. Egy magyar ifjúsági csoport megakadályozta az osztrák katonaság által e terület elfoglalását. Az Antant követelte, hogy 1921. október 30-áig hagyjuk el e területet, ellenkező esetben, nemzetközi megtorlást létesítenek ellenünk. Miután kiűrtettük e területet, jött a hír, hogy az Antant megengedte Sopron városának a népakaratra támaszkodó döntést. Népszavazás következtében, Sopron magyar maradt. A Békeparancs Pécsét meghagyta nekünk, azonban a szerb megszállók nem akarták a várost feladni, de végül is, hosszú vonakodás után, 1921. július 26-án kivonultak. A béke elrendeződését IV. Károly király hatalom-visszaszerzésének kísérlete megzavarta, mivel ezt az Antant és Horthy Miklós kormányzó is ellenezte. Végül is, a nemzetgyűlés, 1921. november 6-án a Habsburg-házat a XLVII. törvénycikk alapján trónfosztottnak nyilvánította. (Raffay, 191)

1999-ben, úgy nézett ki, hogy a Habsburgok megint csak próbálkoznak Magyarországra befolyásukat kiterjeszteni. Habsburg György esküvője Magyarországon ment végbe, és Gödöllőn birtokot vásároltak.

A Békeparancs harmadik része tárgyalja a politikai és területi kérdéseket. Az Egyezmény kimondja, hogy Magyarország elismeri a szerb, horvát, szlovén államokat, amelyek Jugoszlávia részei lesznek. Jugoszlávia, ugyanakkor elismeri az ottani magyarság jogait. Ilyen nemű hivatalos egyezmény nem jött létre Csehszlovákia részéről. Ez megmutatja „demokráciájuk őszinteségét”.

Az osztrákok ugyancsak nem találták fontosnak egy ilyen egyezmény létrehozását, mert ahogy ők látták, a magyarok oly kis számban élnek itt, hogy számuk „elhanyagolható”. Mind-egy, hogy kevés vagy sok magyar él az elhagyott területen, nem fogadhatjuk el véglegesnek ezt a döntést. A francia külügyminiszter, Delcassé, mondta: „Egy nemzet sincs megalázva azzal, hogy legyőzték, vagy ha aláírt – késsel a torkán – egy végzetes békeszerződést. Becstelenné válik azonban, ha nem tiltakozik, ha tönkretételéhez maga is hozzájárulását adja. Nem a vesztes a bukás, hanem a lemondás.”³⁰

A kisebbségi Egyezmény törvény lett ugyan, de a nemzetközi szavazolás nem vált be, mint ahogy ezt elvárták, mert az Antant bizonytalan volt, a problémák túl nagyak bizonyultak az utód-államok részére, hogy kialakíthassanak egy egységes kulturális államot. Ennek következtében türelmetlenek lettek, és a radikális program alkalmazásához nyúltak, kulturális genocídiumot, népiirtást vezettek be.

³⁰ U.o. 195. De Daruvar Yves: A feldarabolt Magyarország, Lucerne, 1976, 201.

A békekonferencián, 1919. május elsején megalakult az *Új Államok Bizottsága* (Committee of New States) amely kimondta, hogy az új államokat csak abban az esetben ismerik el, ha elfogadják a kisebbségek jogait. 1919. december 9-én Párizsban, a Szövetséges Hatalmak és Rumánia által kiadott egyezmény bevezető előszava kimondja, hogy szükséges volt ez egyezményt létrehozni, mert Rumánia nagy területet kapott, és „*saját akaratából a szabadság és az igazság határozott biztosítékait óhajtja megadni*” minden lakójának. (Raffay, 11-12)

A Trianoni Egyezmény 54-60. cikkelyei meghatározzák, hogy Magyarország miként kezelheti a nála maradt kisebbségeket. Az utód-államokba szakadt kisebbségek bánásmódjáról csak általános megemlítes van. A 78-as cikkely így szól: „Magyarország és minden egyes állam, amelyhez a volt magyar királyságnak valamely területét átcsatolták, vagy amely a volt Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolásából keletkezett, a lakosság érdekeinek szabályozásáról, különösen polgári jogaira, kereskedelmükre és hivatásuk gyakorlására vonatkozólag, egymással kötendő külön egyezmények útján fognak gondoskodni.”

1919-ben Bratianu, az oláh miniszterelnök lemondott, mivel nem akarta a felelősséget magára venni a kisebbségi jogok megadásáért. Az első, 1923-as oláh alkotmány nem fogadta el a kisebbségi jogokat és nem is lett törvénnyé. E törvény elutasítását azzal indokolták, hogy elfogadás esetén az országot nemzetközi felügyelet alá helyezné. (Raffay, 15) Vajon a Szövetséges Hatalmak miért fogadtak el ilyen nyílt antidemokratikus magatartást, és az alapvető emberi szabadságjogok megtagadását? Miért adták nekik Erdélyt, amikor nem akarták aláírni az Egyezményt? Minden utód-állam ellenezte kisebbségcinc a szabadságok megadását. Amikor végül is rákényszerültek az aláírásra, azt sohasem tartották be. Céljuk volt elgyengítésünk, kiirtásunk vagy beolvasztásunk. Elérték azt is, hogy megcsönkített, kifosztott hazánknak háborús kártérítést kellett fizetnie. Hazánkat nemzetközi ellenőrzés alá fogták. Katonáságunkat állandóan ellenőrizték, és megsértették szuverenitásunkat. Ezért a Békeparancs természetesen előidézője lett a második világháborúnak.

A Párizs-környéki békék és a kisebbségi egyezmények, a Népszövetség létrehozása megteremtette az alapot, hogy az utód-államok az elkövetkezendő időkben éppen úgy, mint az egykori „elnyomó” magyar királyságban, biztosíthassák a nemzeti kisebbségek jogait, a nemzetközi béke érdekében. Ha az utód-államok az itt kihangsúlyozott követelményeket nem hajlandók biztosítani, ez feljogosít bennünket egy meg nem alkuvó határkiigazításra. (Raffay, 15)

Megismertettük a magyar tragédiát, az elkövetett igazságtalanságokat és azt a tényt, hogy Magyarország volt, Svájcön kívül, az egyetlen állam, amely évszázadokon át megadott minden kedvezményt kisebbségeinek. Magyarországon élő kisebbségek sohasem érezték, hogy elnyomták őket. Az állítólagos „elnyomást”, a kezdetben csak egy néhány értelmiségi hirdette, szította, amely aztán az elszakadáshoz vezetett. A magyarellenes propaganda-hadjárat tudatos és a Habsburgok által irányított politika volt. Minden arra összpontosult, hogy bizonyítsák: magyar uralom alatt az élet a kevert lakosságú területen kibírhatatlan. Ezt azért tudták elhitetni a nyugati politikusokkal, mert azok magyar történelmi ismerete, enyhén szólva, nagyon hiányos volt, és semmit sem tudtak vármegye-rendszerünkről. Nem vitás, hogy voltak hibák de ezek nem voltak nyilvánvalóbbak, mint bármelyik más európai országban. Mi tudunk időnkénti csángó magyar, bolgár, török, rác, oláh és albán mozgolódásról és komoly gondok voltak magyar-horvát kapcsolatokban is. Magyarország független társországa, Horvátország nem engedélyezte a magyar közösségi iskolák létezését. Ezért kénytelenek voltunk az úgynevezett nem hivatalos „juliánus iskola” bevezetésére.

Ezen kívül, Európában, még volt bőven más példa arra, hogy a kisebbségek nem használták nyelvüket. A bretonok és a baszkok Franciaországban, az örmények, görögök, kurdok és arabok Törökországban. Mindez feledésbe ment, mert közöttük nem volt egy olyan hármas, mint Masaryk, Bencs és Stefanik, akik követelésüket a sajtó támogatásával fenntarhták.

Dr. Palotás Zoltán megállapítja, hogy van még egyéb tényező is, amit érdemes felidézni. Meglátása szerint a történelemírás alapszabálya az, hogy a történész egy kor eseményeit mindig a körülmények figyelembe vételével kell, hogy feljegyezze. Például, ha most azt íránk, hogy Történelmi Magyarországon kisebbségi elnyomás volt, akkor ezt a jelenkor szemléletével bírálánk, de az elmúlt időben, amikor ez talán végbe ment, nem tekintették elnyomásnak, mert szélesben elfogadott gyakorlat volt.³¹

Az új, nemzeti államok megalakulását nagyban elősegítette I. Károly császár, (IV. Károly magyar király) 1918. október 16-i kiáltványával, elismerve abban az osztrák nemzetiségek jogait, és autonóm államok megalakulását a Monarchián belül. Röviddel a kiáltvány után az olasz támadás nem várt sikereket eredményezett, mert a Monarchia hadereje, a magyarokat is beleértve, ekkor már visszavonulásban volt. Ugyanakkor a francia-szorb haderő áttörte a balkán-macedóniai frontot. Ez a nem várt katonai siker – az egyébként jóhiszeműen kiadott – kiáltványtól felbuzdult kisebbségi vezetőket még merészebb követelésre bátorította. Magyarország felosztása előtt a rumán királyi hadsereg, a cseh légio, a szorb katonaság, mind átlépte az előterjesztett demarkációs határt és minden irányból elfoglalták Magyarország területeit. Ez a megszállás okozta hazánk feldarabolását. Az utód-államok mind követelték „kijáró jussukat”, így kezdték kiterjeszteni újonnan alakult államaikat. Már köztudott volt, hogy egy évvel a Békeparancs megkötése előtt, a döntés már megtörtént. Minden ellenvetést, minden magyarázatot, vagy bizonyítékot, amit bemutatunk, a szuverén történelmi joggal együtt, mindent figyelmen kívül hagytak. A nagyhatalmak a Kárpát-medencében figyelmen kívül hagyták Wilson doktrínáját, az önrendelkezési jog alkalmazását.

Figyelembe kell venni azt a tényt, hogy Karintia, Szilázia, Kelet-Poroszország, Schleswig-Holstein, ahol a nép foglyvert vett kezébe, és így követelte önrendelkezési jogainak elismerését, elérte célját.

Az elcsatolt területeken az önrendelkezési elvet megtagadták Masaryk, Bencs propagandája eredményeként, és azért, mert Magyarország vesztesen jött ki a háborúból; a két forradalom: az 1919-es kommunista és ennek reakciója a fehér forradalom következtében a magyarok harca és ellenállása elgyengült. Túl gyengék voltunk ahhoz, hogy jogainkat érvényesíthetjük volna.

Az utód-államok a győztesek jogainak tudatában mindent elkövettek hatalmuk erősítéséért. Azonnal megkezdték az odakerült magyarok kitelepítését, sőt ezt már az Egyezmény hitelesítése előtt elkezdtek. Ezt az eljárást követték a szerződés ratifikálása után is, mert meggyőződtek arról, hogy a Népszövetség tehetetlen.

A Történelmi Magyarország területén, a Magyar Államvasút (MÁV) legfőbbképpen magyarlakta és ipari vidékeken haladt át, összekötve a magyar városokat. Trianonban, az Antant felismerve a vasút és úthálózat jelentőségét, különös figyelmet szentelt arra, hogy e stratégiai fontos utakat és vasúti hálózatot az utód-államoknak juttassák. A döntéskor ezek megszerzése volt a lényeg és nem az igazságos kisebbségi határkijelölés. Az utód-államok érdeke került előnybe. Az ezeréves ország fennmaradásának sorsa nem aggasztotta a nagyokat.

keleti határszálen a Nagyalföld vásárvonalának kialakulása szolgáltatta az Alföldön és a hegyekben élők szükségleteinek ellátását. Ez volt az a terület, ahol városok létesültek, ahol a hegylakók beszerezhették mindazokat a termékeket, amelyeket az Alföld, és az iparvidék

³¹ Palotás Zoltán: *A trianoni határok*, Budapest, 1990.

szolgáltató. Az Alföld népe pedig hozzájutott a fa, szén, só beszerzéséhez. A vasutat a háztartási kereskedelem céljára építették, amely egyaránt szükséges volt az Alföld és a hegyvidék népének megélhetése szempontjából.

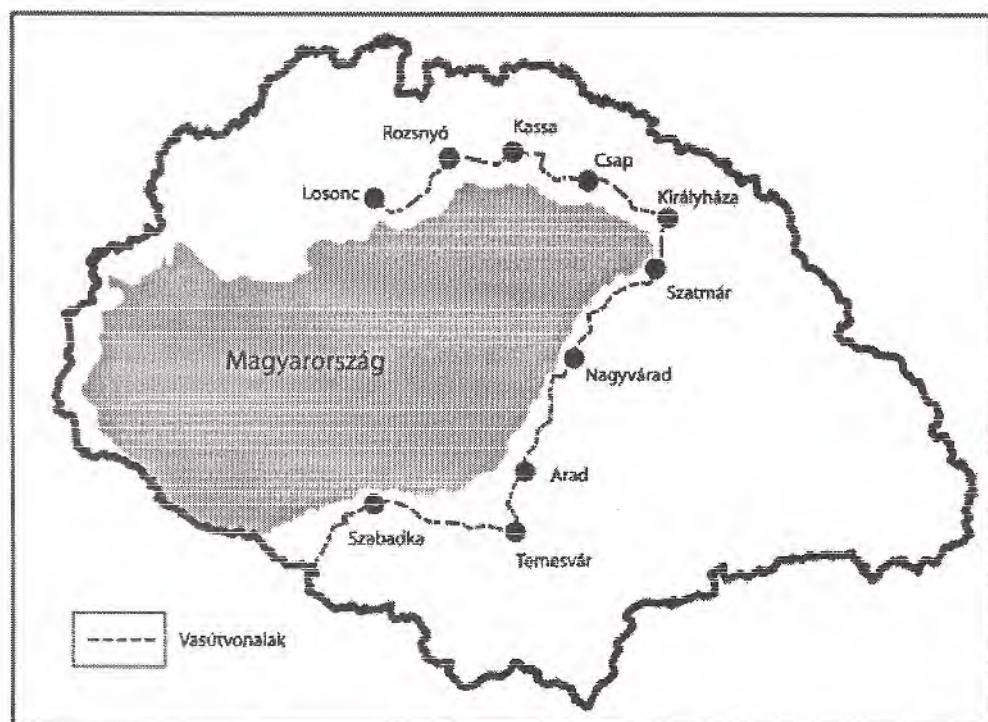
Egyáltalán nem véletlen, hogy a trianoni határok legtöbb esetben párhuzamosak a vasútvonallal, amely tudjuk, hogy egyezik a vásárvonallal is. Ez a vasútvonal most Rumánia, Csehszlovákia vagy Jugoszlávia tulajdona. Ezeknek birtoklása felmérhetetlen előnyöket adott az új műállamoknak, három oknál fogva:

1. A mi részünkre közlekedési zavarokat okozott. Nagy területek váltak közlekedéssileg elérhetetlenné.
2. A vásárvonal megszűnésével ezek a területek elvesztették jelentőségüket.
3. Sok idő és pénz kellett új utak és vasutak építésére. Hazánk nem rendelkezett kellő anyagiakkal. (Palotás 37-56 old.)

A Felvidéken 1920-ban a tótok és magyarok élesen elszigetelődve éltek egymástól. Dél Szlovákiában még ma is létezik egy nagy magyar közösség. Csak Nyitra és Kassa városokban és külterületein volt kevert a lakosság. Ha a nemzetiségi határon húzták volna meg a trianoni határt, és nem a csehszlovák „szükségnek” megfelelően, akkor Pozsony (Bratislava), Nagyszombat (Trnava) és a Kisalföld északi sávja, Nyitra (Nitra), Aranyosmarót, (Zlaté Moravce) valamint az ezek körüli terület mind magyar maradt volna. „Nagylelkűen” minden utódállamnak odaajándékozták vasútvonalunkat. Pozsonyt odaadták Csehszlovákiának, annak ellenére, hogy az 1910-es népszámlálás szerint a tótok csak egy hetedét adták a város összlakosságának, még tót neve sem volt e városnak. A tótok a várost a német Pressburg után nevezték „Prespurk-nak”. Maguknak követelték Pozsonyligetfalut, amelyet az Antant először nem adott oda, mivel azt Ausztriának szánták. E falu megszerzéséhez nagyon ragaszkodtak; ennek érdekében Masaryk lemondott még Csallóköz elcsatolásáról is, hogy ezzel kielégítsék az osztrákok igényeit. Benes közbelépett és mindkét területet Csehszlovákia javára íratta. Az Antant azzal a feltétellel járult hozzá, hogy a Békeparancs 51-es cikkelye szerint Csehszlovákia nem helyezhet katonai támaszpontot a pozsonyi hídfőhöz. Betartották ezt az egyezményt a csehek valaha is? 1946-ban, a párizsi békeértekezleten a csehek maguknak követeltek még öt magyar falut, hogy Pozsony külterületeit magukénak tudhassák. Hármat az ötből megkaptak. Nagyon érdekes, hogy Csehszlovákia nem követelt osztrák falvakat Pozsony körüli területének kiszélesítésére, pedig az osztrák területek közelebb helyezkednek hozzájuk. Dr. Palotás felteszi a kérdést, a csehek számára valóban Pozsony külterületének kiterjesztése lett volna a cél; és mindjárt feleletet is ad: ez nem lehetett, mert 1947-es határkiigazítás mást bizonyít. Ez az újabb határkiigazítás 40-60 km mélyen, 22 km szélességben behatol egy egységes magyar nyelvetterületbe. Ekkor megkapták a Duna mindkét oldalát, nagy stratégiai előnyt szerezve, ennek kihasználásával meg is építették a Duna-Nagymarosi gátat, amely egy örökös veszedelmet jelent számunkra. (Palotás, 49-50) Nemcsak a gátszakadás vagy szabotálás veszélye áll fenn, hanem az ekológiai behatások, amelyek összehatása veszélyesen csökkenti a talajvíz szintjét, szikesedést idéz elő olyannyira, hogy kiszáradhatnak a világhíres gyógyforrásaink. E terület megszerzésével oly közel kerültek fővárosunkhoz, hogy ez már önmagában nagymérvű veszély.

Meg kell említeni azt a tényt, hogy a falvakat és Csallóközöt Csehszlovákia Sztálin javaslatára kapta. A Bécsi Döntést ugyanakkor, ahol bizonyos területeket visszakaptunk, érvénytelenítették, arra hivatkozva, hogy Hitler és Mussolini határozatai voltak. Sztálin ugyanolyan, sőt nagyobb háborús bűnös volt, mint Hitler – mert összehasonlíthatatlanul több embert öltetett meg, mint Hitler – akkor miért nem lehet az ő döntéseit, amelyeket a párizsi békeértekezleten érvényesített, megváltoztatni? Sztálinnak az volt a terve, hogy a szovjet befolyást

nyugatabbra vigye, a Dunát fő víziúttá fejlessze, mindezt a pánszláv befolyás érdekében. A Szovjetunió megbukása után Szlovákia megvalósította ezt a Sztálin sugallta pánszláv víziútát, a Nagymarosi gát és a Duna elterelésével. Mi magyarok követeljük a sztálini, Párizs-környéki béke megváltoztatását és a Duna visszatérését eredeti medrébe.

Vasútvonal elvesztése az Utód-államokkal szemben (Párisi)
13.sz. térkép

Hokky Károly egy jó példával szolgál a csehek gondatlan, rosszul tervezett erdőirtásáról, amely Kárpátalján történt. Erdőirtás következtében a szél elhordta a hegyoldalak talaját, a csupasz sziklákról az esővíz gyorsan leszaladva katasztrofális árvíz okozott 1933-ban, különösképpen a magyar lakta területeken.³² (És legújabbban 2001-ben)

Dr. Raffay Ernő tárgyalja az igazságtalan magyarellenes trianoni döntést, amikor a Szövetséges Hatalmak engedték az utód-államoknak elfoglalniuk hazánk legnagyobb részét és a megszálló hadak rögtönítélő bíróságot alkalmaztak a magyar nép ellen. Bottal vertek bennünket, kizavartak házainkból, kényszermunkára osztottak be, szabadon raboltak, mindent a demokrácia nevében. A következő ismertetéseket Dr. Raffay könyvéből meritem – *Magyar Tragédia 75 éve*, Budapest 1996.

A megszállók minden elfoglalt területet, és amit ott találtak magukénak nyilvánítottak. Magyarország 35 000 katonai erejét, amely alig volt elégséges a rend fenntartására, a környező államok a lehető legnagyobb létszámmra emelve vették körül (Jugoszlávia 185 000,

³² Hokky Károly: *Ruthenia, Spearhead toward the West*, 67. Translated by Alexander Gallus, Gainesville FL. 1966.

Rumánia 278 000, Csehszlovákia 162 000). E hadseregek a kor legújabb francia fegyverével voltak felszerelve. Magyarországnak nem engedélyezték a repülő használatát, sem gyártását. Rumániának ekkor 773 repülője volt. A cseheknek 546. Raffay tanár úr szerint látható, hogy ki volt a támadó. Az utód-államok nemcsak, hogy bebiztosították magukat a sok lopott dologból, hanem emellett létrehozták a kisantantot is, Rumánia Szerbia és Csehszlovákia részvételével. Úgy irányították cselekedeteiket, politikai döntésüket ellenünk, hogy teljesen elszigeteljenek. A tudatos hatalmi helyzetben sem tudtak megnyugodni, mert tudták, hogy népünk sohasem fog belenyugodni megszegényítésünkbe, igazságtalan megcsonkításunkba, s előbb-utóbb jogosan követelni fogja a határ kiigazítását.

Sikerként jelenthetjük ki, hogy Magyarország külpolitikája háború nélkül szerzett vissza területeket 1938-1940-ben. Ezt a külpolitikai magyar sikert támogatta igazságunk hirdetése és az új politikai helyzet. Magyar szempontból volt hiba is a sikerben: az, hogy politikusaink túl óvatosak voltak. Nem éltek a kínálkozó jó alkalmakkal. Mindig a Szövetséges Hatalmak elismerését, jóváhagyását várták. Egy ilyen, vissza nem térő alkalom volt 1920-ban, amikor feladták az általunk uralt Burgenlandot, egy bizonytalan kimenetelű velencei tárgyalásért. Nem állították az Antant-hatalmakat egy befejezett tény elé, mint annakidején az utód-államok. Kormányunk megint csak elmulasztotta az alkalmat, amikor Millerand felkért bennünket Lengyelország részére nyújtandó katonai segítségre.

1920-ban az utód-államok megkezdtek egyenmősíteni az elvesztett területeket, mert úgy gondolták, ez az egyetlen mód arra, hogy az elcsatolt területek véglegesen tulajdonukban maradhassanak. Erőn felüli vállalkozás volt, mert a kulturális, gazdasági, műveltségi szint nagyon különbözött e területeken. Raffay említi, hogy a cseh és ruszin gazdasági szint szinte áthidalhatatlan. Rumániai Bánság gazdaságilag messze Besszarábia előtt van. Jugoszláviában a helyzet ugyanez volt. A magyar Bácska és Horvátország messze elhagyta Dél-Szerbiát és Koszovót. Kultúra és civilizáció tekintetben a csehek messze fölötté álltak a tótoknak és románoknak. Az erdélyi székelyek, magyarok, németek és oláhok sokkal műveltebbek voltak, mint a Regát-hoz tartozó oláhok. Vallásilag ugyancsak nagyon megosztódtak. Rumániában az uralkodó vallás a görög katolikus egyház volt. Az elcsatolt területeken pedig a római katolikus, evangélikus, református és unitáriánus. 1920-tól kezdve, a görög katolikus került előtérbe, nemzeti támogatás segítségével. Az egységes pénz megteremtése is nagy nehézségbe ütközött, mert Besszarábiában a *rubel*, Rumániában a *leu* és magyar területen a *korona* volt használatban. Ezen pénznemeket egységesíteni kellett *leu*-ra, ami meg is történt a *leu* előnyére. Jugoszláviában a vallási helyzet hasonló volt. Itt a különböző világvallások érintkeztek, mint az Iszlám, Római és Görög katolikus. Sok nehézség és akadály jelentkezett egy homogén állam kialakítási kísérlete során. Ennek következtében a lakosság nagyfokú üldözést szenvedett és sok új törvény elfogadásába kellett beletörödnie. Ez az oka a napjainkban is végbemenő népiértásnak. (Raffay, 10) Az Országos Menekültügyi Hivatal jelentése szerint 1924 nyarán 197 035 magyar hagyta el a románoktól megszállt Erdélyt, 106 841 magyar Szlovákiát, és 44 903 Jugoszláviát. Minden nélkül, összesen 348 779 menekült érkezett Magyarországra, csak egy kis batyuval a hátán. A kifosztott, megcsonkított ország nem tudott segíteni, hajlékot adni e szerencsétleneknek, így aztán marhavagonokban találtak ideiglenes menedéket, amely több éves leírhatatlan szenvedést jelentett a családoknak, télen a kegyetlen hideg, nyáron a fullasztó meleg; mindezen túlmenően az évszázados múlt, vagy akár egy emberöltő munkája eredményének elvesztésének tudata, a kilátástalanság fokozta a szenvedést, a megaláztatást. Visszaemlékezés az ősi földre, a szeretett városokra, mint Pozsony, Kassa, Újvidék, Kolozsvár, Nagyszombat, ahonnan kiűldözték őket, nem hozott enyhülést, csak még több reménytelenséget. A

szenvedésért, megalázásért, elkobzott javakért, ez ideig még mindig nem kaptak e családok leszármazottai semminemű kártérítést. Petrichevich így nyilatkozik e menekült csoportról: „Számbelileg jelentékeny nemzetscsoport, melynek különös jelentősége van amiatt, hogy tagjai nagy részben az értelmiségi középosztályhoz tartozók, kik államhűségből lettek bujdosókká, továbbá hadifogságból visszatért rokkantak, katonák, diákok. Valamennyien elkeseredett emberek, kiknek eddigi életük, számításuk, takarékoságuk, társadalmi pozíciójuk veszett kárba. Egzisztencia és otthon helyett vagonlakás, tömegszállások nyomorúsága fogadta őket. Vesztenivalójuk alig maradt más, mint hazafias érzésük.” (Raffay, 16) A megszálló kormányok célja a magyarság kiirtása lett. *A magyar béke delegáció román és cseh visszaélések* című XII. számú jegyzékének 10 mellékletében idézték Iuliu Maniu szavait: „Erdélynek elrománosítása a legsürgetőbb és legközelebbi cél, amely nem ismer sem demokratikus, sem önkormányzati, sőt még kiváltsági akadályokat sem.” (Raffay, 16)

Csehszlovákiában Benes annyira sovíniszta volt, hogy a tótoknak beígért autonómiát figyelembe se vette, a tótokat a csehek egyik törzsének hirdette meg. Az utód-államok társadalmá dugig volt elfogult sovíniszta imperialista politikusokkal, mint Benes, Maniu, Pasics, Bratianu és a többiek. Befolyásuk alatt a kisebbségeknek még lehetőség sem adatott arra, hogy megkapják az őket megillető emberi alapjogokat. Csehszlovákia megalakításának idején a tótok azonnal megkezdték a déli területek szlovákosítását, tótok ide telepítésével. Erdélyben az 1920-as években az ott élők sok millióval több adót fizettek, mint az egykori román királyság lakosai. Ő Rumániában az adózás 28.4%-al emelkedett, ugyanakkor Erdélyben 72%-al. Egyes erdélyi székely területen 76-86.5% és 110%-al. Ezzel a román politikával szegényítették el a székely-magyar lakosságot, és így próbálták őket az ország elhagyására kényszeríteni. 1910-ben a magyar iparosok százalékos kimutatása 18.7%-ot mutatott. Tíz évvel később alig maradt magyar iparos. Erdélyben, 1930-ban, a magyar kisiparosok forgalmi adója négyszeresére nőtt. Az összes műállam országaiban kizárólag csak az uralkodó nép iparát támogató hitelpolitikát vezették be. (Raffay, 19) A magyar hirdetőtábláért nyolcszor annyit kellett fizetni, mint a román nyelvűekért. Senki sem vitathatja e törvények magyarellenességét. Azt is meg kell említenünk, hogy Csehszlovákiában az állami alkalmazottaknak fel kellett esküdniük az új államra és annak vezetőire. Ez azt jelentette, hogy megélhetési szempontból kényszerülve a családapá felcsükdött az államra, s attól fogva az egész család csehszlováknak számított. Ez a módszer ellenkezik a Hágai Egyezmény 45. cikkelyével, (XXIII. jegyzék, 10 melléklet), amely kimondja: az ellenségnek tilos „a megszállott terület népességét hűségeskü letételére kötelezni.” (Raffay, 20)

Jugoszláviában államosították az elemi iskolákat és így majdnem minden magyar elemi iskolát beszüntettek. Csehszlovákiában a kultuszminiszter rendeletével, röviddel az 1921-es iskolaév befejezése előtt Pozsonyban betiltatta a magyar nyelv iskolai használatát, és május 15-étől kezdve a cseh nyelvet kellett alkalmazni. Ez időszakot ismétlő tanfolyamnak nevezték el. A tanulók legtöbbje távol maradt az „oktatástól”, mert nem értették a cseh tanítók nyelvét. A lakosság felháborodása következtében a hivatalosak ígéretet tettek a német és magyar nyelv használatára. Ne feledjük, hogy ekkor Pozsonyban a lakosság nyelve nem tót, hanem német és magyar volt. Gróf Apponyi Albert írja, hogy magyar tanárok és nagy tudással bíró értelmiségiek kényszerültek legalacsonyabb fizikai munkára. Az egyház segíteni akart, de ebben megakadályozták. Így aztán a magyar egyetemi hallgatók, diákok, és tanáraik másodrangú polgárokká alacsonyodtak. Csak Kolozsvárról több, mint kétezer tanítónak kellett elhagynia a várost. Jugoszláviában a rác nyelvet tették meg a tanítás nyelvvé. A magyar nyelvet csak az elemi iskola első négy osztályában engedélyezték. 1924-ben Rumániát kultu-

rális zónákra osztották. Ez azt jelentette, hogy mindazon megyék területén, ahol magyarok és székelyek éltek nagy tömegben, az oláh nyelvet, mint az oktatás hivatalos nyelvét vezették be. Az oláh tanítók, akik elfogadtak egy állást e helyeken, 50%-kal magasabb fizetést kaptak, mint bárhol másutt, plusz három hónapi fizetést az ideköltözés költségére, kedvezményt az előléptetésre és tíz hektár földet. Ezzel tették kedvezővé az oláhok betelepítését magyar községekbe, hogy megtörhessék a magyar egységet. Raffay után idézem Bíró Sándort:

„1934 júniusában, a 6 református főgimnáziumból összesen 85-en álltak vizsgára és ezek közül csak 13 kapott a sikeres vizsga után érettségi oklevelet, azaz a román vizsgáztató tanárok a református magyar jelölteknek közel 85%-át elbuktatták. A marosvásárhelyi gimnázium 19 tanulója közül egyetlen egynek sem sikerült a vizsga, a kolozsvári református kollégium 23 tanulója közül pedig mindössze 4-en tettek sikeres érettségit. Nem volt sokkal jobb a helyzet az őszi vizsga idején sem. Ekkor a kolozsvári kollégium diákjainak 87.5%-át, a kolozsvári leány főgimnázium 66.66%-át buktatták el, ugyanakkor azonban a zilahi református kollégium valamennyi előállított diákja elbukott. Az 1935 évi júniusi vizsgán a kolozsvári kollégium előállított növendékeinek 90.1%-át, a sepsiszentgyörgyi református kollégium növendékeinek 90%-át buktatták el.” (Raffay, 24)

Nem kellett minden magyar iskolát megszüntetni, megtalálták a módját, hogyan lehet a magyar előremenetelt megállítani. Az itt sorolt magyarellenes tények felidézése után, ugye nem véletlen az, hogy emlékezeteink még most is Trianonba visznek és minden bajunk okozóját Trianonban látjuk? Megmaradásunk záloga Trianon revíziója. Pop Ghita, egy oláh politikus 1929-ben megjelent cikkében írta: „A magyar uralom alatt a román és szász középiskolákban magyar nyelvet csak tantárgyként tanították, míg a többi tárgyak előadása az illető iskola tanítási nyelvén történt, kivéve a magyar irodalom történetét a középiskolák utolsó két évében.” (Raffay, 24-25)

Pop Ghita továbbá ezt nyilatkozta: „Én is a régi Magyarországon tanultam, egy román lyceumban és az érettségi vizsgámat az összes tárgyakból román nyelven tettem le, kivéve a magyar nyelv – és irodalmat. *Lehetetlenség az, hogy mi kevesebb jogot adjunk a kisebbségeknek, mint amennyi jogunk nekünk volt a magyar uralom alatt.*” (Raffay, 25)

A sajtónak ugyanaz lett a sorsa, mint az oktatásé. 1923-ban az alkotmány még kimondta, hogy: „Sem cenzúra, sem pedig a közlemények megjelenésére, eladására vagy szétosztására vonatkozó semmiféle más előzetes intézkedés nem állapítható meg.” (Raffay, 26) Cenzúra magyar területekre már 1928-tól kezdve kiterjedt, 1933-tól pedig, az egész ország területére. Saját alkotmányukat sem tartották be. A gyülekezési szabadságot is megvonták. Az oláh katonai alakulatok ez évben szétoszolathattak bármilyen gyülekezetet. Egyes helyeken engedély kellett a keresztelési összejövetelekre is. Magyar ünnepeken a székely és magyar lakosságot közmunkára irányították. Mind a három utód-államnak nagyon hasonló rendszere volt a kisebbséggé lett magyar nyelve megszüntetésére. 1920-ban az utcákon táblák figyelmeztették a járőkelőket kizárólag az oláh nyelv használatára. 1923-ban hivatalos helyen használt magyar szóért botozás járt. Raffay írja, hogy a kisebbségi jogok elismerése ellenére is, Rumániában az első rumán alkotmány kimondja, hogy az ország hivatalos nyelve a rumán. 1936-ban a rumán Nemzeti Liberális Párt értekezletén, a népgyűntetés használatára, új törvényt emeltek jogerőre. Ez az új törvény kimondja, hogy bárki, aki a kisebbség nyelvét használja, megbüntetésre van ítélve. 1938-ban Rumániában a katonai ügyvitel betiltatta a magyar földrajzi nevek használatát. Ennek a szélsőséges sovíniszta megnyilatkozásnak vége-hossza nem volt. A magyar művészeti és történelmi tárgyakat, alkotásokat eltüntették, hogy megszüntessenek

mindennemű magyar múltat. Zilahon, Fadrusz János Wesselényi-szobrát összetörték. Szatmárnémetin, Szt. István és Szt. László szobrainak is ez lett a sorsa. **Szt. István volt első a világon, aki hivatalosan befogadta az idegen menekülteket, védelmet, kultúrát, megélhetést, adómentességet, és földet adott, hogy fejlődhessenek. Petőfi és Kossuth szabadságharcosok szobrait is ledöntötték.**

Raffay írja, hogy most a „visszafizetés idejében” élünk. Németország és már Magyarország is többszörösen megfizette a zsidó kártérítést. Már Amerikának is megfizettük a második világháborús költségeit. Mi mikor nyújtjuk be kártérítési kérvényeinket? Az 56 kincses vagont az amerikaiak mikor juttatják vissza? Az utód-államok mikor fizetnek a Trianonban elszenvedett fájdalomért és az elrabolt felbecsülhetetlen kincsekért? (Raffay, 28)

Oberding József György, 1930-ban, az elkobzott javakat 41 660 837 490 *leu*-re becsülte, amely 40 millió angol fontnak vagy több mint 200 millió dollárnak felel meg. Az 1937-1939-es gazdasági törvényekből származó magyar veszteség hozzávetőlegesen 15 milliárdnyi összeg. Csak a rumánok általi megkárosításunk, a különböző társadalmi rétegek veszteségeinek összesítése szerint 56 milliárdnyi *leu*, azaz, 56 milliónyi angol font, vagyis 300 millió dollár. Ez az összeg egyenlő az 1945-ben Magyarországra kirótt kártérítés kötelezettségével. Ez a veszteség, mint ahogy írtam, csak Rumánia felől ért bennünket, ebbe még nincsenek beleszámítva a többi elcsatolt területek veszteségei. Amikor e számokat nézzük, nyilvánvaló, hogy miért követeltük és követeljük a határkiigazítást. Ezt azért is követeljük, mert több darabbra tört össze a Trianonban létesített műállamok szorító gyűrűje, a kisantant megbukott, Csehszlovákia belső ellentét miatt szétesett, ugyanígy Jugoszlávia is. Az a vád, hogy 1938-1941-es területrendezés érvénytelenné vált, mivel Hitler segítségével és a mi kérésünkre jött létre, nem más, mint az igazság arcúl csapása. Tény az, hogy a nagy háborúban válságba jutott szomszédaink, maguk az utód-államok vezetői kérték a trianoni határok fölülvizsgálását. Az új országhatár kijelölése német és olasz döntőbíráskodás folytán jött létre. A II. Bécsi Döntés határozatát a német külügyminiszter, Ribbentrop, kényszerítette rá a magyar küldöttségre, Teleki Pálra és Csáky Istvánra. Az erőnek hatására fogadtuk el a hadviselő hatalmak döntőbíráskodását. A kényszer elfogadása nem bűn, mert ez magában bizonyítja az ártatlanságot. Az idegen uralom alá kényszerített magyar nép nem hajlandó végleg beolvadni és szülőhazáját sem kívánja feladni.

A REVÍZIÓ SZÜKSÉGESSÉGE

1919. március 25-én ezt írta Lloyd-George: „Délkelet-Európában így sohasem lesz béke, mert Szerbia, Csehszlovákia és Románia határai békül a magyar irredenta. Azt kívánám tehát, hogy a béke megállapításánál ragaszkodjunk ahhoz az irányadó elvhez, hogy különböző népfajok a saját anyaországukhoz csatoltassanak. Ennek az emberséges szempontnak meg kellene előznie minden gazdasági, stratégiai és pénzügyi szempontot.”³³ Pozzi nyilatkozta, hogy ha az Egyezményt Lloyd-George szerint hozták volna meg, akkor ez az igazságos kien-gesztelődés békéje lett volna. „Az a béke, melyről a háború haldoklói is álmodtak, gyermekeik érdekében.”³⁴ Monzie írta 1923-ban: „A történelem lélekűvárai sohasem fogják tudni megérteni, hogy történhetett meg az, hogy ugyanazon férfiak, akik a fajok és nemzetiségek jogai-
nak tiszteletét hirdették, a magyaroktól olyan városokat és falvakat vettek el, amelyeknek a lakossága csak magyarul beszélt, – szüntesztá magyar eredetű és szívében, gondolkodásában is csak magyar. – Milyen ördögi szellem indította például a határkijelöléssel megbízott szakértőket arra, hogy a cseheknek jutassanak olyan területet, amely alatt a magyar vállalatoknak meghagyott bányák aknáit húzódtak? A trianoni és a saint germaini békék szerzői valóban egy új Bábel munkásai voltak, a tájékoztatatlanság és szándékosság hiányának ment-sege nélkül. Mi fogjuk elszenvedni az ő örökségük büntetését.”³⁵

1926-ban, Aristide Briand, francia államfő így nyilatkozott: „Elég egy pillantást vetni Közép-Európa térképére, hogy az ember meggyőződjék arról, hogy az új határok nem felelnek meg az igazságnak és semmiképpen sem tarthatnak igényt arra, hogy véglegesen legyenek.”³⁶ A francia szenátus megtagadta Trianon jóváhagyását, kijelentették, csak abban az esetben hagy-ják jóvá, ha a kormány átvizsgálja a hibákat és igazságtalanságokat, melyek tudomásukra jutot-tak. A kormány e feltételt sohasem hajtotta végre, ezért az sohasem lett elfogadva.³⁷

1920 óta az angol kormány előtt ismert a dunai népek problémája, ezért a Locarno-i Szerző-dés óta – egy ideig – az angol sajtó síkra szállt a revízió felidézéséért. Az angolok egyhangúlag elismerték, hogy a dunai népek problémája Magyarország felosztásával kezdődött. Lloyd-George, 1920. június 30-án ezt mondta a rumán miniszter Vajda-Voivoda-nak, hogy: „A magyar köve-telések legnagyobb része jogos. Keresnünk kell a kiegyezés módjait.”³⁸

Nitti, az olasz miniszterelnök figyelembe véve a Duna-völgy békéjét, csak úgy látta azt megvalósíthatónak, ha előbb rendezik a magyarok ellen elkövetett igazságtalanságokat.³⁹ Nitti a határok újra tárgyalását javasolta. Az nem valós állítás, hogy a fasiszta Mussolini volt az első, aki felvetette a határkiigazítás kérdését. A magyar határkiigazítás egész Európa érdeke.

³³ Pozzi Henri: *A háború visszatér*, 188.

³⁴ U.o. 189.

³⁵ U.o. 189.

³⁶ U.o. 193.

³⁷ Pozzi Henri: *Századunk bűnösei*, 298.

³⁸ U.o. 300. Viorel Tilea, Vajda-Vojvoda titkára: *Románia diplomáciai tevékenysége 1919. novemberétől 1920. márciusig*. Bukarest, 1922.

³⁹ U.o. 301. Nitti volt miniszterelnök és olasz kiküldött a békekonferencián. *L'Europe senza Pace*, 1921. *La Decadenza dell'Europe*, 1922. *La Tragedia dell'Europe*, 1922. *La Pace*, 1924.

Pozzi írja, hogy egycsek Magyarországot okolják a nyugtalanságokért, melyeket a revíziós követeléseik váltanak ki. Azt hirdetik, hogy ha Magyarország elállna követeléseitől, akkor béke honolna e területen. Pozzi ezzel szemben így nyilatkozik: de ez a béke „a temető és a gályarabok fegyházának békéje lenne.”⁴⁰

Kormányunkhoz intézett beszédében Benes ezt a kijelentést tette: „Ha fel nem hagynak revíziós politikájukkal, a pokolba kergetem magukat Európából.”⁴¹ Ha Magyarország belenyugodott volna a Trianoni Döntésbe, akkor a csehek és pánszlávok már a Földközi-tengerig terjesztették volna ki határaikat. Ennek a politikának hatására a francia külügyminiszter, Barthou így nyilatkozott: „A béke visszaadta Románia régi határait.”⁴² Ez egy szemenszedett hazugság!

Az Antant 1913-ban Bulgáriától elvette Dobrudzsát és Rumániának adományozta, 1918-ban megkapták Bessarábiát és Bukovinát Oroszországtól, 1920-ban pedig Erdélyt és Bánátot. Dobrudzsát minden erőfeszítés nélkül, mert a „meghódított” területet az Antant ajándékozta nekik. A területeket, melyeket Rumánia, Szerbia és Csehszlovákia kapott, előzőleg sohasem birtokolták. Csehszlovákiát, Trianonban tákolták össze! Ilyen nép és ország sohasem létezett! **A csehek ezer évvel ezelőtt telepedtek le Morva területén.** Elisée Reculus szerint, Magyarország már ezer éve egy tökéletes földrajzi és politikai egységet képezett.⁴³

A horvátok, saját elhatározásukból, már 800 éve Magyarországgal közös államszövetségben éltek akkor, amikor Jugoszláviához csatolták őket 1920-ban. Kulturálisan és vallásilag közelebb álltak hozzánk, mint a rácokhoz. A tótok, ruszinok már ezer éve szabadságban éltek velünk, mégis Csehszlovákiának ajándékozták őket. Erdély, Bánát ezer éven át magyar területek voltak. A hunok, avarok és az ősi lakosság, akik sohasem hagyták el teljesen e területet, magyarul beszéltek. Az uralkodó osztály jött és ment, de az eredeti őslakos nép maradt, „mint a kő”, ahogy Wass Albert mondja.

Franciaország nem méltányolta, hogy ezek a népek, saját akaratukból, ezer éven át velünk osztoztak jóban-rosszban, amit a sors kivetett számunkra. Jogainkat nem ismerték el, pedig köztudott, hogy Franciaország hasonlóképpen jött létre, egy központból, az úgynevezett Ile de France-ből. Évszázadokon át lassan sok terület önszántából egyesült az Ile de France-al, sokat pedig meghódítottak. Az utód-államok követelték az általunk állítólag elfoglalt, leigázott területek „visszaadását”. Ez a vád lett megcsonkításunk alapja. Minthogy az utód-államok követelték tőlünk, az ősi magyar föld „visszaadását”, a németek ugyanúgy követelték Belgium és az északi területek visszaadását, kihangsúlyozva a németek elsőbbségét. **Ha a franciák szerint ez a német követelés igazságtalan volt, akkor mivel magyarázzák hazánk feldarabolását?**⁴⁴

Pozzi írja, hogy Magyarország sohasem hódított meg cseh, szerb vagy román területeket és nem igázta le az ott élő népeket. Az elszakított területek mind jogos, ősi magyar területek voltak, a nép pedig nem akarta az elszakadást. Ezért nem engedélyezték a népszavazást. Az idegen uralom alá szorított magyarokat negyedrangú állampolgárként kezelték. Legújabbban javult a helyzet az iskoláztatás terén, de a többségnek nincs meg a lehetőség, mert majdnem lehetetlen gimnáziumi és egyetemi végzettséget szerezni. A hatalmon lévők kivonják a fiatalokat a magyar központokból, hogy megfosszák őket a nemzet-tudattól. A román földreform törvény elméletben minden állampolgárra vonatkozik, de a valóságban csak a kisebbségeket érinti. Ezzel a törvénnyel az oláhok jogot adtak maguknak a kisebbségek birtokainak elkobzására.

⁴⁰ U.o. 304.

⁴¹ Kostya Sándor: *A Felvidék*, 156. Padányi Viktor: *A Nagy Tragédia, I.* 1977. 286.

⁴² Pozzi, *Századunk bűnösai*, 307.

⁴³ U.o. 307-308.

⁴⁴ U.o. 309.

A franciáknak joga lenne e területen az igazságos beavatkozásra, mert 800 000 ember életét áldozták a háború során, azzal, hogy 1917-ben visszautasították Ausztria különbéké javaslatát. Nagy nehézség árán a Szövetséges Hatalmaknak sikerült Rumániával törvénybe iktatni a kisebbségi jogokat, mely rendelet végrehajtását a Népszövetség szavolta. „Románia arra kötelezi magát, hogy a kisebbségek védelmét alaptörvényei közé iktatja, és nem hoz olyan törvényt, vagy rendeletet, illetve nem indít olyan hivatalos eljárást, amely a kisebbségek jogaival ellentétben áll.” A 12. szakasz értelmében: „A szerződés határozatainak végrehajtását a Népszövetség biztosítja. Amennyiben jogi kérdésekben, vagy a tények elbírálásában véleménykülönbségre kerülne sor, a vitatott kérdést az állandó nemzetközi bíróság fóruma elé terjesztik. A bíróság határozata megfellebbezhetetlen és jogerős.” (Pozzi 319)

Az oláhok nem akarták elfogadni e törvényt, mert akadályt láttak benne rumánosító politikájuk megvalósítására. Brătianu, színlelt felháborodásában így kiáltott: „Nem akad önzeteros román, aki vállalkoznék olyan okirat aláírására, amely cnyire sérti nemzeti méltóságunkat! Elfogadása félműveltségünk beismérését jelentené!” „Nem kapjuk meg Erdélyt, ha a szerződést nem írjuk alá? Ám lássuk! Merészelje csak bárki annak birtokát elvitatni tőlünk!...” Rumániának mégis el kellett fogadnia a „megszégyenítő”-nek nevezett szerződést. 1919. december 9-én, néhány perccel a nagykövetek tanácsa ultimátumában kitűzött határidő lejártá előtt írta alá.⁴⁵

Indokolásként Ferdinánd király ezt írta Poincaré-nak: „Engednünk kellett, mert Románia kimerült, tönkrement és forradalom előtt áll.” (Pozzi 320) Rumánia az okmány aláírása óta nem tartotta be az egyezmény egyetlen pontját sem.

Minden magyar igyekezet és bizonyítás hiábavalónak bizonyult, mert a Népszövetség tehetetlen volt. Ez azt jelentette, hogy hazánkat Trianonban kiárúsították. Az Egyezmény be nem tartása egyenlő a hazugsággal, az Antant, amely az igazság és béke bajnokának játszotta meg magát, lejáratta magát, elvesztette hitelét és hazuggá vált. A békeszerződések nem, vagy nagyon elvétve, védik a gyenge, vagy háborút veszített nemzeteket, csak a győzteseknek adnak jogot. Ebben a reménytelen helyzetben, sok ezer, idegen uralom alá került magyar hagyta el ősi földjét, átadva a helyét az idegen bevándoroltnak. Ezért a népességi arányszám erősen megváltozott. Székelyek és magyarok ezreit kényszerítették a kivándorlásra. Az ott maradóknak megtiltották a magasabb iskolai végzést, ezért vezető nélkül maradván nem boldogulhattak, visszacstek minden szempontból és most, alacsonyabb rendű osztályként nyomorban élnek, szynlődnék. Félelemből eltitkolják nemzeti eredetüket. Az utód-államok kisebbségeinek nincsen semmi joguk.

Még egyszer visszatérünk Magyarország jogos határkiigazítása követelésének hangsztatásához, mert a vád, aminek alapján feldaraboltak, és az elfogulatlan kutatás kimutatta, hogy az Benes és társai szándékosan hazug munkája révén jött létre. Benes az első világháború kitörésének okát Gróf Tisza Istvánra hárította. *Détruisez l'Autriche-Hongrie*, című kiáltványában írja, hogy 1914. július 8-án, a Korona Tanácskozáson, Tisza volt az, aki követelte a háborút. Korábban idéztem a császárhoz írt levelét, amely röviddel Benes kiáltványa után jelent meg. Take Ionescu támogatta Benes propagandáját. Marghiloman, egykori rumán miniszter igazolja azt a tényt, hogy Ionescu az oroszok fizetett ügynöke volt, és még volt mersze Tiszát okolni a váddal? A rációk úgyszintén támogatói voltak e vakmerő híresztelésnek. Azt próbálták elhíttetni a világgal, hogy a szarajevói gyilkosságot Tisza készítette elő, mivel ellenezte Ferdinánd tervét, mely szerint a csehek, rációk vették volna át Magyarország szerepét a hármas monarchiában, Ferdinánd királysága alatt. Ezért rendeletei keresztvezők voltak, hogy az

⁴⁵ U.o. 320. Marghiloman: *Notes Politiques*, V. kötet

orvgyilkosok közel kerülhessenek a főherceghez. Szerencsénkre a rácok nem hangolták össze propagandájukat. Ezért történhetett, hogy a vád elhangzása után, Párizsban, Dragutin Dimitrievics ezredes, a szerb hírszolgálat vezetője szaloniki börtöncellájában kijelentette: „Én akartam, én csináltam. Dicsekszem, és büszke vagyok, mert azt akartam, hogy elpusztuljon Ausztria.”⁴⁶

Dimitrievics beismerése, hogy ő készítette elő a gyilkosságot, nem került ki a köztudatba. Még ma is, Benestől származó információk a döntők. Változást nem érthettünk el, mert Trianonban mindent a régi határozatok szerint döntöttek el. Charles Danielou írja: „Nem arra törekedtek, hogy az egyik felet büntessék, mint inkább arra, hogy a másíknak kívánságait kielégítsék.”⁴⁷ Henri Pozzi mondja, hogy Trianonban nem tettek egyebet, mint megerősítették azokat a döntéseket, amelyeket a csehek, románok és szerbek korábban egymás között létrehoztak.

Már 1917-ben, a Cseh Forradalmi Szervezet egymás között felosztotta Magyarországot. E tervhez segédkezet nyújtottak a francia és angol tanácsadók, valamint Lord Northcliffe pénzügyileg, amikor határozatokat hoztak Londonban, Amszterdamban és Párizsban. A propaganda bizottság rendszeresen Londonban találkozott, Lord Crewe házában, 1918-tól a Trianoni Döntésig. Ezek voltak, akik befolyásolták a döntéseket. Az új határokat a hamis statisztikai alapon hozták, amit a csoport Benestől kapott. Elnöke Lord Northcliffe volt. A Bizottság tagjai Gróf Denbigh, Robert Donald, a *Daily Chronicle* szerkesztője, Sir Roderick Jones, a *Reuter News Agency* igazgatója, Sir Sidney Low, Sir Charles Nicholson, parlamenti tag, Sir James O'Grady, Wickham Steed, a *Times* külföldi levelezője, Scton Watson, szerkesztő és történész és H.G. Wells, író.

15 évvel később, az angolok beismerték, hogy félrevezették őket, ezért több mint 200 parlamenti tag követelte a határok felülvizsgálását.

Charles Danielou, francia trianoni reporter, 1921-ben így ír: „A kis szövetségesek mindennap új kívánságokat terjesztettek elő. Mindennap mélyebbre és mélyebbre hasítottak bele Magyarország ezeréves testébe. Az a határ, amelyet kezdetben Masaryk követelt a csehek nevében, teljesen néprajzi határ lett volna. A tiszta magyar városok, mint Pozsony, Léva, Ipolyság, Rimaszombat, Kassa az anyaország határain belül maradtak volna, és éppúgy Magyarországa maradt volna az egész keleti Szlovenszko és a rutén föld.”⁴⁸

A Nagyhatalmak Benes javaslatára félredobták az etnik határokat, és helyette a stratégiai határokat fogadták el. Ennek egyenes következménye volt a magyar irredentista mozgalom, amelyre Lloyd-George utalt.

Ezer éve annak, hogy a szlovák (tót) és ruszin történelem és érdek egybeolvadt a magyarral. Erdély és a Bánság ezer éven át magyar lakosú terület volt. Itt a nép civilizációs egységben élt évszázadokon át, közös gazdasági törvények szerint. Ezen a területen, melyet elszakítottak Magyarországtól, a nép morális egységben élt.

Pozzi kérdi, hogy ha a nemzeti alapvetet lehet alkalmazni egyik nemzetre, akkor miért nem lehet alkalmazni azt a másíkra is? Miért nem adták ezt meg a székelyeknek és a bánsági magyaroknak, akik egy szoros közösségben élnek? Miért bűn az a magyarok részéről, hogy óhajtják az elvett területek visszacsatolását? Kijelenti, hiszen a franciák is így jártak el, 1871-től 1914-ig. Ők ugyanezt a jelmondatot használták: „Nem, nem, soha!” Állandóan visszakövetelték Elzász-Lotaringiát, melyet végül így vissza is kaptak.

⁴⁶ Pozzi, *A háború visszatér*, 185.

⁴⁷ U.o. 186.

⁴⁸ U.o. 191.

Magyarországnak különleges joga van a határkiigazításhoz, mivel az okmányok, amelyek a háború után láttak napvilágot, arról tanúskodnak, hogy Magyarország nem bűnös a háború kitöréséért. Épp az ellenkezője igaz: elkövetett mindent annak megakadályozásáért.⁴⁹

Paul Boncour, francia külügyminiszter mondta: „Bizonyos, hogy a béke, vagy a háború kérdése a most következő hónapokban fog eldőlni.” Pozzi mondja: „Most ismét Franciaország kezében van Európának a sorsa. A népek bőrére borzalmas diplomáciai játék folyik ma Európában. Franciaországnak aszerint alakul a jövője, ahogy most határoz. Európában kizárólag mi tudjuk keresztül vinni, hogy a tarthatatlan szerződések megváltoztatása békés úton megtörténjék.”⁵⁰

Tudják-e a népek, amit az okmányok bizonyítanak, hogy kik az igazi okozói a háborúnak? Nem tudják, írja Pozzi, mivel a Nagyhatalmak nem akarják ezt köztudottá tenni. El akarják takarni bűnösségüket, az utód-államok meg nem akarják feladni az ellopott területeket. Az előkerült okmányok tisztázták Tisza István ártatlanságát, ezért Magyarországot nem lehet vádolni a bűnnel.

Kell beszélünk a kisantant csonka hazánkat körül fogó gyűrűjéről. Az egyetlen menekülés e fojtogató zárlatból Ausztrián át volt lehetséges. Benes ezt az utat is le akarta zárni, amikor megpróbálta Ausztriát rábeszélni, hogy lépjen szövetségre a csehekkel és lengyelekkel, amely csapdából hazánk nem tudott volna kiszabadulni.

Tardieu e szövetséget Dunai Államok Gazdasági Szövetségének nevezte. E javaslat nem valósult meg Genf-ben, mert végül Mussolini hazánk segítségére jött.

Első rátekintéssel, a trianoni határok úgy néznek ki, mintha minden ok nélkül húzták volna meg, írja Palotás Zoltán. Közelebbről nézve nagyon is okszerű, és én még hozzátenném, nagyon is tudatos, előnyös az utód-államokra nézve. Egy békeszerződés csak akkor lehet tartós, ha mindkét fél részére igazságos, elfogadható döntést hoz. Ha a döntés csak egyik fél érdekeit szolgálja, akkor ez nem békeszerződés, hanem Békeparancs. A nagyobb kedvezményben részesülő **ennek tudatában** veszélyeztetheti a másik fél nemzeti megmaradását. Dr. Palotás szerint a magyar revizionisták hibát követtek el, amikor figyelmen kívül hagyták a kínáló alkalmakat, és ahelyett, az értekezlethez fellebbeztek a Szent Istváni államelv alapján, az egységes magyar állam és a tökéletes Kárpát-medencei földrajzi egységét hangoztatva, ami az öntelt nyugati politikusok előtt elavult feudális és imperialista rendszer maradványának látszott. Sokkal később észlelték a hibát, és csak ekkor hangoztatták az igazságos döntést, amely az etnik határokat követte volna, de ekkor már nem tudták áttörni a Masaryk-, Benes-propaganda befolyását. Alig hangoztatták, hogy az új határok a vasútvonalakat követték, átvágva a magyar vásárterületeket. A gazdasági szempontok figyelembe vétele nyomós ok lett volna a vita eldöntésében, mert e határok homogén többségű magyar területeket vágtak keresztül. **Nagyon sok politikus volt, akik tudták, vagy érezték az igazságtalanságokat, ezért a Népszövetség alapító (preambulum) alkotmány cikkelye (X. és XIX.) kimondja a lehetséges határkiigazítást Magyarország részére, de ezt mindeddig elhallgatták:**

„Az előadottakból némi fogalmat alkothatunk magunknak arról, hogy a trianoni békeszerződés amúgy is rendkívül szigorú szövege – ahol a magyar kisebbségek részére szűk körű jogokat biztosít, és azoknak nemzetközi ellenőrzését, bírósági védelmét garantálja – és ennek gyakorlati érvényesülése között, olyan űr tátong, amit én az Előszóban *erkölcsi csapdának* voltam kénytelen nevezni. Konkrét esetek ismertetése, vagy legalábbis régi szakírók munkái-

⁴⁹ U.o. 198.

⁵⁰ U.o. 194.

ből vett szemelvények felhasználása lenne szükséges ahhoz, hogy közelebbről, kézzel foghatóan bizonyítsuk; a nemzetközi jogban és a diplomáciatörténetben szinte páratlan az az ellentét, ami különösen a Nemzetek Szövetsége Egyezségokmányában (annak előszavában) meghirdetett nemes, magasztos célkitűzések – de sajnos, csak nagyon általános, fellengzős szövegrágók – és például a trianoni béke gyakorlati érvényesülése között van.”⁵¹

Az én meglátásom szerint Nyugat nem kedvelte hazánkat, mert egy idejétmúlt feudális államnak vélte, a demokrácia korában, figyelem nélkül hagyva, a kisebbségeknek, évszázadokon át meglévő, szabadságát.

Az egyes határszakaszok jellege (Palotás Zoltán, 55)

Határ-szakasz	Össz. Hossz km	Term. határ km	Mest. Határ km	Nyelvhatár km	Nem nyh. km	Közlek. Határ km	Nem k.h. km
Csehszlovák 1920	823	298	525	18	805	561	262
Csehszlovák Kárpátalja nélk.	608	268	340	18	590	346	262
Kárpátalja*	215	30	185	—	215	215	—
Jugoszláv	631	215	416	450	181	100	531
Román	432	—	432	90	342	310	122
Osztrák	356	30	326	356	—	—	356
Összesen	2242	543	1699	914	1328	971	1271

Ugyanaz a jellemzés, de nem km-ekben, hanem a hosszak %-ában kifejezve:

Határ-szakasz	Össz. Hossz km	Term. határ %	Mest. határ %	Nyelvhatár %	Nem nyh. %	Közlek. Határ %	Nem k.h. %
Csehszlovák 1920	823	36	64	2	98	68	32
Csehszlovák Kárpátalja nélk.	608	43	57	3	97	56	44
Kárpátalja*	215	14	86	—	100	100	—
Jugoszláv	631	34	66	71	29	16	84
Román	432	—	100	21	79	70	30
Osztrák	356	8	92	100	—	—	100
Összesen	2242	24	76	41	59	43	57

A magyar kisebbségek területi elhelyezkedése

Magyar népesség

A magyar nyelvterület

Terület	Népess. Össz. Milliő	Ebből magyar milliő	Határ mentén milliő	Határtól beljebb milliő	Homogén	Vegyes
Csehszlovákiához	3,5	1,1	0,8	0,3	Igen	Alig
Rumániához	5,3	1,7	0,4	1,3	Nem	Igen
Jugoszláviához ¹	1,5	0,5	0,3	0,2	Túlnyomórészt	Kevéssé
Elcsatolva	10,5	3,5	1,5	1,8		

(1910-es adatok alapján, megközelítő becslések!)

⁵¹ Palotás, Zoltán: A Trianoni határok, Budapest, 1990, 54.

* 1945-től a Szovjetunió része.

¹ Horvátország nélkül.

Háromféle trianoni határt fedezhetünk fel a döntésben. Legtöbb a politikai határ. A határoknak csak egynegyede természetes földrajzi határ, három-ötöde középen szeli át a homogén magyar területet. A határok kijelölésekor 43%-ban a szállítási lehetőségeket (utak, vasutak) vették figyelembe, amit főleg az utód-államok kaptak meg!

Palotás Zoltán kérde, hogy kormányunk tudott volna-e olyan engedményes javaslatot előterjeszteni, amely kielégíti mindkét oldalt és megtartja az egységet, mint korábban évszázadokon át? Elismeri, hogy nagyon nehéz kérdés, de megjegyzi, hogy a szlovákok és a többi utód-állam is – mivel tudták, hogy az Antant támogatja őket – minden magyar javaslatot visszautasítottak. Ugyanakkor az Antant nem ismerte el a nem liberális, nemzeti magyar kormány megalakulását, amely valóban magyar érdekeket szolgált volna, mint pl. Károlyi Gyula szegedi kormányát. Az utód-államok kizártak mindenféle tárgyalási lehetőséget, kizárólag a parancsbékét fogadták el. Ezért a Trianon utáni magyar kormányoknak, nagyon óvatosnak kellett lenniük a revizionista követelésükben. Ez a kérdés megvilágosodott már akkor, amikor kormányunk a Népszövetséghez fordult gazdasági segélykéréssel, újjáépítés végett. Mielőtt megkaptuk a segítyt, alá kellett írni egy nyilatkozatot, hogy a **Békeszerződést minden erőszak nélkül önszántunkból írtuk alá.**

A Trianon előtti magyar történelmet olvasva, amely tárgyalja a nemzetiségi problémát, nagyon ritkán találkozunk olyan véleménnyel, amely valamiféle megoldást, javaslatot tartalmazna a kisebbségi kérdés megoldására. Miért van ez így? Ahhoz, hogy feleletet kapjunk, el kell mondanunk a helyzetet, magyar szemszögből. A magyar állam a Kárpát-medencében nagyhatalom volt, amely képes volt ellenállni a tatár veszélynek, és egy évszázadon át a világot meghódítani vágyó török hatalomnak és a Habsburg imperializmusnak. Magyarország volt a térségben az egyetlen erő, amely menedéket tudott nyújtani a menekülő, kis nemzetek népeinek Közép-Európában és a Balkánon. Az itt menedéket talált népek elcsatolási követeléssel álltak elő Trianonban, amely kifejezhetetlen igazságtalanság volt ellenünk, amely majdnem megbénított minden ideális gondolatot. A magyar politikusok és értelmiségi vezetők mély fásultságba estek.

1848 után, Ausztria, cári Oroszország segítségével, leverte a Kossuth-vezette magyar szabadságharcot, és 1867-ben az osztrák-magyar kompromisszum létrehozta az Osztrák-Magyar Monarchiát. A bel- és külügy intézése osztrák kezekbe került, régi évszázados Habsburg szokás szerint megint csak idegeneket hoztak az országba, bankárokat, iparmágnásokat, és sokezer holdas birtokokkal idegen származású arisztokráciát létesítettek, azért, mert nem bíztak bennünk. Nem bízhattak egy olyan népben, amely négy évszázadon át küzdött a Habsburg elnyomás ellen. Magyar nemességünk ezért volt háttérbe szorítva. Hogy megfékezzenek, német, zsidó, szláv, szerb és oláh nemzetiségeket telepítettek az országba. Az egyetemek, a közoktatás, az egyházak és a megyei vezetés a német, zsidó és szláv népek hatalmába került. Mindezek az idegenek, „jó magyarokká lettek”, ugyanakkor, amikor az ősi származású magyarokat megbízhatatlannak, másodrendű állampolgároknak „bélyegezték” saját országukban. A helyzet még rosszabbá vált akkor, amikor a protestáns vallás elvesztette vezető szerepét, amely hosszú időn át az egyetlen menedék volt népünk részére.

Ez időben alakult ki a kapitalista ipari osztály, amely nagy részben zsidó kézben volt. Ez világlajcság, amikor a tőkés polgárság veszi át a vezető szerepet. Papíron eltörlik a jobbágy-ságot. Valóságban a földnélküli paraszt (földműves) a földesúr függvénye maradt. A magyar paraszt, ha éhségtől hajtva nagyobb darab kenyeret kért, sok esetben csendőrszuronyt kapott az oldalába. Ugyanakkor az idegenek előnyben, kedvezményben részesültek.

A katonaságnál sem volt kedvezőbb a helyzete a magyaroknak. Ahhoz, hogy egy magyar tiszt előléphessen, meg kellett tagadnia magyar azonosságát, és el kellett fogadnia az osztrák érdekeket. Mi magyarok minden vonalon másodosztályú állampolgárokká váltunk saját hazánkban. Mindezek után jött a trianoni vád, hogy elnyomtuk a kisebbségeket. Így lettünk mi, elnyomott magyarok, akiket semmi lehetőség nem illetett, s akik számára csak a katonai kötelesség és az adófizetés maradt meg, a nyugati politikusok szemében nemzetiségi elnyomók lettünk. Az osztrákok hirdették ezt, hogy befolyásolják a nyugatiakat, és így szabad kezet kapjanak ellenünk. A magyarellenes vád nem más, mint hazug propaganda, mert az évszázados magyar „elnyomás” ellenére a kisebbségek művelhették magukat és szaporodhattak, akkor, amikor mi véreztünk és fogytunk.

Ez a Habsburgok érdeke volt és azoké az idegeneké, akik kiszolgálták őket, hogy eltereljék a figyelmet a nagymérvű gazdasági és társadalmi nehézségekről, és szítsák a magyarellenes érzést a kisebbségek körében. Így könnyebb volt nekik korlátok között tartani bennünket.

Az idegen Habsburg császár, ki magyar király is volt, nem tekintette kötelességének leállítani a magyarellenességet, sem külföldön, sem az országon belül. Ezért nagyon kevés történelmszót találunk, aki ismertette a magyar nemzet igazi mivoltát, kivétel egynéhány: Málnási Ödön, C. A. Macartney, Andrew Burghardt, Dabas Rezső, John Montgomery, Padányi Viktor, Szabó Dezső stb. A történelmi könyveket, melyek Trianont tárgyalják, mind az utód-államok történészei írták. Ezért a trianoni hamisításokat, csalásokat, hazugságokat még tovább népszerűsítik.

Szabó Dezső jegyzi meg, hogy ha a Monarchiában élő Kárpát-medencei és balkáni népek rákényszeríthették volna a Habsburgokat teljes függetlenségük megadására, ez lehetett volna a magyar politika sarokköve.⁵² Ehelyett, mint elnyomott többségi nép a Kárpát-medencében szolgáltuk a Habsburg érdekeket. Így segítettük a korlátlan Habsburg uralmat, amely megtagadta a kisebbségek függetlenségét.

1848-ban, ha a magyar ügyintézkedést a bel- és külpolitikát mi irányíthattuk volna, akkor elkerülhettük volna Trianont. De a számos idegen származású magyar állampolgár, az idegen, nem-magyar kormány (Habsburg) és támogatóik a lehangosabban hirdették, hogy az egyetlen út a némettel való menetelés. Ugyanakkor, biztatták, szították a magyarellenességet a Monarchián belül, minden nehézségért minket okolva.

Az idegen származású „magyar állampolgárok” propagandája nem engedett semmilyen engedményt a kisebbségek részére, akkor, amikor a körülményeknél fogva erre nagy szükség lett volna. Egy megfelelő engedménnyel nem szakadt volna szét a régi történelmi kapcsolat, hanem újabb kapcsolatot követhetett volna. De az idegen származású magyarok a legnagyobb hűséggel azonosultak szövetségeseikkel, Ausztriával.

Valaha is remélhetett hazánk egy igazságos békét, ilyen propaganda következtében, amely rossz hírünket költötte bel- és külföldön egyaránt? Miért büntettek bennünket jobban, mint Németországot, aki ellen a Nyugati Hatalmak háborúba mentek? Hogyan volt lehetséges, hogy ott határkiigazítást hajtottak végre, egyes vegyes lakott területen, alkalmazták a népakaratra támaszkodó döntést? Az Antant hogyan clédgedhetett meg azzal, hogy elfogadtatta a kisebbségi jogvédelmi törvényt az utód-államokkal, de nem gondoskodott arról, hogy a Nyugati Hatalmak ezt be is tartassák azokkal, akik megsértik az emberi alap jogokat? Részünkről hiba volt az is, hogy politikusaink kellően nem hangoztatták azt, hogy a túlméretezett csonkítás következtében nem tudjuk fenntartani önmagunkat, vagyis a Népszövetség támogatására szorulunk.

⁵² Szabó Dezső: Az egész látóhatár, Lyndhurst, NJ. 1975.

Amikor végigolvassuk a Trianoni Döntéseket, eltűnődünk azon, hogy a Nagy Hatalmak miként lehetett ily mértékben félrevetetni? Hogy volt lehetséges, hogy ennyire ne ismerjék a magyar történelmet, akkor, amikor már több mint ezerévi közösségben élünk velük? Házasság útján kapcsolatban voltunk szinte minden európai királyi házzal. A franciák és az angolok, hogyan bízhattak a kisantant szavahihetőségében, hogy majd a jövőben ők fogják védeni Európát?

A trianoni tárgyalások idején az önrendelkezési jog elve egy lényeges tényező volt, melyet a Szövetségesek elfogadtak és alkalmaztak is, akkor, amikor az oláhok, rácok és tótok területcsoportot követeltek – de ami később kiderült – kizárólag az ő népcik vehettek részt a szavazáson, a túrócszentmártoni szavazáson csak a tótok szavazhattak. 1918. december 1-én Gyulafehérváron pedig, kizárólag az erdélyi oláhok, pedig számos erdélyi oláh autonómiát óhajtott, és nem pedig egyesülést a rumán királysággal. Pop-Cició, rumán politikus attól félt, hogy az Erdélyen kívüli oláhok (rumán királyság) akik sokkal alacsonyabb kulturális szinten éltek, mint az erdélyiek, Erdélyben átveszik a vezető szerepet és azt elszegényesítik.

Mindaddig, amíg kisebbségek élnek az utód-államokban, demokrácia ott el sem képzelhető, mert az állam attól tart, hogy a magyarok előbb vagy utóbb követelni fogják a határkiigazítást. Ez az egyik ok arra, amiért az utód-államok a mi haderőnk többszörösére építették ki katonai erejüket. A főlényes haderő felépítése bújtatott agresszióról beszél. Ezt láthatjuk abból, hogy még most is nyíltan követelnek nyolc országtól megcsonkított megmaradt magyar területeket egészen a Tiszáig. Ezért, egész addig, amíg nem orvosolják a Trianonban hozott határozatokat, Közép-Európában mindig ott lesz a háború csírája, melyet nem mi idézünk elő, hanem az utód-államok féltelme és magyarelleness politikája. Az emberi jogok elfogadott egyezményeit egyetlen állam sem tartja be a területén élő magyarokkal szemben. Ezért rákényszerülünk revízió felújítására, ez az egyetlen lehetőségünk.

1975-ös Helsinkii Egyezmény engedélyezi a békés határkiigazítás lehetőségét. Ezért engedélyezett és nem tiltott a revízió újra felvetése.

Kormányunk, még a revizionista követelésben is nagyon szerény volt, mert csak az 1910-es etnik határokat követelte, valamint a népi döntést a hovatartozásról, melyet a nemzetközi szervezet ellenőrzött volna. Kormányunk nem követelte az idegen többségű területeket, csak azon területeket, ahol a magyar nép elszigetelten élt, az idegen betelepülők következtében, és még azt, hogy állítsák le a magyarelleness üldöztetéseket. Ez volt a lényege a magyar revíziós mozgalomnak – amely még most is helyénvaló! A franciák ugyan ezekkel a követelésekkel éltek 44 éven át Elzász Lotaringiával kapcsolatban.⁵³

Amikor delegációnk, késsel a torkán, aláírta a Békeparancs Egyezményt, ezt csak Millerand, francia miniszterelnök kísérő levelének hatására tette. Kormányunk válasza Millerand levelére:

„A magyar kormány meg van győződve arról, hogy (itt a Millerand-kísérőlevélre gondolt) a megértés kibontakozó-félben lévő szellemében fogják megoldani a békeszerződésből kifolyóan fölmerülő vitás kérdéseket és ugyanez a szellem fog megszüntetni minden olyan igazságtalanságot is, amelyet a kísérőlevél nem említ, vagy nem ismer el igazságtalanságnak. *Ebben a felvetésben és az ország súlyos helyzetének tudatában a magyar Kormány nem tagadhatja meg a békeszerződés aláírását.*”⁵⁴

Láthatjuk, hogy kormányunk tudatában az ország veszélyes helyzetének, és ugyanakkor abban bízott, hogy az igazságtalanságok orvoslást találnak az aláírás következtében. Az a

⁵³ Pozzi, A háború visszatér, 204.

⁵⁴ Raffay Ernő: Magyar Tragédia. Trianon 75 éve, 45.

tény, hogy küldöttségünk nem lehetett jelen a tárgyaláson, nem védekezhettünk, a döntés nélkülünk történt, mindez feljogosít bennünket, hogy a Békeparancsot véglegesen ne ismerjük el, ezeket a tényállásokat kell elismertetni. (Raffay, 45)

Pozzi írja: „... A Trianoni Békeszerződés tárgyi 'tévedéseit' már nem lehet elvitatni.” „... nem arról van szó, hogy kisantant-, vagy magyarbarátok vagyunk-e? Kizárólag arról van szó, hogy az igazságosság követelményeinek eleget tegyünk, ismerjük be az elkövetett hibákat és hozzuk helyre azokat. Mi elfogadtuk a Millerand-féle levelet! Minket kötelez a becsület – és saját érdekünk is! Egyetlen hatalmas kérdés áll ma Franciaország előtt. Hogy az elmaradhatatlan revízió a mi közreműködésünkkel és hozzájárulásunkkal történik-e meg, vagy erőszakkal fog megtörténni, nélkülünk és ellenünk?”⁵⁵

Pozzi említi, hogy a nemzeteknek, akik szavatolták a trianoni döntéseket, a revízió alkalmazásakor nem is kellene törvényen kívül helyezni a döntéseket, csak a Millerand levélben ígért sérelmes határkiigazítást kellene végrehajtani.

Dr. Badiny írja hogy, Montalk Gróf Potocki javaslatára az Új Európa Rend barcelonai kongresszusán kijelentette, hogy a trianoni határozatot hatálytalannak minősítették a hivatalos Barcelonai Nyilatkozat keretében.⁵⁶

A Cseh Köztársaság elnöke, Masaryk, gyakran sajnálatát fejezte ki Benes erőszakos politikájának sikeréért. Ő, Masaryk, túlzásnak találta a juttatásokat, amelyet Polson Newmannnak a *XX. Század* folyóirat főszerkesztőjével közölt. „Nagyon hajlandó vagyok figyelembe venni a jelenlegi határok revízióját Magyarország javára.”⁵⁷

Ma különösen időszerű Trianon revíziója, mert az utód-államok közül egyesek már nem léteznek. Az Egyezményt Csehszlovákiával és Jugoszláviával kötötték. Horvátország kivált Jugoszláviából, Szlovákia pedig elvált a Csehtől, mert nem szenvedhették tovább a testvéri ölelést. Benes a Szovjetnek adományozta Kárpátalját, hogy a pánszlávizmus Európa szívébe hatolhasson. A szovjethatalom is megszűnt, Kárpátalja így került ukrán tulajdonba, amely sohasem bírta ezt a területet. Rumánia, az ő erőszakos beolvasztó politikája miatt, amely megvonja a kisebbségek jogait, alkalmatlan Erdély birtoklására. Ezért található meg a székelyek és a magyarok körében a lassan újra kialakuló mozgalom, autonómia követelés Erdély részére, amely jó gazdasági kapcsolata alakulhatna.

„A második világháború előestéjén, az Atlanta Statutum első szakasza ünnepélyesen kijelenti, hogy a Nagy Hatalmak elismerik a múlt hibáit, melyet kijavítani óhajtanak.”⁵⁸

Hasznos lenne a közmondásos bölcsesség elfogadása: „Jobb később, mint soha” és újra tanulmányoznánk a trianoni határokat.

Dr. Pungur József megoldást javasol. Az USA és Európa politikusainak és a világ hivatalosainak, kiknek hatalmában áll a határ revíziójának tárgyalása, támogatniuk kellene a kisebbségek önrendelkezésének alkalmazását. Meg kell akadályozniuk a további üldöztetést, és megértetni az elnyomókkal, hogy a határok véglegesen kialakultak már Trianon előtt, és a népek ezt óhajtják visszaállítani. Meg kell értetni velük, hogy Közép-Európa csakis egy békés együttműködés következtében képes és tud megmaradni. Ha ez nem valósul meg, akkor a nyugati, vagy keleti nagyhatalmak martalékává lesz. Dr. Pungur szerint, hirdetni kell a megoldást, hogy az ott élő kisebbségeknek erős egységre kell jönniük azon a területen, ahol Trianon előtt éltek. Pl. az oláhok egyesüljenek a moldvaiakkal, a magyarok az erdélyi székelyekkel, Szlovákia, Délvidék, Kárpátalja Magyarországgal, és a koszovói albánok egyesüljenek Al-

⁵⁵ Pozzi, *A háború visszatér*, 193-194.

⁵⁶ Badiny Jós Ferenc, *Ősi Gyökér*, 1973, január. 1.2.

⁵⁷ Pozzi: *A századunk bűnösei* 298.

⁵⁸ Habsburg Ottó: „Önrendelkezési Jog”, *Kanadai Magyarok*, 1998. augusztus 29.

bániával. A kisebb számú népek számára emberséges népcserét javasol, úgymint a magyarországi oláhokat kicserélnék a Kárpátokon kívüli magyarokkal. Az itt említett példákat alkalmazhatnánk a vegyes területeken. Ha nem találjuk meg a megoldás nyitját, akkor a közép-európai kérdések áthúzódnak az új évezredbe, mert a bajok maguktól nem szűnnek meg.⁵⁹

Én nem találom ezt a javaslatot elfogadhatónak. Én inkább hajlanék egy Erdély, Szlovák, Horvát és Magyar Föderáció felé.

Az utód-államok sohasem fogják megadni kisebbségieknek az autonómiát, mert ehhez az uralmon lévő nép hozzájárulása kell, de állampolitikájuk annyira sovíniszta, hogy erre képtelenek. Ha valami csoda által ez mégis létrejönne, még akkor is a nemzetiségek mindörökké – ha csak nem olvadnak be – idegenek maradnak az utód-államokban és emellett még elvesztenék a magyar azonosságot is. Az uralmon lévők sohasem engednék meg a népi döntést e kérdésben. Ezért e kérdés nem oldható meg belpolitikailag, csakis egy nemzetközi döntés hozhat megnyugvást, mint ahogy a feldarabolást is így hozták létre.

Többször lett említve, hogy a Kárpát-medence egy földrajzi egység Közép-Európában, amely teljesen önellátó, nem szorul külföldre, természetes határokkal rendelkezik, amelyek könnyen védhetőek. A múltban, az itt élő népek, mind élvezték a békét és jólétet, amikor nem zavarta meg ezt a német, tatár, török és az osztrák. Emberi irigység, hamis vádak következtében a Trianoni Döntés felosztotta ezt az egységet.

Kizárólag, mint egység tud ez a terület biztonságot, jólétet biztosítani az itt élőknek. A csonka ország nem képes minden szükséglet kielégíteni, ezért az egymástól elszakított részek nem tudnak jólétet, békét, biztonságot nyújtani, valamint bástyaként szerezni Kelet és Nyugat között, mint ahogy ez volt a múltban.

Az utód-államok mohó követelésükben nem gondoltak a jövőre. Teljes figyelmüket a minél nagyobb területek megszerzésére irányították.

Lassan, idő haladtával, a nyertes államok népeinek igazságra vágyó egyénei kezdenek rádöbbsenni Trianon hibáira. Még mindig van remény a határok békés elrendeződésére. Ha a nagy hatalmak nem javítják ki hibáikat, akkor az itt élő, józanul gondolkodó nép következtetésre hozza majd meg a változást.

Petr Liska írását említem, az 1990. június 15-ei prágai *Ludove Noviny* újságból, amely írja, hogy abban az időben (1920) Szlovákiának nem voltak határai. ... Ha a szlovákok többre becsülték a nemzeti elvet a területi elvénél, és ugyanakkor megtagadják az 1918. október 30-i Túrócszentmártoni Nyilatkozatot, akkor nem tagadhatják meg ugyanezt az elvet a területükön élő 700 000 magyartól. *Ludove Noviny* írja, hogy Szerdahely, Komárom, Párkány, Galánta, Losonc, Rimaszombat, Rozsnyó és Kassa nem tartozott a szlovák területhez. Továbbmenve az író folytatja, hogy „elvi okokból, mint amelyekért támogatom a szlovákok önállósági erőfeszítéseit, a jövőben támogatni fogom a magyarok jogát a Felvidék ama részére, amelyet időlegesen lakni fognak az önálló szlovák állam keretében.”⁶⁰

A jelenkor történészei és politikusai azt hangoztatják, hogy a Trianoni Döntést nem lehet megváltoztatni, ezért elutasítják a magyar revízió kérését. De itt megemlítem, hogy e határokat már többször is megszüntették, akkor, amikor Csehszlovákia felbomlott, amikor Horvátország önállósodott, amikor Kárpátalját Bács és Szovjetnek juttatta, és 1945 után, amikor a Szovjet Csallóköz egynéhány faluját Csehszlovákiának adományozta. Tehát van lehetőség, csak dolgoznunk kell érte.

¹ Pungur József: „A Kelet-Európai Nacionalizmus és a Nyugat Felolössége” Hunnia, 1998. június 25. 6-7.

² Kostya Sándor: A Felvidék 5. A Túrócszentmártoni Nyilatkozat következtében alakult Csehszlovákia, egyesítve a cseh és szlovák népet.

Ez a lehetőség mutatkozott 1999-ben, amikor az erdélyi oláh értelmiség követelte (és még mindig követeli) függetlenségét Rumániától, mert Moldova, az előbbi rumán királyság, kizsákmányolja az erdélyi oláhokat.

Sabin Gherman szervezésével megalakult a Pro-Transilvania és az Erdély-Bánát Liga, többnyire fiatalok részvételével Rumániában és máris több fiókszervezettel rendelkeznek, úgy mint Los Angeles, Róma, Dublin, Berlin. E szervezkedés megválogatja tagjait és kizárólag tiszta múlttal rendelkező fiatalokat toboroznak. Kihangsúlyozták, hogy elsősorban a magyarokkal és németekkel óhajtanak jó kapcsolatot kiépíteni. Erdély régi eszmeiségét tartják szem előtt. 12 pontban határozták meg irányelveiket. A gazdaság reformja, az ország történelmi régiókra való ügyviteli felosztása, a szavazás megváltoztatása, egykamarás parlament megteremtése, a tulajdonjog szentesítése, jogbiztosítás, hogy külföldiek is vásárolhassanak földet, az egyházi vagyon visszaszolgáltatása, pénzügyi, adózási és mezőgazdasági reform, a veszteséges cégek megszüntetése, nyugdíjnövelés, az átlag kereset 75%-os szintjére, tanügyi, kulturális és kutatóintézmények hathatós pénzügyi segítsége, fiatalok anyagi támogatása.

A nyolcadik pont kimondja, hogy mint adófizető állampolgár, mindenki egyenlő, függetlenül nemzeti eredetétől, legyen az román, magyar vagy német.

A bajok okozóit abban látják, hogy Erdély államtörténetében ezer évre tekint vissza, Rumánia pedig csak 150 évre. Az egészségügy reformja halaszthatatlan. A kórházak technikai berendezéseit kell modernizálni, az egészségügyi dolgozók béremelésének végrehajtása halaszthatatlan feladat.

Lehetetlen, hogy folytatódjon, ami 1998-ban is történt, hogy Erdély kevesebb összeget kapott a költségvetési pénzalapból, mint Bukarest, pedig az adóbevételek legtöbbje innen származik.

E liga vezetősége mindenkit szövetségesnek tekint, aki a bukaresti függőség megszüntetését óhajta. A Pro-Transilvania Alapítványt a román kormány törvényen kívül helyezte, de erről még Sabin Ghermant nem értesítették. A törvényen kívül helyezés – mondja – jogtalan, mert a Helsinki Záróokmány társulásra és szabad vélemény-kinyilvánításra vonatkozó IX. cikkelye ezt a szabadságot szavatolja.

Lehetőség van arra, hogy a mozgalom párttá fog alakulni, „amikor az 1997/27 -es számú törvény értelmében megtartja alakuló értekezletét, amikor megfogalmazzuk szabályzatunkat és politikai programunkat.”

Sabin Gherman fiókszervezeteket alakít Szeben, Kovászna, Hargita és Maros megyékben. „A gazdaságilag önálló Erdélyt, Skócia mintájára képzelem el, amely régiók együttműködésén alapul.”⁶¹

Egy újabb kecsesítő jel a Trianoni Döntés ellen, amely a prágai napilap, *Ludove Noviny* oldalain jelent meg, Bohimil Dolezál, a második világháborús Benes-rendeletek elismert kritikus tollából, 1999. június 8-án. E cikk szerint, a magyar királyságot az értekezleten azért darabolták fel, hogy az egy idejét múlt középkori állam, amelyre semmi szükség nincs, mivel, hogy a modern közép-európai nemzeti államok megalakultak. „Az a mód, ahogy ezt az államot megszüntették, nagyon sajnálatra méltó. . . A tárgyaláson, a magyar küldöttség formális részvétele helyett, kegyetlen parancs békét diktáltak, amelynek célja nem a bölcs és békés állapotok megteremtése volt, hanem az előírt jegyzék szerinti számla behajtása, a haszonhűzés. Hatalmas magyar lakosú területeket csatoltak el a szomszédos államokhoz. Egyharmada a magyar lakosságnak idegen uralom alá került. A háborús károk magas megtérítése, amit a magyaroknak fizetniük kellett, a belső károk, amit a háború és a kommunista forradalom idézett

⁶¹ Fülöp Dénes, *Magyar Jelen*, 2001. jan. 8. 12.

elő, tönkretette a magyar közgazdaságot. Az országot magára hagyták problémájával, ami alkalmat adott a Horthy rendszernek a feléledéshez, és a sebek gyógyítására. A megoldás, melyet Horthy talált, új háborúba vezette az országot. A Trianon, a München és Potsdam Egyezmény, három szégyellnivaló okmány, melyek hitelesítve lettek Nyugat tudtával, vagy azok hozzájárulásával. Ez a három egyezmény rossz fényt vetett Magyarországra, és megnehezítették a kapcsolatkeresést a közép-európai államok és a haladó nyugat-európai államok között.”

Jól ismert tény, hogy a Trianon legvadabb hirdetői a csehek, Masaryk Tamás és Benes Edvard voltak. Az itt említett oláh és cseh véleményeket figyelembe véve láthatjuk, hogy a történelem kereke lassan, de forog. Lehetséges, hogy az új cseh generáció az igazság megismerésében válik a mi revíziós mozgalmunk támogatójává. Ki kell építeni velük kapcsolatainkat. A Nagy Hatalmak még mindig ellenzik e törekvést, de az idő jön, amikor majd rácszmélnék tévedésükre.

POLITIKUSOK ÉS ÍRÓK VÉLEMÉNYEZÉSE

Padányi Viktor tanulmányából:

„Az első világháború egyetlen, történelmileg mérhető eredménye az volt, hogy nyolcfelé törték Európa arcvonalát és minden lényeges részében szláv kezekre adták. Ezzel az a sáv, amelynek a Belső-Európára irányuló külső, ellenséges tendenciák elnyelése szinte már-már metafizikai lényege volt ezerötven éven át, automatikusan vált a Belső-Európát veszélyeztető tendenciák felvonulási területévé.” „Versailles-ban nem tudták, hogy a nem szláv Európa keleti határát jelentő 900 kilométeres zóna a 20 és 28 hosszúsági körök között politikailag, gazdaságilag, stratégiaileg és kulturálisan egyaránt a kontinens biztonsági zónáját jelenti, másfél ezer éve a Keleti Arcvonalat, amelyet feldarabolni és az ellenség kezére adni öngyilkosság volt.”⁶²

Aristide Briand, 1921-ben választott francia miniszterelnök:

„Ki kételkedne abban, hogy a magyar határt nem önkényesen vonták meg? Elég rá nézni a térképre, követni a határvonalat, amely egyébként **egyáltalán nem végleges**, hogy meggyőződjünk arról, hogy az nem fedi a valóságot.”⁶³

Charles Tisseyre, francia képviselő nyilatkozata:

„Az egyik fél teljes rossz indulatának kellett, a másik fél tudatlanságával párosulnia ahhoz, hogy a régi Magyarország csodálatos egységét egy képzelet elnyomás nevében szétrombolja. Szétszakították ezt a nemzetet, amely politikai, közigazgatási egységet tíz évszázadon át megtartotta azzal a kifogással, hogy különböző népekből áll. Mit tettek ezek után? Alkottak három új államot, még vegyesebb népességgel, mint amilyen a magyarországi volt. Szétrombolták egy életre szóló egészséges ország politikai és gazdasági egységét és romjaiból új államokat alkottak, melyek messze állnak az előző egységtől. . . Magyarország nem ok nélkül tartja felelősnek Franciaországot a tévedésekért és igazságtalanságokért. Ez a helyzet nem tartható végtelenségig. Miért tette, vagy engedte tenni ezt Franciaország? Ezt a káros cselekedetet? Ez a szerződés a mi munkánk. Egy hosszú történelem tényeivel szemben egyetlen politikai cselekménnyel eltávolítottunk magunktól egy népet, melynek inkább közelebb kellett volna kerülnie Franciaországhoz. . . Bizonyos, hogy a magyarok a háború alatt a németek hűségesei és őszinté szövetségesei voltak. . . Nem is arról van szó, hogy erről tudatosan megfélemedezünk: szeméretlenül vetjük azonban Magyarországnak, hogy Németországnak szövetségeseivé váltak? Nem mi sodortuk arra felé azzal, hogy tőlünk telhetően támogattuk az osztrák-magyar államokban a pánszláv mozgalmak kifejlődését? Trianonnal Magyarországot ismét

⁶² Kollányi Károly: *A Kárpát-medence Európában*, Hung Ávia. Kráter kiadó. Budapest, 1991, 9.

Padányi Viktor: *Európa Biztonsága, Szabad Magyarország*, 1958. november 30.

⁶³ Raffay Ernő: *Trianon 75 éve*, 185.

Németország karjaiba sodortuk. Megtehette-e tehát Magyarország, hogy nem visel háborút Ausztria oldalán? Ma már tudjuk, milyen volt Tisza István gróf magatartása a Szarajevói merénylet után, a Bécsben tartott tanácskozásokon. A háború magyar részről nem Franciaország, hanem az őt fenyegető Oroszország és Szerbia ellen irányult. Az egész háború alatt a franciák minden korlátozás nélkül, szabadon élhettek Budapesten, beszélhették nyelvüket, budapesti színházak továbbra is játszották a francia darabokat. Hozzátehetjük még, hogy Károlyi Mihály forradalma „Vive la France”-ot kiáltott. Érthető, hogy a háborúban való részvételért meg akartuk büntetni Magyarországot, miért kellett azonban erősebben sújtanunk, mint Németországot vagy Ausztriát? A magyarok Franciaországtól még egy szemernyi igazságot sem kaphattak idők múltán, ez egyébként úgy tűnik előttünk, hogy mi vagyunk felelősek mindazokért a szenvedésekért, melyek Magyarországot Trianon óta, sújtották. . . A francia sajtó különösen dühös magyarelleness hangot alkalmazott. . . Magyarországon az a benyomás, hogy minden szerencsétlenség Franciaországtól származik. . . Feltehetjük a kérdést, hogy milyen esztelen indítékok késztették a Trianoni Békeszerződés értelmetlen művének összetákolására.”⁶⁴

1919. március 25-én Lloyd-George így írt:

„Délkelet Európában így sohasem lesz béke, mert Szerbia, Csehszlovákia, Románia határaiba bekerül a magyar irredenta. Azt kívánám tehát, hogy a béke megállapításánál ragaszkodjunk ahhoz az irányadó elvhez, hogy a különböző népfajok a saját anyaországukhoz csatoltassanak. Ennek az emberséges szempontnak, meg kellene előznie minden gazdasági, stratégiai és pénzügyi szempontot.”⁶⁵

Bárdossy László, miniszterelnök, a képviselőház előtt 1941. november 2-án mondott beszédéből, a magyar történelmi hivatásról:

„Mi ezer éven át a Duna völgyében nemcsak népi, de szervezett állami életet éltünk. Vállaltuk ennek dicsőségét és terhét egyaránt. Itt álltunk, védjük Európát, egyensúlyt tartottunk a Kárpát-medence népei között. Közvetítettünk Nyugatról Kelet és Keletről Nyugat felé, sohasem egyedül a magunk érdekeit nézve, mindig magasabb európai célok szolgálatában. Feladatainkat a Gondviselés jelölte ki azzal, hogy ide hozott erre a földre, hogy megtartott, erősített és áldó kezét rajtunk tartotta. A vihar sokszor elzúgott felettünk, megtépázta üstökünket, de derekunk a harcban sohasem hajlott meg. Ma olyan mélyen, olyan elválaszthatatlanul vagyunk összenőve ezzel a földdel, amely a mienk, mint ahogyan a hegyek ágyazódnak bele a föld méhébe. Ez a föld jelöli ki hivatásunk és teendőink körét. Azt a feladatot, amely reánk vár, teljesíthetjük jól, vagy kevésbé jól, aszerint, hogy akadályok kerülnek-e elénk, vagy a sors megkönnyíti számunkra a munkát. Ez akárhogyan legyen, a reánk váró feladatokat csak mi láthatjuk el és senki más. Ezek a feladatok itt, ezen a földön csak a mieink. Eddig még minden kísérlet csúfos kudarccal járt, amely ezt el akarta vitatni tőlünk. A Duna völgyénck minden olyan rendezése, amely nem számolt a magyarsággal, ahogyan az erejénck és helyzeténck megfelelő, eleven pusztulásra volt ítélve.”⁶⁶

⁶⁴ U.o. 179-180.

⁶⁵ Pozzi Henri: *A háború visszatér*, Budapest, 1935., 1994., 188.

⁶⁶ Kollányi Károly: *A Kárpátmedence Európában*, Budapest, 1991, 6. Orbók, Attila: *Így beszélj házadról*, Budapest, 1942.

„Magyarország politikai szerkezete nem egy népnek más népek fölötti uralmán alapult, hanem egy civilizációs eszmén: a nyugati kultúra határán fekvő egységes földrajzi területet a Kárpátok medencéjét egy nyugati szellemű keresztény királyság politikai abraoncsaiba fogni. A Kárpátok medencéjének, mint területi élet egységnek egyetlen politikai keretbe foglalása, s ennek területi impériumnak a magyar szabadság eszmével való kitörése: Ez a magyar állameszme, nem pedig egy népnek uralma más népek felett. Az egy geo-ökonómiai térhez tartozó népek sorsközösségének elemi tényéből kell kiindulni, abból, hogy ezek a népek szükségképpen összetartoznak, mert egymásra vannak utalva: A másik, az összetartozó népek egyenlő szabadságának az eszméje az ősi magyar jogeszme: Az una eademque libertas. Az ősi federális elemek (vármegyerendszer, a Szent Korona országai) megadják a lehetőséget a területi államtagozódásnak.”⁶⁷

Charles Danielou így írt a *Daily Mail*, 1927. június 21-i számában:

„Akik a nemzetiségi elveket akarták alkalmazni, a legnagyobb tévedést követték el akkor, amikor kirekesztették az országból hárommillió magyart. A hárommillió aránya az országban maradt nyolemmillióhoz igen nagy. Ki hinné, hogy ezek a magyarok beletörődtek abba, hogy testvéreiktől örökre elszakítva éljenek. Különös ironia, hogy a cseh határt 40km-re előre tolták Budapest felé, hogy ez a város a cseh ágyúk lőtávolságába kerüljön, ugyanakkor a Bácskát azért csatolták Jugoszláviához, hogy Belgrád távol essék a magyar ágyúk hatótávolságától.”⁶⁸

1921-ben, mint a francia parlament egyik előadója, Charles Danielou így nyilatkozott:

„A kis szövetségesek minden nap új kívánságokat terjesztettek elő. Minden nap mélyebbre és mélyebbre hasítottak bele Magyarország ezeréves testébe. Az a határ, amelyet kezdetben Masaryk követelt a csehek nevében, teljesen néprajzi határ lett volna, a tiszta magyar városok, mint Pozsony, Léve, Ipolyság, Rimaszombat, Kassa az anyaország határain belül maradtak volna, és épp úgy Magyarországa maradt volna az egész keleti Szlovenszko és a Ruténföld.”⁶⁹

Zathurezky Gyula, közíró:

„... Hogy a Duna-medence betölthesse két pozitív funkcióját, annak feltétele, hogy politikailag is zárt, erős egység legyen. Csak ebben az esetben képes erősít az európai közönség szolgálatába állítani, úgyis, mint híd, úgyis, mint bástya. A Duna-medence szuverén és törvényszerű fejlődése a magyar hatalom bukásával megszakadt. Ezért időszerű mind inkább, hogy éppen a jövőbe pillantva, a formailag és hatalmilag letűnt, de elveiben ma is élő középkori magyar államiság rendjével foglalkozzunk és felhívjuk rá nyugati barátaink figyelmét is, akik egy napon talán ott fognak állni egy új Duna-medence bölcsőjénél.”⁷⁰

⁶⁷ U.o. 9. Ottlik László: „Pax Hungarica”, *Magyar Szemle*, 1934.

⁶⁸ Raffay Ernő: *Magyar Tragédia, Trianon 75 éve*, Budapest, 1996, 179.

⁶⁹ Pozzi Henri: *A háború visszatér*, 191.

⁷⁰ Kollányi Károly: U.o. 10. Zathurezky Gyula: *Új Európa*, 1963. júliusi szám.

Harry Elmer Barnes, amerikai egyetemi tanár:

„Tanulmányaim és kutatásaim során arra a meggyőződésre jutottam, hogy Ausztria és Magyarország a háború felidézéséért felelőségre nem vonható. . . Magyarország különválasztva Ausztriától szerintem teljesen ártatlan a Világháború kitörésében.”⁷¹

Benes Edvárd:

„Igazi szlovák politika elképzelhetetlen volt anélkül, hogy annak képviselői a végső gyakorlati következményeket ne vállalták volna, mert ezek a következmények minden logikai vonalon azonosak voltak: a területi status quo lerombolását igényelték, s vele párhuzamosan vagy egy nagy orosz irányítású pánszláv Birodalom kialakulását, vagy pedig egységes szláv nemzeti államok életre hívását a régi határok félretolásával, népi demokratikus és progresszív alapokon. A szláv politika számára sosem volt más lehetőség a megoldásra.”⁷²

Bliss tábornok, Magyarországra küldött amerikai delegáció tagja, 1919. március 27-én jelentette Wilson elnöknek:

„Magyarország jelenlegi helyzete egyenes következménye a Legfelső Tanács 1919. február 28-i döntésének. Ez a döntés politikailag ésszerűtlen volt. Ezt nem lehet képviselnünk az Egyesült Államok népe előtt. A semleges zóna határvonala abszolút igazságtalan volt, és nekünk nem szabad még rontanunk a helyzetet a roppant igazságtalan döntés kényszerű elfogadtatásával, fegyveres erők által.”⁷³

William Bullit, az USA béke delegáció tagja, e tisztségétől visszalépve írta Wilson elnöknek Párizsból:

„Azokhoz a milliókhoz tartozom, kik bizalommal és feltétlenül hittünk Önnek, azt tartottuk, hogy Ön nem kevesebbet óhajtott elérni, mint tartós békét, őnzetlen és pártatlan igazságszolgáltatás alapul vételével. Ám a mi kormányunk hozzájárult ahhoz, hogy a szenvedő népek újabb elnyomatásnak, alávetetésnek és szétdarabolásnak tétessenek ki, s hogy a háborúk veszélyének egy új százada idéztessék fel. A béketárgyalásoknak Santungot, Tirolt, Magyarországot, Kelet Poroszországot, Danzigot, a Saar területet érintő igazságtalan határozatait, nemkülönben a tengerek szabadsága elvének feladása, kétségtelenül újabb nemzetközi konfliktusokat fognak eredményezni.”⁷⁴

⁷¹ U.o. 12. Barnes Harry Elemer: *Pesti Hírlap*, 1926. augusztus 7.

⁷² U.o. 12. Benes Edvard: *Ou vont les Slaves?* Paris, 1948

⁷³ U.o. 13. Miller, D.H.: *My Diary at the Conference of Paris*, with documents I. – XVII., New York, 1929.

⁷⁴ U.o. 13. Halmay Elemér: *A mai Magyarország*, III., 1925, 7.

Archibald Cery Coolidge, amerikai egyetemi tanár, Közép-Európa története politikájának legjobb ismerője, ezért nevezték ki 1918. november 16-án a Department of State tanácsosává és küldték Kelet-közép Európába egy adatfelvevő küldöttséggel. Jelentését Budapestről, 1919. január 19-én küldte Wilson elnöknek Párizsba:

„A magyar királyság, bármely európai államnál is – Britannia kivételével – tökéletesebb földrajzi és gazdasági egységet alkot. A magyar állam a Közép-Duna és mellék folyóinak az ezeket övező dombok és hegyek medencéjében fekszik. Északon, Keleten, Délen, a határokat az erdős Kárpátok és az Erdélyi Alpések határozzák meg. Ezek Horvátország és Szlavónia elcsúszása előtt Délen is kitűnőek voltak. . . A termékeny sík vidéket hegyvidék övezi. Minden folyója a Dunába ömlik. . . Ez a mellékfolyóinak központi érrendszere. Ez a nagy közös folyórendszer egységes közigazgatást igényel. . . A Duna és mellékfolyói vízellátása hirtelen nő és süllyed. Amire szükség van, az egy víztároló rendszer létesítése. Azonban . . . a létesítéshez központi kormányzat szükséges.” „. . . Az ország földbirtokossága többnyire magyar volt, jó viszonyban élt a parasztsággal. Magyarország a legrégibb időktől, ritka önellátó volt. A síkság szolgáltatta az élelmet, a hegyek a fát és fémeket, a Duna és mellékfolyói egymáshoz kapcsolták a népet, hosszú időn át közös egységet alkotott. A korszerű ipar és kereskedelem fejlődésével ez az egység tovább szilárdult.” . . . „A bányászat a hegyes vidéken Budapest alapításával és igazgatással létesült, így Budapest kisvárosból világvárossá nőtt, itt van a vasúthálózat központja. Itt összpontosul minden, még a távoli Erdély is, mindig szorosabb gazdasági kapcsolatban állt a központi Alfölddel, amely felé a legtöbb folyó is folyik.” „. . . A magyarok, mint végső bizonyítéka hivatkoznak államuk történelmi egységére, amely ezeréves történelmének megőrződésének folyamán nem őrizhette volna meg az egységét, az itt élő nemzetiségek különfélesége mellett, ha ezt nem biztosította volna földrajzi egységének törvényszerűsége.” „Megértjük ebből, mit jelentett az ország gazdasági életének erőszakos szétszakítása, amelyet az ország teljes határvidékének – akár átmeneti – akár végleges cseh-szlovák, román, és szerb megszállása jelent és az általuk megszállt vidék kapcsolatának elszakítása az ország szívéből. Megérthetjük az itteni nép aggodalmát, ha szembe kell néznie a jelen meg nem szállt területig történő megcsonkításának lehetőségével, megfosztva fájától, vasától, ipartelepeitől, mezőgazdaságán kívül csupán egy biztos pusztulásra ítélt nagyvárosra kívül egyetlen meg nem hagyva.”⁷⁵

Aldo Dami, svájci történész, a kisebbségek szaktudója:

„Ha Magyarország a nemzetiségeit erőszakosan be akarta volna olvasztani, évszázadokig lett volna ehhez ideje és hatalma. Magyarország nem követte a francia királyok politikáját, sem császárságát, vagy forradalmát. Franciaország mindenképp felettézeréves politikai centralizmusának köszönhetette, hogy az 1815 és 1971 évi vereségeit könnyen viselte. Magyarországot azonban 1920-ban azért büntették, mert egységesítő politikáját elhanyagolta és nemzetiségeinek lehetővé tette, hogy területén, szabadon fejlődjenek. Ha tényleg elnyomta volna azokat, már régen eltűntek volna és Magyarország nem jutott volna a trianoni határok közé. Az elnyomtatás története, amely alatt más népek szenvedtek volna, csak most. Ellenkezően a magyarok maguk váltak liberális politikájuk áldozatává. Trianon haszonélvezői, a nekik alávetett magyar lakossággal szemben nem gyakorolják azt a türelmet, nagylelkűséget.”⁷⁶

⁷⁵ U.o. 14-15. Az Egyesült Államok külkapcsolatai, az 1919. évi párizsi békekonferencia.

⁷⁶ U.o. 15. Dami, Aldo: *La Hongrie de Demain*, Paris, 1932, 97.

Ugyanő írta:

„A Trianon által megállapított határok nagy, tiszta magyar lakosságú területeket választottak le a törzsről és ezenkívül olyan tájak egész sorát, amelyeken ugyan nemzetiségek éltek, amelyek népe azonban olyan világosan a magyarok oldalán állott, hogy népszavazás esetén semmi kétség nem adódott volna efelett. Ez a szerződés tehát nem néprajzi megfontolásokon, sem a különböző népcsoportok kívánságán és érdekén alapult, holott egyedül ezek ismerik a saját érdekeiket.”⁷⁷

Ismét Aldo Dami-tól:

„A szövetségeseik nem elégedtek meg azzal, hogy irredenta mozgalmakat kicélgítettek, hanem újakat teremtettek. A tényeket elferdítették, a történelem tanúságát meghamisították és olyan területek status quo-ját tették kérdésessé, amelyet az idő és történelem már megszilárdított.”⁷⁸

Aldo Dami írja:

„A nemzetiségek helyzete a régi Magyarországon összehasonlíthatatlanul jobb volt, az összehasonlítás teljesen Magyarország javára dől el, amelyre pedig hosszú ideig, indokolatlanul, újjal mutogattak. Azok a magyarok, akik ma az utód-államokhoz tartoznak, boldogok lehetnének, ha hasonló bánásmódban részesülnének. . .”⁷⁹

Pierre Delattre, francia történész mondta a Magyar Tudományos Akadémia ülésén 1931-ben:

„Magyarország 400 éven át vérzett a kereszténységért. Angliának, Franciaországnak és Magyarországnak a középkorban egyenlő számú lakosa volt. Ellenben, azért van ma Angliának 44 millió, Franciaországnak 40 millió és Magyarországnak csak 9 millió lakosa, mert Magyarország lakossága azalatt pusztult el, mialatt védve a civilizációt, a műveltséget testével fogta fel az európai kereszténységet és a nyugati kultúrát fenyegető török uralmat. 4 milliónyi lakossága lecsökkent kétfélmillióra. Akkor azután jöttek az elnéptelenedett, a harcok folyamán lakatlanná vált területekre, nagy tömegben a szerbek, németek és más idegen népek, s ezért került az ország idegen befolyás alá.”⁸⁰

A magyar-csehszlovák határra vonatkozóan a francia külügyminisztérium terve 1918. november 20-án így szólt:

„Szlovákia nem egyéb, mint egy mítosz: Észak-Magyarország szlovák törzsei sohasem alkottak államot: típusuk sem egységes, faluról falura változnak. A francia tanulmány szerint azt a teret, ahol a szlovákok számottevő arányban találhatók, keleten az Ung határolja. A vonal Sátoraljaújhely felett Rozsnyóhoz és Rimaszombathoz kanyarog, Losoncnál éri el az Ipolyt, azt észak felé követi, majd

⁷⁷ U.o. 15. Dami: U.o. 133.

⁷⁸ U.o. 15. Dami: U.o. 23-24.

⁷⁹ U.o. 15. Dami: *Les nouveaux martyrs, Destin des Minorités*, Paris, 1936

⁸⁰ U.o. 15-16. Delattre, Pierre: *Keleti Figyelő*, 1961. szeptember

lehajlik Nyitra alá és Pozsony felé lejt, elérve annak külvárosát, de magát a várost nem, míg végül felfelé haladva, Morvánál ér véget. Majd megállapítja a tervezet: Csupán e vonal mögött lehet Szlovák földről beszélni. Sőt, az igazán szlovák lakta területet a Garam vonaláig korlátozhatjuk, az ettől keletre fekvő területen ugyanis mindig csak kisebbségek éltek. Liptó, Zólyom, Trencsén hegyes vidékei a valóban szlovák földek. Az általunk meghúzott etnográfiai vonal sehol sem érinti a Dunát, amely máig megmaradt magyar és német folyamnak. Nem foglalja magában Pozsonyt sem, amelynek üzeimiben dolgoznak ugyan szlovák munkások és amelyeknek piaca oda vonzza a környék szlovák parasztjait, de ahol 42 németre és 40 magyarra 14 szlovák jut. Pozsony nem szlovák főváros, ha van ilyen, úgy az Túrócszentmárton.”⁸¹

A Quai d’Orsay ezek szerint 1918 őszén helyesen ismerte a helyi szlovák határkérdést.

André Doboscq szerint a magyar miniszterelnök **Khuen Héderváry** 1910-ben a francia követnek, **René Millet**-nek a Berlinnel való szövetségünket úgy indokolta meg, hogy a „Németországgal való szövetség Magyarország számára védőgát a szlávok ellen, akiktől, hitük szerint, leginkább kell félnünk.”⁸²

Philippe Gaillant írta 1968-ban:

„A trianon-i és a St-Germaine-i szerződések, mint elsők, bűnöztek a földrajz és történelem ellen a Duna-medencében és kizárólag a győztesek akarata szerint, akik itt különösen cinikusan, a maguk fogalmazta elvek ellenében, a népek szabad önrendelkezése ellen törtek, Magyarországot a szó szoros értelmében szétvagdalták. Elég a térképre nézni, hogy érthető legyen, miszerint mostantól nincs, ami Európa földjét, a nyugati civilizációt védje az orosz ellen. . . Ha eljön az órája – és ez jönni fog a Nagy Európát ismét felépíteni, akkor kell egy szervesen szabályozott összetartó kapcsolat a Duna-medence népei között, minthogy a Nyugat előre tolt bástyája, ezt a megmaradt barbárság ellen védje.”⁸³

Gabriel Gobron a velünk foglalkozó tanulmányában írja:

„A szarajevói merényletről, amely az első világháborút kiváltotta, ma már bizonyosan tudjuk, hogy előkészítője Szerbia volt, titokban támogatva Oroszország által. Ennek célja Ausztria-Magyarország felbontása volt, háborúval. Szerbia eszköze volt az orosz háborús provokációnak.”⁸⁴

⁸¹ U.o. 17. Paix, 69 kötet. ff. 28. 64. *Les Limites au Point de Vue Ethniques de l’État Tchécoslovaquie*, 1918, november 20.

⁸² U.o. 16. Doboscq, André: *Budapest et les Hongrois*, Paris, 1913.

⁸³ U.o. 17. Gaillant, Philippe: *Fallait-il détruire l’Autriche-Hongrie? – la Revue du XX-me Siècle Fédération*, no. 395, décembre, 1968.

⁸⁴ U.o. 18. Gobron, Gabriel: *La Hongrie Mystérieuse*, Paris, 1933.

Sir Robert Gower, angol alsóházi képviselő:

„A cscheszlovák köztársaságot az Entente hatalmak már 1918 nyarán előzetesen elismerték. Az is ismert, hogy egy 1916. augusztus 16-án kelt titkos szerződésben. . . Romániának egész Erdélyt, és a magyar Alföld jelentékeny részét is oda ígérték. Az Entente Legfőbb Tanácsa 1918. júniusában megtartott ülésén, mint katonai célt, kitűzte a dél-szláv államok megalakulását. Ezt a tervet csak Magyarország felosztásával lehetett megvalósítani. Ítéletet mondtak ki egy ország felett, előzetes meghallgatása nélkül. A magyar béke revíziós igények elutasításával kapcsolatosan ugyan ő írta: **Nehéz megérteni, hogy a magyar kérést, amely végeredményben Wilsoni elveken alapult miért utasították el. Az a vélemény, hogy népszavazás esetében a nemzeti tanácskozások feleslegesek lettek volna, nem fogadható el és semmiképpen nem igazolhatja azt a tényt, hogy három és fél millió magyart elszakítottak hazájától.**”⁸⁵

Francesco Nitti, az Olasz Tanács elnöke, egykori miniszterelnök és a párizsi békedelegáció tagja, könyvében súlyosan bírálta a békeszerződést:

„A nemzetközi politika nagy cselszövői Trianonban adtak találkát egymásnak... Európát nem annyira a háború, mint inkább a békeszerződések sodorták a dekadencia komoly veszedelmébe. . . A népek önrendelkezési joga, amelyet az Entente a háború alatt hangoztatott, csak hazug formula volt, amelyet a veszély idején meghirdettek, hazug frázisnak bizonyult, amelyet csak a veszély idején rögtönöztek, hogy az érdekelték rokonszenvét megnyerjék. A békét azonban nem úgy kötötték, amint megígérték és az csmét, amelyért az emberek életüket áldozták, a szerződéseket tárgyalók csúful elárulták. A legyőzöttekre kényszerített feltételek becsutelenek voltak. . . Nem akadna olyan francia, angol, olasz, aki ilyen feltételeket elfogadna hazája számára, amilyeneket a magyarokra kényszerítettek. A bíboros hercegprímástól az egyszerű parasztig nem találni olyan magyart, ha erre a névre méltó, aki ezekbe a feltételekbe belenyugodnék.”⁸⁶

Ugyancsak Nitti:

„A Balkánon, különösen Szerbiában Oroszország cinikusan és szegyetlenül megvesztegető politikát követett, minden alkalmat megragadva a lázításra Ausztria-Magyarország ellen. Oroszország és Szerbia politikája valóban bűnös volt. Wilson nem ismerte az európai kérdéseket. Már az első döntései meggyőztek, hogy fogalma sincs az európai kérdésekről, alig tudott valamit Európáról.” . . . „Tény az, hogy a legyőzöttek elszenvedtek egy ilyen békét, de azt el nem fogadták soha. Európában nincs béke – csupán átmeneti beletörődés az erőszakba. Addig nem lesz béke Európában, míg a sorozatos háborús igazságtalanságokat jóvá nem teszik, amíg a különböző európai népek között helyre nem állítják a szükséges kölcsönösségi viszonyt. . .”⁸⁷

⁸⁵ U.o. 18. Gower, Sir Robert: *La Révision du Traité de Trianon*, Paris, 1937.

⁸⁶ U.o. 21. Nitti, Francesco: *La Paix et suivantes*, Paris, 1925

⁸⁷ Lángi Mária: *Trianon*, MET Publishing Corporation, Hungary, 1996, 8. Nitti, Francesco: *Nincs béke Európában*, Pallas Irodalmi Nyomda, Rt. Budapest, 1925, 215.

Keynes, angol pénzügyi szakértő szerint:

„Említésre méltó az elnök szellemi lassúsága. Nem volt képes pillanatok alatt felfogni, amit a többiek mondtak – alig ha volt még rá példa, hogy egy hatalmas államfő, olyan tehetetlenül viselkedett volna a tárgyalóasztalnál, mint az elnök. Így túlságosan lassú és gyámoltalan volt ahhoz, hogy bármilyen lehetőségre válaszoljon.”⁸⁸

Lord Weardale:

„Kötelességemnek tartom tiltakozni az ellen, hogy a külügyminisztérium nem foglalkozott behatódobban azokkal az érvekkel, amelyek bizonyítani látszanak, hogy az önrendelkezés fennkölt elvét – amelyért úgy tudjuk, ezt a háborút viseltük – számtalan esetben figyelmen kívül hagyták, de egyetlen esetben sem olyan durván, mint Magyarország határainak a megállapításakor.”⁸⁹

Értekezés a Lordok Házában, az angol parlamentben a magyar sérelmekről: **Viscount Lord Bryce, az angol felsőház tagja**, a kor legkiválóbb jogásza és politikusa:

„A román népnek és Romániának műveltsége alacsonyabb színvonalon áll, mint a magyaroké és ezért lealázása és lefokozása a nagy népességnek az a tény, hogy román tisztviselők legycnck föléljük rendelve, akik oly kevésbé művelt és kevésbé előrchaladott országból származnak, mint Románia. . . . Valamennyi nagyhatalom kijelentette, hogy azon elhatározással fognak hozzá a rekonstrukció munkájához, hogy igyekeznek kielégíteni a lakosság minden célszerű kívánságát és minden törekvésük az lesz, hogy olyan állapotokat hozzanak létre, amelyek folytán kevesebb panasz és több meglegedés, tehát a jövő békének jobb biztosítékai lesznek. Ezeket az elveket azonban *figyelmen kívül hagyták!* . . . Hiheti-e bárki is, hogy azok a megállapodások, amelyek a békeszerződésben foglaltatnak, állandó békét fognak teremteni? Sőt, inkább a jövő háború csíráit hintik el, éppen akkor, amikor a béke volna az egész világ legnagyobb vágya!”⁹⁰

„Ez a békeszerződés *fait accompli* elé állít bennünket. Már nem változtathatunk rajta semmit sem, pedig azt hiszem, hogyha hazánkban tudták volna, hogy mit csinálnak Párizsban, és módunkban állt volna a közvélemény érdeklődését felkelteni, akkor megakadályozhattuk volna, hogy ilyen békefeltételeket szabjanak. Sajnos, nem szerezhettünk tudomást a történetekről, és most elibénk terjesztik a szerződést, melyet nem lehet már megváltoztatni. Nem marad más hátra, mint tiltakozni azon igazságtalanság ellen, amely a szerződésből kiérezhető.”

„Magyarország mindenesetre több megbecsülést és rokonszenvet érdemelt volna! Ez az ország egyike Európa legrégibb királyságának, sokkal régibb, mint az olyan gomba módra keletkezett államok, mint Poroszország és Bajorország, Ausztriáról nem is beszélve.”

⁸⁸ U.o. 8. Vecseklő József: *Nemzetgyilkossági kísérlet*, Lakitelek, 1993, 112.

⁸⁹ U.o. 11. Vecseklő, 246.

⁹⁰ U.o. 15. Lord Bryce a Lordok házában 1919. december 17-én.

Millerand Magyarország területének felosztására való magyarázata szövetségeseinek, **Lord Bryce** szerint:

„Azt jelenti, hogy a szövetségeseink nem értek rá az ügy gondosabb megvizsgálására. Amit a levél mond, az lényegileg a következő: – Miután nem hagyhatjuk meg Magyarországot a korábbi állapotában, semmit sem adunk meg, ami az országot megillténé. – Miután nem csinálhatunk tökéletes rendszert, egyszerűen elveszünk nagy területeket Magyarországtól, amelyeket még a saját elveink szerint is vissza kellene kapnia.”⁹¹

René Dupuis nyilatkozza:

„A Trianoni Szerződés legkegyetlenebb erkölcsi sebe Erdély elszakítása volt Magyarországtól. Ez a föld volt Rákóczi és Bethlen Gábor hazája, ahol a magyar nyelv a legtisztább, ahol a magyar népművészet a legtökéletesebb, legeredetibb fokát érte el. . . . A háború végén mindenki Franciaországot választotta Közép-Európa döntőbírójává. A francia kormány, sajnos, nem értette meg nagyszerű, de nehéz szerepét. Gyenge volt. Magáévá tette helyi szövetségesei szenvedélyét, megadott nekik minden követelt elégtételt. Nem törődött az igazsággal és azzal, hogy a saját ügyét és Európa békéjét kompromittálja. A francia kormány – ahelyett, hogy a prágai, bukaresti és belgrádi szövetségesei étvágyát mérsékelte volna – olyan jogos magyar *irredentizmust* készített elő, mely az 1914 előtti Elzász Lotaringiával kapcsolatos francia *irredentizmusra* emlékeztetett. – A magyar követelések alapossága még Franciaország és a békéért felelős nemzetekben is bizonyos, de nem ‘vallott’ ellenszenvet váltott ki. A háború utáni politika és gazdasági szükségszerűség Ausztria-Magyarország más rugalmasabb formában történő visszaállítását kívánta, amely biztosította volna a dunai népek egyesülését képező valamennyi állam számára, a teljes politikai függetlenséget. – Egyedül Franciaország, mint viszonylagos, semleges fél tudta volna létre hozni ezek között a népek között, a kibékülést, amelyet ennek a központi európai tömbnek a megalkotása tett szükségessé. Sajnos – ilyen, értelemben minden cselekvési alkalmat elmulasztott!”⁹²

Rossetti, a románok kiváló államférfia, (1816-1885) még így vélekedett rólunk, magyarokról:

„A jobbágyság felszabadításának dicsősége a magyaroké. Románia csak 15 évvel később és csak vér árán tudta megvalósítani azt, amit a magyar nemesség minden kényszerítés nélkül, tisztán a humanitás és a szabadság fennkölt és nemes eszméitől lelkesítve cselekedett 1878-ban, amikor összes jobbágyságait faji és valláskülönbség nélkül felszabadította.”⁹³

⁹¹ U.o. 16. Lord Bryce: *The Hungarian Peace*, Budapest, 1922. Speeches of the Members of the British House of Lords on the Trianon Peace Treaty, pp 24-30.

⁹² U.o. 36-37. Dupuis, René: *La Probleme Hongroise*, Ed. Internationales, Paris, 1931, 15, 18, 30.

⁹³ Kollányi Károly: 24. Kalonday Pál: *Válasz a román nemzeti komiténak*,

Maurice Pernet tudta, hogy:

„A magyar nemzetc három nagy áramlat ütközőpontjában fekszik, a nyugati pángermánizmus, az északkeleti pánszlávizmus, és a balkáni nyomás ütközőpontjában. És esetleg arra fog kényszerülni, hogy e három ellenfél valamelyikével szövetséget kössön, s így védekezzék a másik kettő ellen.”⁹⁴

Theodore Roosevelt, 1909-ig, az USA elnöke, történész, 1910. április 2-án a magyar parlamenti beszédében mondta:

„Az egész civilizált világ adója Magyarországnak, az Ő múltjáért. Amikor Amerika még Európa méhében volt, Magyarország volt az a tényező, amely meggátolta a barbarizmus terjedését, és amely a civilizált világ biztonságát őrizte. Én ismerem ezt a történelmet, és nem tartanám magamat művelt embernek, ha nem ismerném.”⁹⁵

Georges Roux 1931-ben újratanulmányozta a békeszerződések revíziós kérdéseit, s erről így nyilatkozott:

„Erőteljes hazug propagandával igyekeztek a kormányok a katonák harci szellemét fokozni. A tények meghamisítása szabállyá vált, a gyűlölet szent érzelmmé. Eszméket kovácsoltak, erkölcsi önigazolásra, a saját népük lelkesítésére és az ellenség demoralizálására. Ilyen hangulatban voltak a szövetségesek, amikor a Központi Hatalmak 1918-ban összeomlottak. A győzelem teljes váratlan és nem remélt volt. A gyors cselekvés vágya nem adott időt a megfontolásra. A győzelmi mámorban, hónapok alatt készült el a béke, az új Európa, korlátlan hatalommal. Világos, hogy a magyarok az erőszakos területi csonkítást nem vették egyszerűen tudomásul, amelyek mindennemű nemzetközi jogba ütköztek, a lakosság megkérdezése nélkül. Végül volt egyetlen népszavazás, Sopronban, a magyarok győzelmével. . . Ausztriával, amely maga is vesztes volt. Az új államokban, amelyeket a győztesek támogattak, nem engedtek meg egyetlen népszavazást sem.”⁹⁶

Tardieu, a parancsbéke főszerkesztője nem hiába mondta:

„Választanunk kellett a népszavazás vagy Csehszlovákia megteremtése között.” Ő az utóbbit választotta, mert ezért kapta fizetését.”⁹⁷ (Mivel Csehszlovákia megszűnt létezni, és a népszavazás már nem hozná a demográfia megváltoztatása következtében a sérelmek orvoslását – ezért most ismét felvethetjük a határ felülvizsgálatának jogosságát.)

⁹⁴ U.o. 21. Mousset: Le Monde des Slaves, 1945, IV.

⁹⁵ U.o. 24. Dr. Olay Ferenc: Magyar művelődés kalváriája, Budapest, 1930

⁹⁶ U.o. 24. Roux, Georges: Réviser les Traités? Paris, 1931

⁹⁷ U.o. 24. Tardieu: La Paix

Pierre Sequeil írta az Erdély kérdéssel kapcsolatban:

„A háború előtt a románok számaránya Erdélyben 53.8% volt, míg a magyarok a régi Magyarországon 54.4%-ot tett ki. Erdélyben a magyarok 33%-ot, a szászok 11%-ot tettek ki, 3% egyéb mellett. Ez a tény, hogy még egyszer hangsúlyozzuk, a több százados magyar vendégszeretetre, szabadságtisztelő hagyományra vezethető vissza, nem adhat senkinek jogot arra, hogy ezt a területet attól az országtól elszakítsák, amely ezt ezer éven át jogosan kormányozta.”⁹⁸

Lord Sydenham írta:

„A legélelkebb részvétellel nézem ezt a dicsőséges múltú, büszke népet, amely most a kisantant jól felfegyverzett népeinek gyűrűjébe van bezárva: Ezeknek a népeknek az önkénye fenyegeti, noha kultúrában alacsonyabb fokon állnak, mint a magyarok.”⁹⁹

Szaszonov D.S., orosz külügyminiszternek a cárhoz intézet jelentéséből, a bukaresti tárgyalásáról, 1914. június 23-áról, arról, milyen feltételekkel hajlandó Rumánia, szövetségeseit megtámadva, Oroszországnak és Szerbiának támogatást nyújtani. **Bratianu román miniszterelnök** a kérdésre így felelt:

„Románia egész Erdélyt, a magyar Bánságot és az osztrák Bukovina felét kéri. . Ezen felül Oroszország tartozik garantálni Románia területi integritását, fedeznie kell további fegyverkezésének összes költségeit is.” (Történt ez azok után, hogy Románia 1883 óta szövetségese volt az Osztrák-Magyar Monarchiának és Németországnak, amely szerződést 1913-ban újította meg. Kollányi)

Ugyancsak Sazonov írta:

„Bécsben rendkívüli gyorsasággal határozták el (Szerbia megtörését) a minisztertanács egyetlen ülésén, amelynek csak egyetlen tagja, Tisza, magyar miniszterelnök ellenezte Berchtold tervét.”¹⁰⁰

Saint René Taillandier írta:

„A magyar nemzet nem pusztulhat el, s ha sírba tennék is, előbb-utóbb fel fog támadni. . . Magyarországot, a nemzetek martirját, csodálatra méltó politikai érettsége emeli ki a Habsburgi Monarchia népei közül.”¹⁰¹

Louis de Vienne:

„Magyarország szükségszerűen abba a helyzetbe kell kerüljön, hogy a jövőben Közép-Európa bármilyen újjárendezése folyamán azt a szerepet játszassa, amelyet a történelem, saját értéke és földrajzi helyzete határoz meg.”¹⁰²

⁹⁸ U.o. 24. Sequeil, Pierre: Le Dossier de la Transylvanie, Paris, 1967

⁹⁹ U.o. 25. Lord Sydenham: My Working Life, 1928

¹⁰⁰ U.o. 25. Sazonov D.S. Végzetes évek, 239.

¹⁰¹ U.o. 25. Dr. Olay Ferenc I.m.

¹⁰² U.o. 25. De Vienne, Louis: Le Guépier de l'Europe Centrale, Paris, 1937